

ДЖАК ВАНС ДИРДИРИТЕ

Част 3 от „Планетата на приключенията“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2008

chitanka.info

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДОСЕГА

На двеста и дванайсет светлинни години от Земята виси мътно жълтеникавата звезда Карина 4269, със своята единствена планета Тчай. При приближаването си, привлечен от загадъчни радиосигнали, земният кораб „Изследовател IV“ е обстрелван и разрушен с торпедо. Единственият оцелял, разузнавачът Адам Рейт, е спасен полужив от Траз Онмале, младия вожд на племе чергари.

В началото Адам Рейт гори от желание да се върне на Земята и да съобщи за невероятната смесица от човеци и чуждоземни същества, обитаващи планетата. Докато търси подходящ кораб за целта, към него се присъединява Траз и един беглец дирдирчовек на име Анке ди афрам Анахо.

Тчай, както Рейт научава, е сцена на древни войни между три чуждоземни раси: дирдири, часки и уонки. В момента между тях съществува крехко примирие, всяка от расите поддържа зона на собствено влияние, а огромни площи са заселени от чергари, бегълци, бандити, феодални владетели и повече или по-малко цивилизовани племена. Местните раси включват склонните, към усамотяване фунги и пнумите — потайна порода, обитаваща пещери, тунели и проходи под разрушените градове, типични за пейзажа на планетата.

Всяка от чуждоземните раси е взела за свои помощници или е поробила хора, които в продължение на хиляди години са се развивали заедно със своята господстваща раса и постепенно са се превърнали в дирдирхора, часкоиди, уонкоиди и пнумеци, в добавка към останалите почти непроменени представители на човешкия род.

От самото начало Рейт е изумен от присъствието на хора на Тчай. Една вечер в странноприемница „Мъртвата степ“ дирдирчовекът Анахо го просветлява по въпроса. По думите му преди пристигането на часките на планетата са властвали пнумите. Обитавали селца с ниски куполовидни къщички, но от тях сега няма и следа. От доста време те вече живеят в пещери и тунели под старите градове и водят

мизерно съществуване. Дори дирдирите смятат за лоша поличба да се безпокоят пнуми.

Значи часките са пристигнали на Тчай преди дирдирите, заключава Рейт.

Дирдирчовекът му се присмива, че това и малките деца го знаят. Само човек от някоя изолирана и далечна провинция — или от далечен свят — не би бил в течение на подобен факт. Той се съгласява, че първите нашественици действително са били старите часки, дошли преди сто хиляди години. Десет хиляди години по-късно се появили сините часки, те долетели от една планета, колонизирана далеч преди това при първите космически полети на часките. Старите часки и техните сини потомци се вкопчили в люта битка за Тчай и докарали зелените часки за ударна сила. Преди шейсет хиляди години на сцената се появили и дирдирите. Часките вече били пострадали сериозно от междуособната война и тъй като дирдирите ги превъзхождали числено, не било трудно да се установят и да завладеят своя територия. С течение на времето войната била прекратена, но и до ден-днешен тези раси враждуват помежду си. Сравнително скоро, преди десет хиляди години, избухнала космическа война между дирдири и уонки, която се прехвърлила и на Тчай, след като уонките построили укрепления в Ракх и Южен Качан. Но сега вече няма почти никакви сражения, само дребни погранични стълкновения и престрелки. Всяка от расите се бои от другите две и подозира, че набират сили, за да я унищожат. Пнумите са неутрални и не участват във войните, макар че наблюдават с интерес и записват всичко старателно в своите хроники.

Рейт се интересува кога хората са дошли на Тчай.

С поучителен тон Анахо обяснява, че човекът се е появил на Сибол и е дошъл на Тчай заедно с дирдирите. Хората според него са аморфни като восък и податливи на метаморфози. Първо от тях са произлезли блатните хора, после, след двацет хиляди години такива като Траз, сиреч чергари. Онези, които били поробени, се превърнали в часкоиди, пнумеци и дори уонкоиди. Освен тях съществуват хиляди хибриди и изродени потомства. Дори при дирдирхората има разновидности. Безупречните са сред най-чистите дирдирхора. При други обаче се наблюдават примеси на чужда кръв. Всъщност, на това се дължали и неприятностите на Анахо — той поискал да му признаят

привилегии, които смятал, че му се полагат, но му били отказани, което довело и до последващите събития...

Анахо продължава да разказва за своите лични несгоди, но Рейт неусетно престава да го слуша и потъва в размисъл. Сега вече му става ясно как са се появили хората на Тчай. Дирдирите са пътешествали из космоса от седемдесет хиляди години. През това време те вероятно са посетили Земята, при това на два пъти. При първото си посещение са заловили малка група протомонголоиди, при второто — двайсет хиляди години по-късно, според описанието на Анахо — са попаднали на хора от бялата раса. Тези две групи, подложени на особеностите на планетата Тчай, са мутирали, метаморфозирали, отново мутирали и преживели интензивна кръстоска помежду си, за да доведат до появата на объркващо разнообразие от човешки типове, населяващи понастоящем планетата.

След неуспешен опит да завладеят уонкски космически кораб Рейт и другарите му се връщат в Смаргаш, в страната на локхарите.

1.

Слънцето Карина 4269 бе навлязло в съзвездието Тартусц, което бележеше началото на Балул Зак Аг — „периода на свръхестествени сънища“, когато на Локхарските плата временно се преустановяваха всякакви убийства, грабежи, поробвания и палежи. Балул Зак Аг беше също така поводът за Големия смаргашки панаир, или може би Големият панаир бе възникнал пръв, за да породи след неизвестно колко десетки — и стотици години Балул Зак Аг. От всички краища на Локхарското плато и околните райони в града пристигаха ксари, жарвеги, серафи, нисаи и други, за да се смесят с тълпите и да търгуват, да решат стари вражди, да шпионират и доносничат. Омразата витаеше из въздуха като зловоние, скрити погледи, прошепнати проклетия, съскащи въздишки на отвращение бяха неизменна част от пъстроцветното разнообразие и суматохата на пазара. Само локхарите (чернокожи и белокози мъже и белокожи, чернокози жени), поддържаха изражения на равнодушно безгрижие.

На втория ден от Балул Зак Аг, докато Адам Рейт се разхождаше из пазара, той осъзна, че е наблюдаван. Мисълта за това го споходи неочаквано и пробуди тревогите му — на Тчай проследяването неизменно води до неприятни последици.

Може би греша, помисли си той. Не че нямаше врагове, напротив, имаше такива, за които бе олицетворение на идеологическата катастрофа, но как биха могли да го проследят до Смаргаш? Рейт продължи да крачи из претъпканите алеи на пазара, като спираше пред сергиите и се озърташе. Но преследвачът му, ако изобщо съществуваше, се беше изгубил сред тълпата. Наоколо имаше нисаи, двуметрови диваци, крачещи с грациозността на грабливи птици, ксари, серафи, дъгбойски чергари, клечащи около техните огнища, някакви странни човеци с лица, скрити зад керамични маски, жарвеги с кафеникави кафтани, както и местните черно-бели локхари. Глъчката на пазара бе като странна симфония от разнородни звуци — дрънчене на желязо, скърцане на кожа, вресливи гласове, пискливи

подвиквания, хленчът, скрибуцането и подрънкването на дъгбойската музика. Въздухът бе пропит с миризми: папратов пипер, масло от животински жлези, мускус, прах, който се вдига и сляга, острата миризма на варени ядки, пушено или печено на скара месо, ароматичните есенции на серафите. Пейзажът бликаше от невероятни багри: черно, тъмнокафяво, оранжево, алено, тъмносиньо, златисто. Рейт напусна пазара и прекоси площадката за танци. Тук спря неочаквано и с крайчеца на окото зърна една фигура, която се притаи зад близката шатра.

Потънал в нерадостни мисли, Рейт се отправи към странноприемницата. Траз и дирдирчовекът на име Анке ди афрам Анахо седяха в трапезарията и похапваха прясно изпечен хляб и месо. Ядяха мълчаливо — коренно различни по природа и произход, те трудно намираха допирни точки и рядко се погаждаха. Анахо, висок, мършав и блед като всички дирдирхора, бе със съвсем гола глава, но напоследък прикриваше това с мека шапка с пискюли, каквито носеха яосите.

Поведението му беше непредсказуемо, понякога бе бърлив и весел, друг път сприхав и раздражителен. Траз, плещест, сериозен и твърдоглав, бе в много отношения пълна противоположност на Анахо. Траз смяташе дирдирчовека за суетен, префърцунен и твърде префинен, Анахо пък намираше чергаря за нетактичен, неотстъпчив и прозаичен. Как тези двамата успяваха да пътуват заедно, поддържайки при това привидно другарски взаимоотношения, за Рейт оставаше пълна загадка. Той седна на масата.

— Струва ми се, че ме следят — обяви полугласно.

Анахо се облегна назад и го изгледа учудено.

— В такъв случай най-добре да се готвим за неприятности — или да бягаме.

— Предпочитам второто — кимна Рейт и си наля ейл от една каменна стомна.

— Все още ли мечтаеш за космическо пътешествие до твоята митична планета? — попита Анахо с глас, с който възрастните се обръщат към твърдоглаво дете.

— Искам да се върна на Земята — това е факт.

— Ха! — изсумтя Анахо. — Ти си жертва на хитра измама, имаш фикс идея. Не можеш ли да се излекуваш? Лесно е да приказваш за

космическо пътешествие, но сам се убеди, че това е неосъществимо. Космическите кораби не са щипки за брадавици, за да ги купиш от сергия на пазара.

— Знам го не по-зле от теб — въздъхна тъжно Рейт.

— Слушай — поде Анахо, — защо не опиташ в Голямата сивишка корабостроителница? Там може да се купи почти всичко, стига да имаш достатъчно секвини.

— Опасявам се, че нямам — отвърна Рейт.

— Иди в Карабас. Там можеш да гребеш секвини с шепи.

Траз се подсмихна:

— Ти за луди ли ни смяташ?

— Къде е Карабас? — попита Рейт.

— В един дирдирски ловен резерват, в северната част на Кислован. Място, където мъже с късмет и здрави нерви могат добре да припечелят.

— По-скоро глупаци, комарджии и убийци — промърмори Траз.

— Добре де, и по какъв начин тези мъже — каквито и да са в края на краищата — печелят пари? — поинтересува се Рейт.

— По обичайния — отвърна насмешливо и безгрижно Анахо. — Търсят хризоспинови ядра.

— Че така ли се правят секвини? Мислех, че дирдирите ги секат.

— Невежеството ти наистина е достойно за човек, дошъл от друга планета! — обяви потресено Анахо.

— Някога да съм твърдял нещо друго? — подсмихна се Рейт.

— Хризоспинът — заобяснява Анахо — расте само в Черната зона, по-известна като Карабас, където почвата е богата на ураниеви примеси. От напълно узряло ядро се получават двеста осемдесет й два секвина в един или друг цвят. Пурпурният секвин се оценява на сто единици, аленият на петдесет и така нататък, през изумрудените, сините, халцедоновите и млечнобелите. Тези неща дори Траз ги знае.

— Дори Траз? — повтори чергарят с крива усмивка.

Анахо не му обърна внимание.

— Но да оставим тази тема настрана. Нямаме никакви сигурни сведения, че Рейт е под наблюдение. Нищо чудно да греши.

— Адам Рейт никога не греши — заяви Траз. — Дори Траз, както каза оде, го знае със сигурност.

— Брей, как тъй? — повдигна вежди Анахо.

— Обърни внимание на човека, който току-що влезе в помещението.

— Локхар е, какво за него?

— Не е локхар. Следи всяко наше движение.

Долната челюст на Анахо едва забележимо увисна.

Рейт огледа крадешком непознатия — беше малко по-дребен, по-деен и недоद्याлан от типичния локхар.

— Момчето има право — заговори шепнешком Анахо. — Погледнете как пие с наведена глава, вместо да я отметне назад... хм, крайно неприятно.

— Кой би се заинтересувал от нас? — попита Рейт.

Анахо се изхили тихо и язвително.

— Да не мислиш, че подвизите ни са останали незабелязани? Събитията в Ао Хидис са отекнали и на други места.

— Но този човек... на кого може да служи?

Анахо повдигна рамене.

— С тази боядисана в черно кожа ми е трудно да позная от коя раса е.

— Явно ще ни трябва повече информация — поклати глава Рейт. Той помисли за миг. — Ще отида до пазара, после ще свърна към Стария град. Ако онзи човек, ме последва, дайте му малко преднина и тръгнете след него. Ако остане, единият също остава, другият идва след мен.

Рейт излезе на пазара. Спря пред една жарвегска сергия да огледа изложените килими — плетени според слуховете от безкраки деца, отвлечени и осакатени от самите жарвеги. Тук се озърна през рамо. Изглежда, никой не го бе последвал. Повървя още малко и спря пред тезгяха, зад който грозновати нисайки продаваха въжета от кожа, сбруи за скакуни и сребристи бокали, притежаващи сурова и груба красота. Все още никой зад него. Рейт прекоси алеята, за да огледа изложените дъгбойски музикални инструменти. Помисли си, че ако би могъл да отнесе на Земята жарвегски килими, нисайско сребро и дъгбойски инструменти, би спечелил цяло състояние. Отново хвърли поглед през рамо и този път забеляза Анахо да се мотае на петдесетина крачки зад него. Непознатият очевидно не го бе проследил.

Рейт продължи нататък. Заинтригува го един дъгбойски некромант — сбръчкан старец, клечащ зад подноси с мръсни шишенца, купички с мехлеми, шлифовани камъни за усилване на телепатичното въздействие, амулети за влюбване, червени и сини хартиени снопчета, с изписани върху тях готови проклетия. Отгоре се рееха десетина чудновати хвърчила, направлявани от стария дъгбоец по такъв начин, че свиреха някаква тиха и печална мелодия. Некромантът му предложи амулет, но Рейт отказа да го купи. Тогава старецът изригна порой от ядни епитети и накара хвърчилата да му пригласят в писклив дисонанс.

Рейт продължи нататък, навлизайки постепенно в дъгбойския лагер. Девойки с разноцветни шалове и широки поли мамеха с движения и усмивки жарвеги, локхари и серафи, ала се присмиваха открито на горделивите нисаи — с вирнати носове, гърбави като острие на сърп и полирани от слънцето и ветровете. Отвъд лагера се простираше открита равнина и далечни хълмове — черни и златисти на светлината на Карина 4269.

Към Рейт се приближи млада дъгбойка, подрънкваща с украшенията на кръшното си кръстче, и го дари с широка усмивка, разкриваща редките ѝ зъби.

— Какво търсиш тук, хубавецо? Уморен ли си? Ей там е шатрата ми — влез да се освежиш и отдъхнеш.

Рейт отказа поканата и се отдалечи, преди пръстите ѝ, или тези на нейните сестри, да открият краткия път към кесията му.

— Защо се дърпаш? — залепи се за него момичето. — Ама погледни ме де! Не съм ли красавица? Намазала съм си краката със серафски восък, парфюмирах се с мъглива вода, какво повече можеш да искаш?

— Нищо, без съмнение — съгласи се Рейт. — И все пак...

— Елада си побъбрим, Адам Рейт! Ела да си разказваме странни истории.

— Откъде знаеш името ми? — попита учудено Рейт.

Девойката махна с шала към по-малките момичета сякаш бяха досадни мухи.

— Че кой в Смаргаш не знае Адам Рейт, който крачи като илантски принц, а умът му е пълен с чудновати мисли?

— Брей, толкова ли съм известен?

— Ами да. Трябва ли да си вървиш?

— Да, имам среща — и той продължи нататък.

Момичето го изпроводи с крива усмивка, която Рейт намери за обезпокоителна, когато я видя при озъртането си през рамо. На стотина крачки по-нататък Анахо го пресрещна между две сергии.

— Мъжът, боядисан като локхар, остана в странноприемницата. Известно време ни следеше една млада дъгбойка. Тя те заговори в техния лагер, после отново тръгна след теб.

— Странно — промърмори Рейт. Огледа алеята в двете посоки. — И никой друг ли не вървеше подире ми?

— Поне аз не видях. Което не значи, че не ни наблюдават. Би ли се обърнал, ако обичаш.

Анахо прокара дългите си пръсти по куртката му.

— Така и предполагам — показва му малко черно копче. — Сега вече знаем кой те следи. Това познато ли ти е?

— Не. Но предполагам, че е някакъв вид предавател.

— Дирдирско устройство за лов, закрепва се върху дивеча, когато ловецът е млад и неопитен или стар и уморен.

— Значи дирдирите се интересуват от мен?

Лицето на Анахо се издължи, устата му увисна, сякаш бе опитал на вкус нещо кисело и неприятно.

— Очевидно събитията в Ао Каха са привлекли вниманието им.

— Какво може да искат от мен?

— О, едва ли ще е някой засукан и потаен замисъл. Най-вероятно да те разпитат и убият.

— Значи удари часът да хващаме пътя.

Анахо погледна към небето.

— Не само удари, а и отмина. Предполагам, че в този момент насам вече лети дирдирска платформа... Дай ми това копче.

Покрай тях минаваше нисай с развято наметало, изпод което се подаваха дългите му загорели крака. Анахо притича и направи бързо движение с ръка. Нисаят подскочи изплашено и за миг изглеждаше готов да престъпи ограниченията, наложени от Балул Зак Аг.

Анахо се изкиска доволно.

— Дирдирите доста ще се учудят, когато Адам Рейт се окаже нисай.

— Най-добре да изчезваме, преди да разкрият измамата.

— Съгласен, но как?

— Предлагам да се посъветваме със стария Зарфо Детуайлер.

— За щастие знаем къде да го намерим.

Те заобиколиха пазара и се отправиха към бирарията — порутена къщурка от камъни и прогнили трупи. Днес Зарфо бе седнал вътре, за да избегне глъчката и прахоляка из пазара. Черно нащърбено гърне с бира почти скриваше тъмното му лице. Зарфо беше издокаран с необичайна за него еlegantност: червена пелерина, лъснати черни ботуши и черна триъгълна шапка, под която се подаваха белите му коси. Беше понапреднал с бирата и изглеждаше по-заядлив от друг път. Рейт трябваше да положи известни усилия, за да го запознае с проблема. Най-сетне локхарят показва признаци на просветление.

— Сега пък дирдирите, значи! Негодници, тъкмо по време на Балул Зак Аг! Най-добре да помислят двама какво ще правят, ако не искат да изпитат на гърба си локхарския гняв!

— Като оставим всичко това настрана — махна с ръка Рейт, — как най-бързо можем да напуснем Смаргаш?

Зарфо премигна с подпухнали очи и сръбна юнашка глътка от чирепа.

— Първо трябва да знам къде искате да отидете.

— На Облачните острови или може би в Карабас.

Локхарят повдигна изненадано вежди.

— В Карабас? А мислех, че няма по-луди от локхарите! Знаете ли колцина са опитали да грабнат там богатство? Много! А колко са успели? Да сте обърнали внимание на една голяма и хубава къща в източния край на града, украсена с резбована кост?

— Да, виждал съм я.

— Няма друга като нея в цял Смаргаш — заяви надутото Зарфо. — Разбирате ли каква ви говоря? — той тропна по масата. — Ей, момче. Още ейл!

— Споменах и Облачните острови — припомни му Рейт.

— До там най-лесно ще стигнете през Туса Тала, на Драскадския океан. А как да стигнете Туса Тала? Моторните фургони вървят само до Сиадз, в подножието на платото, не зная да има път надолу през клисурата до брега. Керванът за Зара потегли преди два месеца. Излиза, че ще е най-удобно с въздухолет.

— Хубаво де, откъде да си набавим въздухолет?

— Не и от локхарите, при нас не останаха никакви. Но я вижте там — чудесна машина и група богати ксари! Тъкмо се готвят да отлетят. Може би заминават за Туса Тала? Хайде, да ги попитаме.

— Момент само. Да пратим вест на Траз — Рейт повика прислужника и му заръча да изтича до странноприемницата.

Зарфо прекоси с тържествена крачка поляната, следван от Рейт и Анахо. До въздухолета стояха петима ксари — ниски плещести мъже с неприветливи лица. Носеха богато украсени сиво-зелени наметала, черните им коси стърчаха нагоре в неподвижни, лакирани стръкове.

— Защо тъй скоро напускаме Смаргаш, приятели? — подхвана добронамерено Зарфо.

Ксарите си зашепнаха развълнувано и му обърнаха гръб.

Зарфо не обърна внимание на очевидната им неохота за общуване.

— И накъде, значи, сме тръгнали?

— Към езерото Фалай, къде другаде? — отвърна троснато най-старият ксар. — Приключихме с делата тук, а и както винаги ни измамиха. Търпение нямаме да се приберем в блатата.

— Чудесно. Този господин и двамата му другари се нуждаят от транспорт в посока, сходна с вашата. Попитаха дали могат да си платят, а аз им викам: „Глупости! Ксарите са прочути със своята щедрост...“

— Спри малко — прекъсна го рязко ксарът. — Имам три забележки. Първо, машината ни е претъпкана. Второ, вярно е, че сме щедри, но само когато това не е свързано със загуба на секвини. И трето — двама от тези типове хич не ми вдъхват доверие, да не кажа, че ми мязат на отчаяни престъпници. Това ли е третият? — въпросът бе предизвикан от появата на Траз на сцената. — Вярно, че е още млад, но без съмнение скоро ще се причисли към същата категория.

— И още два въпроса — намеси се друг ксар. — Колко възнамеряват да платят? И къде искат да отидат?

— Сто секвина и нито грош повече — заяви Рейт, загрижен от непрестанно смалващото се количество пари в кесията. — Искаме да ни откарате в Туса Тала.

Ксарите размахаха гневно ръце.

— Туса Тала? Че това е на хиляда мили северозападно оттук! Вие шегувате ли се? Пройдохи такива! Я да се махате!

Зарфо се наведе заплашително към тях.

— Ти кого наричаш пройдоха, бе? Ако не беше Балул Зак Аг, „периодът на свръхестествените сънища“, щях да ви откъсна дългите грозни носове!

Ксарите просъскаха нещо между редките си зъби, качиха се на въздухолета и отлетяха.

Зарфо ги изпроводи с навъсен поглед и въздъхна.

— Не се получи този път... Но нищо, да не губим надежда. Ако се появи друг въздухолет, ще предложим на притежателите му да ви вземат или ще ги напием в кръчмата, а после ще си услужим с машината. Хубава беше таз кола, ама...

— Дирдирска въздушна платформа! — провикна се неочаквано Анахо. — Вече са тук! Тръгвайте да се крием, ако ви е мил животецът!

Той се обърна и понечи да хукне, но Рейт го задържа.

— Не бягай, да не искаш веднага да те забележат? — после попита Зарфо: — Къде да се скрием?

— В склада на бирарията — но не забравяйте, че сега е Балул Зак Аг! Не бива да нападате дирдири!

— Ба! — изсумтя Анахо. — Да не мислиш, че ги е грижа за вашите обичаи?

— Аз ще им обясня — обеща Зарфо. Той отведе тримата при една барака зад бирарията и ги натика вътре. През цепка между дъските Рейт видя дирдирския въздухолет да се приземява на поляната. Споходен от внезапно прозрение, той се обърна към Траз, претършува дрехите му и за обща изненада откри малък, черен диск.

— Бързо! — намеси се Анахо. — Дай го тук! — той напусна бараката и се скри в бирарията. Върна се след секунди. — Закачих го на един стар локхар, който тъкмо си тръгваше — Анахо също надзърна през цепката. — Дирдири са, няма съмнение. Както винаги, когато ще става веселба!

Въздухолетът полегна плавно на тревата — беше различен от тези, които Рейт бе виждал, несъмнено продукт на напреднала технология. От него слязоха петима дирдири — внушителни същества, сурови, енергични, решителни. Имаха приблизително човешки ръст и се придвижваха с почти неестествена бързина, като гущери в горещ ден. Кожата им наподобяваше излъскана от вятъра кост, теметата им завършваха със заострен и назъбен ръб, от който стърчаха чифт

поклащащи се като пружинки антени. Очертанията на лицата им бяха странно човешки, с хлътнали орбити под дебелиите хитинови издатини, които се събираха в носови зъбци. Те полуподскачаха, полуподтичваха, подобно на изправени на два крака леопарди, и не беше никак трудно да се видят в тях онези диви техни предци, които някога са ловували из нажежените савани на Сибол.

Три души се приближиха към дирдирите — фалшивият локхар, дъгбойката и още един човек с невзрачни сиви дрехи.

Дирдирите поговориха няколко минути с тримата, след това извадиха странни на вид инструменти и ти насочиха в различни посоки.

— Търсят си предавателите — обясни Анахо. — Онзи дърт локхар в бирарията продължава да дреме над халбата.

— Вече няма значение — отвърна Рейт. — Там или където и да било другаде.

Дирдирите се отправиха към бирарията, придвижвайки се с причудливите си полуподскоци. Зад тях вървяха тримата шпиони.

Старият локхар избра този момент, за да се появи на прага. Дирдирите го погледнаха изненадано и пристъпиха чевръсто към него. Локхарят се дръпна изплашено назад.

— Ей, какви сте вие, бе? Дирдири? Не ща да си имам работа с вас!

Дирдирите заговориха с шипящо фъфлене, подсказващо липсата на ларинкс.

— Познаваш ли човек на име Адам Рейт?

— Как ли пък не! Я да се махате!

Зарфо се приближи към тях.

— Адам Рейт ли казахте? Какво ви интересува за него?

— Къде е той?

— Защо питате?

Фалшивият локхар застана между тях и прошепна нещо на дирдирите.

— Познаваш ли добре Адам Рейт? — попита един от дирдирите.

— Е, не много добре. Ако имате да му давате пари, оставете ми ги и аз ще му ги предам.

— Къде е той?

Зарфо погледна към небето.

— Видяхте ли въздухолета, който отлетя тъкмо когато пристигахте?

— Да.

— Струва ми се, че беше на борда, заедно с негови приятели.

— Сигурен ли си в думите си?

— Е, не бих си заложил живота — вдигна рамене Зарфо. — Само предполагам.

— Аз пък хич не съм сигурен — добави старият локхар.

— В каква посока отлетя?

— Ба! Нали имате всякакви машинки? Защо сами не определите? — подсмихна се Зарфо. — Ами разпитват селяндури като нас.

Дирдирите се обърнаха и прекосиха с кратки подскоци поляната. Скоро въздухолетът им се издигна над града и полетя в небето.

Зарфо изгледа тримата шпиони със зловна усмивка на лице.

— Известно ли ви е, че сега е Балул Зак Аг? И че с поведението си нарушихте нашите закони?

— Не сме извършили никакво престъпление — възропта фалшивият локхар. — Само си гледахме работата.

— Мръсна работа, която по характера си е престъпна! Живи трябва да ви одерат! Къде са жандармите? Ей, искам тези тримата да бъдат задържани!

Минута по-късно тримата шпиони бяха отведени настрана въпреки протестите и виковете им. Зарфо се върна при своите другари в бараката.

— Най-добре ще е да заминете незабавно. Дирдирите скоро ще се върнат — той посочи към другия край на поляната. — Онзи фургон всеки момент ще потегли на запад.

— Къде ще ни отведе?

— До границата на платото. Отвъд него има само дълбоки клисури и дефилета. Мрачна и тъжна страна. Но ако останете тук, дирдирите ще ви заловят рано или късно. Дори по време на Балул Зак Аг.

Рейт огледа поляната, покритите с прахоляк къщурки от камък и дърво в Смаргаш, занемарената бирария. Едно място, което въпреки окаяния си вид му бе осигурило покой и сигурност поне за известно време, а ето че събитията отново го принуждаваха да поеме към неизвестността.

— Предполагам, че петнайсетина минути ще ни стигнат да си съберем багажа — обяви той с мрачен глас.

— Какво пък, не бих казал, че мечтите ми са разбити само защото нямам мечти — подсмихна се Анахо. — Ще трябва да се примирим с положението. Тчай е свят на страданията...

2.

Зарфо се върна в странноприемницата, нарамил бели серафски наметала и шлемове със заострени върхове.

— Носете ги, с тяхна помощ можете да спечелите час или два. И побързайте — фургонът потегля всеки момент.

— Почакай малко — Рейт огледа поляната. — Възможно е да има и други шпиони, които да следят всяка наша стъпка.

— Прав си, да минем по задната уличка.

Рейт кимна, но забеляза, че Зарфо се озърта уплашено. Локхарят очевидно нямаше търпение да ги изпроводи от Смаргаш, в която и да било посока.

Потънали в мрачни мисли, те се отправиха към станцията. По пътя Зарфо ги инструктираше:

— Не говорете с никого, преструвайте се, че медитирате, така правят серафите. По залез-слънце се обърнете на изток и извикайте силно: „Ах-оо-чаа!“ Никой не знае какво означава това, освен самите серафи. Ако вземат да ви разпитват, кажете, че сте дошли да купувате есенции. Хайде, качвайте се на фургона! Пожелавам ви да избегнете дирдирите и да успеете в начинанието си. Ако се провалите, помнете, че смъртта спохожда само веднъж!

— Благодаря за тази утешителна мисъл — подсмихна се Рейт.

Моторният фургон закрета на запад върху осемте си колела — скоро напуснаха Смаргаш и се отправиха към равнината. Рейт, Анахо и Траз бяха сами в задната пътническа кабина.

Анахо бе песимистично настроен по отношение на шансовете им за успех.

— Дирдирите няма да позволят дълго да бъдат мамени. Затрудненията само ги настървяват повече. Знаеш ли, че малките им са като зверчета? Трябва да бъдат опитомявани, обучавани и образовани. Имат хищнически нрав — ловът за тях е неудържимо предизвикателство.

— Също както за мен инстинктът за самосъхранение — отвърна спокойно Рейт.

Слънцето се спусна зад ръба на платото, пейзажът бе забулен от сиво-кафеникава мараня. Фургонът спря край унило малко селце, пътниците слязоха да се поразтъпчат, пиха застояла вода от кладенеца и след оживен пазарлък си купиха изсъхнали кифли от беззъба старица, която искаше за тях баснословна сума и се смееше гръмогласно и пресекливо на всеки опит да се свали цената.

Здрачът постепенно отстъпи място на непрогледен мрак. Откъм равнината долетя злокобен вой — нощните крясъци на прерийните кучета. На изток бавно изплува розовата луна Аз, последвана от синята Браз. Пред тях в мрака изникна тъмен силует — Рейт предположи, че е древно вулканично възвишение. На върха блещукаха три слаби жълтеникави светлинки. Рейт погледна през визоскопа и откри, че горе има руини на стар замък... Той подремна за около час и когато се събуди, установи, че фургонът пърпори по мек песъчлив бряг на река. На отсрещния бряг се виждаха короните на клонести псили, очертани на фона на озареното от лунни лъчи небе. Не след дълго минаха покрай изоставена полуразрушена къща. Около половин час по-късно, в полунощ, фургонът пристигна с трополене на площада на голямо селище, където спря, за да прекара остатъка от нощта. Пътниците се настаниха за спане върху неудобните дървени скамейки или налягаха до багажа си на покрива на фургона.

Най-сетне Карина 4269 изгря — хладен кехлибарен диск, който едва съумяваше да разсее утринната мъгла. Появиха се улични търговци с подноси печено месо, питки, късчета варена кора и нанизани на шишове пътничета, които се радваха на особен успех.

Фургонът продължи на запад, към Граничните планини, които вече се издигаха високо в небето. От време на време Рейт оглеждаше небосвода с визоскопа, но засега нямаше обезпокоителни признаци, че преследвачите им са ги открили.

— Рано е още — подхвърли безрадостно Анахо. — Не се бой, ще дойдат.

По пладне фургонът пристигна на станция Сиадз — десетина каменни къщички, скупчени около водоем.

За ужасно неудоволствие на Рейт тук не можеше да се наеме никакъв транспорт, нито дори скакуни, с които да продължат към ръба

на платото.

— Знаете ли какво лежи оттатък? — попита старейшината на селото. — Само пропасти.

— Няма ли някакъв търговски път, поне пътека?

— Кой би искал да ходи из пропастите, камо ли да търгува нататък? Що за хора сте вие?

— Серафи — отвърна Анахо. — Търсим асофейски коренища.

— Ах, серафите и техните благовония. Само не ни разправяйте зальгалки, ние тук сме прости хорица. Пък и из деретата няма никакви асофейски корени, само дръгнишип, пенливче и мъчикорем.

— Въпреки това ще идем да потърсим.

— Ами вървете. Казват, че имало един стар път на север, но не познавам някой, който да го е виждал с очите си.

— А що за хора живеят там?

— Хора? Майтапиш ли се? Изсъхнали писантили, червени кориони под камънаците, птици зловестници. Ако съвсем не ви провърви, ще срещнете и някой фер.

— Опасна страна значи.

— Ами да, окаян край на хиляди мили нататък. Но пък кой знае. Там, където страхливците никога не стъпват, храбрецът може да намери несметни богатства. Същото важи и за вашите благовония. Вървете на север и търсете стария път за брега. Сигурно едва ще се различава сред камънаците. А като падне нощта, гледайте да сте на сигурно местенце — из пущинаците скитат прерийни кучета!

— Достатъчно. Разубеди ни, ще се върнем на изток с моторния фургон.

— Мъдро решение! Защо да си излагате живота на риск, па макар и да сте серафи.

Рейт и другарите му се върнаха с фургона около миля назад по пътя, където слязоха, без никой да ги забележи. Фургонът продължи да се клатушка на изток и не след дълго се изгуби в кехлибарения здрач.

Наоколо цареше пълна тишина. Под краката им хрущеше сивкава сгурия, от която на големи разстояния се подаваха бодливи стръкове и на още по-големи — по някое полуизсъхнало пътниче, което за Рейт бе извор на мрачно задоволство.

— Докато се срещат пътничета, няма да умрем от глад.

Траз поклати глава със съмнение.

— Най-добре да стигнем онези планини, преди да се стъмни съвсем. На равното нощните кучета лесно ще ни видят сметката.

— Зная по-добра причина да бързаме — заяви Анахо. — Дирдирите няма да се чудят още дълго накъде сме тръгнали.

Рейт огледа пустото небе и мрачния пейзаж наоколо.

— Кой знае, може пък да се откажат да ни търсят.

— Никога! Когато плановете им се провалят, те не се отчайват, а още по-ревностно преследват целите си.

— Не сме далече от планините. Може да се скрием в сянката на близките хълмове или в някое плитко дере.

След час ускорен ход стигнаха подножието на гранитна скала. Траз закова на място и подуши въздуха. Рейт не долавяше нищо, но от доста време бе свикнал да се уповава на сетивата на другаря си.

— Курешки от фунги — обяви накрая Траз. — На около два дена.

Рейт побърза да провери готов ли е за стрелба иглометът. Оставаха му осем експлозивни игли. След като ги изразходва, оръжието ставаше неизползваемо. Помисли си, че може би късметът му е на изчерпване. Той се обърна към Траз.

— Възможно ли е да са наблизко?

Траз сви рамене.

— Фунгите са безумни създания. Нищо чудно да се спотайват зад оня хълм.

Рейт и Анахо се огледаха тревожно. Анахо пръв се овладя.

— Най-важното сега е да се скрием от дирдирите. Намираме се в опасно положение. Лесно могат да ни проследят до моторния фургон и от там до Сиадз. Въпреки това все още имаме шансове да им се измъкнем, особено ако не са оборудвани с прибори за откриване на дивеч.

— Какви са тези прибори? — попита Рейт.

— Детектори за човешки миризми и термоизлъчване. Някои проследяват стъпките по остатъчната топлина, други откриват концентрация на въглероден диоксид от издишания въздух и могат да засекат човешко същество на разстояние до пет мили.

— А когато уловят „дивеча“?

— Дирдирите са консервативни създания — каза Анахо. — Не обичат промените. Не излизат на лов, за да се хранят, а защото им е в

кръвта. Гледат на себе си като на хищни птици и не страдат от скрупули и ограничения.

— С други думи — обясни накратко Траз, — ще ни изядат.

Рейт потъна в мрачно мълчание. След известно време подхвърли:

— В такъв случай най-добре да не позволяваме да ни хванат.

— Както каза Зарфо, смъртта идва само веднъж.

Рейт посочи с ръка.

— Вижте, има проход в скалата. Навярно някога пътят е минавал оттук.

Те прехвърлиха една камениста могила, заобиколиха купчина натрошени камънаци и продължиха нататък, задъхани и изпотени, без да свалят изплашени погледи от небето. Най-сетне навлязоха в сенчеста клисура, но тук нямаше и следа от път. И да бе съществувал някога, ерозията го бе заличила напълно.

Анахо внезапно нададе тих, уплашен вик.

— Въздухолетът! Идва насам. Преследват ни!

Рейт с мъка овладя паническият импулс да побегне, накъдето му видят очите. Огледа стените на клисурата. Малко поточе се спускаше право към средата, където се вливаше и вероятно пълнеше планинско езеро. Вдясно склонът бе почти отвесен, вляво под една надвесена козирка зееше тъмният отвор на пещера.

Тримата се притаиха зад огромен камък, запречващ дъното на клисурата. В равнината отвъд дирдирският въздухолет се плъзгаше безшумно в посока към Сиадз.

— Скалите крият топлината на телата ни — обясни с привидно спокоен глас Рейт. — А вятърът отнася въглеродния диоксид, който издишваме, нагоре в клисурата — той се надигна и погледна към равнината.

— Няма смисъл да бягаме — въздъхна обезсърчено Анахо. — Щом са ни проследили дотук, ще ни гонят, докато ни хванат.

Пет минути по-късно въздухолетът се върна от Сиадз, следвайки пътя на изток на височина от сто-двеста метра. Изведнъж той забави ход и описа кръг.

— Открили са следите ни — заяви обречено Анахо.

Въздухолетът се снижи над равнината и се насочи право към входа на клисурата. Рейт извади игломета.

— Остават ми осем изстрела. Достатъчно, за да видя сметката на осмина дирдири.

— Няма да се справиш и с един. Те имат щитове срещу подобни оръжия.

До половин минута въздухолетът щеше да е над тях.

— Най-добре да влезем в пещерата — предложи Траз.

— Свърталище на фунги, навярно — подхвърли шепнешком Анахо. — Или вход на пнуми. Ако ще се мре, предпочитам да е на чист въздух.

— Можем да прекосим езерцето — посочи Траз — и да се скрием под козирката. Следата ни ще бъде прекъсната и те ще продължат нагоре по потока.

— Ако обаче ни приклепят там — заяви Рейт, — спукана ни е работата.

Тримата прекосиха тичешком плиткото езерце, Анахо беше последен. След това се спотаиха под скалната издатина. Тук миризмата на фунги бе остра, почти нетърпима.

Въздухолетът се издигна над клисурата.

— Ще ни видят! — извика уплашено Анахо. — Тук сме съвсем на открито!

— В пещерата тогава — просъска ядосано Рейт. — Назад, тръгвай назад!

— Но фунгите...

— Може да няма никакви фунги. Но дирдири има със сигурност! — Рейт пристъпи в мрачното гърло, протегнал слепешката ръце напред, и Траз го последва. Анахо се тътреше неохотно най-отзад. Сянката на въздухолета премина бавно над езерцето и изпълни клисурата.

Рейт включи прожектора и го завъртя във всички посоки. Намираха се в голяма галерия с неравна форма, чийто далечен край тънеше в мрак. Светлокафеникави люспи и топчета покриваха дъното на пещерата, стените бяха наслоени с рогови полусфери, всяка с големината на човешки пестник.

— Това са ларви на нощни кучета — обясни тихо Траз.

Известно време тримата се озъртаха мълчаливо.

Анахо се промъкна назад към входа на пещерата и надзърна предпазливо навън. Почти веднага дръпна рязко глава.

— Изгубили са следите ни, но кръжат отгоре.

Рейт изключи прожектора и също надникна. На около стотина крачки от входа въздухолетът се спускаше плавно към повърхността, като окапал есенен лист. Петима дирдирри слязоха от него. Те постояха малко, докато се съветваха помежду си, след което поеха бавно към пещерата. Рейт зърна сияещите сфери на защитните полета. Като по сигнал двама от тях подскочиха напред и се наведоха, оглеждайки отблизо земята. Приличаха на сребристи леопарди. Другите двама заобиколиха канарата, зад която по-рано се бяха прикрили преследваните. В ръцете си държаха готови за стрелба оръжия. Петият остана в тил, за да ги прикрива. Двамата, които водеха групата, спряха и размениха пискливи звуци и сумтене.

— Говорят на ловния език — поясни шепнешком Анахо, — съхранили са го от времето, когато са били хищници.

— И сега не ми изглеждат по-различни.

Дирдирите спряха от другата страна на езерцето. Оглеждаха се, послушваха се, душеха въздуха и очевидно усещаха, че плячката им е някъде съвсем наблизо.

Рейт вдигна оръжието, но щитовете на дирдирите непрестанно проблясваха именяха формата и плътността си.

Един от водачите извади уред подобен на бинокъл и огледа клисурата, другият държеше някакъв черен инструмент пред очите си. Почти веднага той откри нещо, което го заинтригува. Изглежда, беше мястото, на което Рейт, Траз и Анахо бяха постояли, преди да се скрият в пещерата. Без да сваля от очите си черния инструмент, дирдирът тръгна по следата към езерцето и спря под надвисналата козирка. Той издаде няколко пискливи звуци и щитовете на тримата заеха нови позиции.

— Видели са пещерата — прошепна Анахо. — Знаят, че сме вътре.

Рейт извърна поглед към тъмната вътрешност на камерата.

— Там има фунг — предупреди Траз. — Или съвсем скоро си е тръгнал.

— Откъде знаеш?

— Подушвам го. Усещам присъствие.

Рейт се обърна към дирдирите. Те се приближаваха стъпка по стъпка, заобиколени от лъчезарното сияние на щитовете. Рейт зашепна

с пресипнал глас:

— Назад, към дъното на пещерата. Дали да не им устроим засада?

Анахо само изпъшка отчаяно, Траз не каза нищо. Тримата отстъпиха към мрака, стъпваха върху килим от трошливи курешки. Младежът докосна ръката на Рейт.

— Виж светлината зад нас — прошепна той. — Фунгът е съвсем близо.

Рейт спря и се взря в мрака. Не виждаше никаква светлина. Тишината беше потискаща. Не след дълго му се стори, че долавя слаби дращеци звуци. Направи още няколко предпазливи крачки с готово за стрелба оръжие. Едва сега забеляза бледожълтеникаво сияние — трепкащо отражение в стената на пещерата. Поскърцването се усили. Той подаде глава иззад ъгъла, като се местеше сантиметър по сантиметър напред. Фунгът седеше с гръб към него в средата на подземната камера и дращеше с пила раменните си плочи. Малка газена лампа бе източникът на мъждивата светлина, на една кука встрани висяха черна широкопола шапка и наметало.

Четирима дирдири застанаха на входа на пещерата, с преместени отпред щитове и с готови оръжия — сиянието на щитовете се отразяваше в стените.

Траз откърти една рогова полусфера от стената. Метна я към фунга и съществото нададе изненадан вик. Младежът избута Анахо и Рейт в близката цепнатина.

Фунгът се приближи — виждаха сянката му на трепкащата светлина на фенера. Той се върна в камерата за кратко и отново се появи — този път носеше плаща и шапката.

Известно време остана безшумно на мястото си, само на четири стъпки от Рейт, който бе почти сигурен, че създанието долавя думкането на сърцето му.

С бързи стъпки дирдирите се спуснаха в средата на пещерата. Фунгът стоеше съвършено неподвижно, като двуметрова статуя, загърнат в тъмното си наметало. Той изкудкудяка тихо — странен звук на разочарование, сетне с няколко светкавични подскока се озова сред дирдирите. За един кратък миг дирдири и фунг се оглеждаха лице в лице. После фунгът разпери рязко ръце, сграбчи двама дирдири и ги смаза в исполинската си прегръдка. Останалите двама отстъпиха

мълчаливо назад, размахвайки оръжия. Фунгът се метна върху тях и изби оръжията им. Откъсна главата на единия, другият побягна и към него се присъедини петият дирдир, който бе останал да пази при входа. Те хукнаха право към езерото, фунгът изигра няколко стъпки от някакъв причудлив и зловещ танц, метна се напред, на десетина стъпки пред тях, озова се в езерцето и ритна с крак водата, вдигайки фонтан от искрящи пръски. След миг притисна главата на единия от оцелелите дирдири под водата, докато другият бягаше надолу през клисурата. Поста малко върху него и се втурна да преследва последния си противник.

Рейт, Траз и Анахо напуснаха тичешком пещерата и се отправиха към въздухолета. Оцелелият дирдир ги забеляза и нададе отчаян писък. Фунгът за миг бе раздвоен, дирдирът използва това, смени рязко посоката и се шумугна край преследвача си. Успя да се докопа до едно от избитите малко по-рано оръжия, извъртя се във въздуха и обгори единия крак на фунга. Поразеният фунг се строполи на земята като купчина захвърлени дрехи.

Рейт, Траз и Анахо се покатериха на въздухолета и дирдирчовекът се надвеси над контролното табло. Дирдирът изкрещя някакво проклетие и се завтече към тях. Притихналият фунг неочаквано подскочи високо във въздуха точно над дирдира, спускайки се върху му с развети краища на черния си плащ. Миг по-късно от нещастния дирдир бе останала само топка кървави мускули и сухожилия. Фунгът се изправи гордо в средата на езерцето като щъркел, оглеждайки печално единствения си здрав крак.

3.

Под тях се нижеха пропасти, разделени от заострени като бръснач скални гребени, черни разрези върху повърхността на планетата, които я покриваха докъдето им стигаше погледът всеки път, когато поглеждаше надолу, Рейт се питаше има ли надежда да се доберат живи и невредими до Драскадския океан. Съмняваше се и тогава възникваше въпросът — дали в тези мрачни пропасти съществува някакъв живот. Старецът в Сиадз бе споменал писантили и фери, кой знае какви други същества обитаваха дълбоките дерета под тях? Високо в една тясна цепнатина между два щръкнали върха Рейт забеляза купчина схлупени къщурки като причудливи скални образувания — селце, може би на хора, макар да не се виждаше никой. Откъде ли си набавяха вода? На дъното на пропастта? Как си намираха храна? Защо бяха избрали това почти орлово гнездо за свое убежище? Нямаше отговори на тези въпроси, а и скоро след това селцето се изгуби в здрачината.

Непознат глас с метален оттенък се намеси в мислите му — дрезгав и настойчив, на език, който Рейт не разбираше.

Анахо натисна едно копче и гласът притихна, Дирдирчовекът не изглеждаше обезпокоен и Рейт преглътна въпроса, който се канеше да зададе.

Следобедът постепенно отмина, цепнатините под тях се превърнаха в клисури с плитки дъна от непрогледен мрак, докато разделящите ги зъбери бяха обгърнати в златисто сияние. Район, мрачен и безнадежден като гробище, помисли си Рейт. Спомни си отново за самотното селце на върха и мисълта за него само подсили меланхоличното му настроение.

Зъберите и нащърбените гребени изчезнаха внезапно, сливайки се в огромен стръмен склон, дъната на клисурите се разшириха и събраха. Отпред се виждаше Драскадският океан. Карина 4269 потъваше бавно, оставяйки топазена следа върху равната морска шир.

Самотен нос навлизаше навътре в океана и около него се навъртаха дузина рибарски корабчета. На скалистия бряг се гушеше малко селце, чиито светлилки блещукаха в настъпващия здрач.

Анахо описа бавен кръг над селото.

— Виждате ли каменната къща с двата купола и сините лампи?
— посочи той. — Вероятно е кръчма или хан. Предлагам да кацнем и да си отдъхнем. Денят бе изнурителен.

— Тъй де, но няма ли опасност дирдирите да ни проследят?

— Шансът е малък. Още щом се качихме, открих предавателя и го изключих. Пък и тук сме далече от тяхната територия.

Траз оглеждаше подозрително селцето. Роден и израснал сред откритата степ, той се отнасяше с недоверие към морето и неговите обитатели, смятайки ги за непредсказуеми и загадъчни.

— Местните може да са враждебно настроени и да ни нападнат.

— Съмнявам се — отвърна Анахо с надменен тон, който винаги дразнеше Траз. — Първо, намираме се в покрайнините на царството на уонките — тези хора са привикнали с непознати. Второ, една толкова голяма странноприемница предполага гостоприемство. Трето, рано или късно ще трябва да кацнем, за да се нахраним. Защо да не е тук? Рискът едва ли ще е по-голям, отколкото във всяка друга странноприемница на Тчай. И четвърто, в момента нямаме никакви планове, нито цел. Глупаво е да се реем без посока из тъмнината.

— Мен поне ме убеди — разсмя се Рейт. — Да слизаме.

Траз поклати глава с мрачно изражение, но ако имаше още възражения, запази ги за себе си.

Анахо приземи въздухолета на откритата площ пред странноприемницата, съвсем близо до редица високи и черни чимаксови дървета, които се поклащаха от студения вечерен бриз. Тримата се озъртаха тревожно, но появата им не привлече ничие внимание. Двама мъже, загърнати зиморничаво в наметалата си, минаха наблизко и забавиха ход, колкото да огледат въздухолета, след това си продължиха по пътя, мърморейки нещо под нос.

Поуспокоени, тримата доближиха странноприемницата, бутнаха масивната дървена врата и влязоха в просторно помещение. Неколцина русоляви мъжаги с бледорозови лица се бяха подредили около

разпалената камина, стиснали халби в ръце. Носеха груби сиво-кафяви дрехи от плат, наподобяващ изтъркано кадифе, и високи до коленете ботуши от импрегнирана кожа. Рейт веднага си помисли, че навярно са рибари. Разговорът секна. Всички изгледаха с присвити очи новодошлите. Ала само след миг отново се обърнаха към огъня, чашите и приказките.

От дъното на помещението се приближи възедра жена с черна рокля.

— Че кои ще сте вие? — попита тя.

— Пътници. Искаме да се нахраним и да прекараме тук нощта.

— От де пристигате? От фиордите да не сте? Или от Раб?

— Нито едното, нито другото.

— Тъдява знаем пътниците като хора, дето са сторили някоя злина там, дето живеят, и са прокудени надалеч.

— Има нещо вярно в думите ти.

— Хм, тъй значи. Какво ще ядете?

— Какво предлагате?

— Хляб и пушена змиорка на клечка.

— Това и ще поръчаме.

Жената изсумтя и си тръгна, но им поднесе в добавка салата от сладки лишеи и бардуче с люта подправка. Освен това им разказа, че странноприемницата на времето била резиденция на фогларски пиратски царе. Смятало се, че в подземията има заровени несметни богатства.

— Но който се хване да копае, изравя сал кокали и пак кокали, едни строшени, други — обгорени. Корави мъжаги ще са били фогларите. Да щете още чай?

Тримата се настаниха край огъня. Навън вятърът се усили и вече фучеше под стрехата. Съдържателката дойде да добави още дърва.

— Стайте са надолу по коридора. Ако ще искате женоря, трябва да пратя да ги викат отсега, аз самата вече не обслужвам, откак взе да ме свива гърбът. Туй обаче се заплаща допълнително.

— Не си правете труда — успокой я Рейт. — Стига ни постелята да е чиста и топла.

— Странни пътници с такваз голяма въздушна кола. Ти — тя посочи Анахо — трябва да си дирдирчовек. Таз кола дирдирска ли ще да е?

— Може да съм дирдирчовек и колата наистина да е дирдирска. Но не е изключено да сме тръгнали на важна мисия, която изисква пълна дискретност.

— Ах, тъй ли било! — съдържателката облиза устни. — Не ще и дума, че ще е свързана с уонките, таз вашта мисия. Знаете ли, че на юг са настъпили големи промени? Уонкоидите и уонките вече не се погаждат като преди!

— И ние чухме нещо подобно.

Жената се наведе към тях.

— Ей, какво ще стане с уонките, а? Дали пък няма да си заминат? Тъй се говори де.

— Съмнявам се — поклати глава Анахо. — Докато дирдирите държат Хаулк, уонките ще си стоят в техните кисловански крепости, а сините часки ще поддържат в готовност силовите за торпеда.

— Ами ние, нещастните човеци — завайка се съдържателката. — Тъй ли все ще бъдем, пионки на могъщи чуждоземци, дето не знаят на коя страна да се покланят! Да ви кажа, дано Бевол ги отнесе всинцата, по-хубаво от туй не може да стане!

Тя размаха юмрук на юг, югозапад и северозапад — очевидно посоките, в които се намираха въображаемите ѝ противници, — след което се прибра отзад.

Анахо, Траз и Рейт останаха в старинната каменна зала, загледани в трептенето на огъня.

— Е — подхвана пръв Анахо, — какво ще правим утре?

— Плановете ми са без промяна — отвърна Рейт, — смятам да се върна на Земята. Все някъде и по някакъв начин ще се добера до космически кораб. Тъй като идеите ми не ви засягат пряко, мисля, че трябва да отидете на място, където ще се чувствате в безопасност — Облачните острови или може би Смургаш. Готов съм да ви придружа до там, а после ще си продължа по пътя.

— И къде мислиш ще те отведе този път? — попита със строг поглед Анахо.

— Ти спомена някаква сивишка корабостроителница — тя ще е крайната ми цел.

— Ами пари? Ще ти трябва цяло състояние, неизчерпаема хитрост в добавка и най-вече — късмет.

— Винаги мога да си набавя средства в Карабас.

Анахо кимна.

— Ще го чуеш от всеки отчаян човек на Тчай. Но богатството винаги върви с огромни рискове, Карабас се намира на територията на Дирдирския ловен резерват — нарушителите там се смятат за дивеч. Дори да се изплъзнеш на дирдирите, съществуват още Бюсли Разбойника, Синята банда, вампирките, комарджиите, хората куки. На всеки човек, спечелил шепа секвини, се падат трима, които полагат костите си или пълнят стомасите на дирдирите.

Рейт придоби замислен вид.

— Какво пък, готов съм да поема и тези рискове.

Известно време тримата седяха мълчаливо. После.

Траз се размърда.

— Преди време бях официалният носител на емблемата Онмале и никога няма да се отърва напълно от влиянието ѝ. Понякога имам чувството, че ме зове от земята. В началото тя разпореди, че Адам Рейт трябва да живее, сега, дори да искам, не бих могъл да го изоставя, защото се страхувам от гнева на Онмале.

— Аз съм беглец — присъедини се към него Анахо. — Нямам нищо на този свят, освен своя живот. Избихме първите инициатори^[1], но рано или късно ще ни застигнат следващите. Дирдирите са упорити същества. Знаете ли къде ще бъдем в най-голяма безопасност? В Сивиш, близо до дирдирския град Хей. Що се отнася до Карабас... — Анахо въздъхна натъжено. — Адам Рейт, изглежда, притежава уменията да оцелява. Аз пък нямам никакво друго занимание. Мисля, че ще поема този риск.

— Няма какво да добавя — рече Адам Рейт. — Ще съм ви благодарен за компанията.

Тримата отново втренчиха погледи в огъня. Навън вятърът фучеше и вилнееше.

— Значи решено, поемаме за Карабас — обяви Рейт. — Но защо да не е с въздухолета?

Анахо махна небрежно с ръка.

— Не и в Черната зона. Дирдирите веднага ще ни засекат.

— Няма ли някакъв начин да премахнем тази опасност? — попита Рейт.

Анахо се подсмихна мрачно.

— Всеки, който посещава Зоната, има свои собствени начини. Едни проникват нощем, други носят маскировъчно облекло и дебели обувки, за да заглушават стъпките си. Някои събират цели отряди и навлизат със сила, други се чувстват в по-голяма безопасност, когато са сами. Едни влизат през Зимле, други се спускат чак до Мауст. Шансовете им в края на краищата остават еднакви.

Рейт потърка замислено брадичка.

— В лова участват ли дирдирхора?

Анахо се усмихна, загледан в пламъците.

— Безупречните са прочути ловци. Но идеята ти е без никаква стойност. Нито ти, нито Траз или аз бихме могли да се представим за безупречни.

Огънят се превърна в жар, тримата се прибраха във високите тъмни стаи и заспаха върху твърдите нарове, завити с одеяла, които миришеха на море. На сутринта изядоха закуската от солени бисквити и чай, разплатиха се и напуснаха странноприемницата.

Денят бе мрачен. Мътните повлякла на студената мъгла се процеждаха между клоните на чимаксите. Тримата се качиха на въздухолета, издигаха се в облаците и най-сетне се озоваха над тях, където слънцето грееше ярко. След това се понесоха на запад, над Драскадския океан.

---

[1] Инициатори — неточен превод на думата тсаугш, означаваща приблизително ловен отряд, предявил претенции да преследва плячка или да изпълни определена задача, за да спечели по-високо положение или да се прослави. — Б.а. ↑

4.

Под тях се вълнуваше сивкавият океан, същият, който Рейт бе прекосил — сякаш преди цяла вечност — на борда на кораба „Варгаз“. Анахо летеше ниско над повърхността, за да сведе до минимум риска да ги засекаат дирдири.

— Трябва да вземем едно важно решение — заяви той. — Дирдириите са ловци, ние се превърнахме в тяхна плячка. По принцип, започне ли един лов, трябва да бъде приключен, но дирдириите не са сплотен народ като уонките, действията им произтичат от индивидуални инициативи, така наречените *жна-дих*. Това означава голям и дързък скок, дълго и упорито преследване. Желанието да се продължи преследването зависи от това дали водачът на ловния отряд — този, който изпълнява първоначалния *жна-дих* — е бил на борда на въздухолета и сега е мъртъв. Последното значително би намалило рисковете, освен ако друг дирдир не поиска да обяви *хсо* — дума, която означава „величествено превъзходство“ — и не организира друг *жна-дих*, според условията на първоначалния. Ако водачът е жив обаче, той ще се превърне в наш смъртен враг.

— Че какъв е бил преди това? — попита учуден от наученото Рейт.

Анахо не обърна внимание на въпроса.

— Водачът на ловната група разполага с всички средства на общината, а той самият влага всички свои сили и възможности в *жна-дих*. Достатъчно е да заподозре, че се придвижваме с въздухолет, и веднага ще поиска да бъде организирано въздушно претърсване — той посочи един малък диск от сиво стъкло в долния край на таблото. — Ако попаднем в зона на активно сканиране, там ще се появи мрежа от оранжеви линии.

Часовете се нижеха бавно. Анахо използва времето, за да ги запознае с управлението на въздухолета, скоро Траз и Рейт вече можеха да си служат с приборите. Карина 4269 прекоси небето, задмина въздухолета и се спусна на запад. Под тях се ширеше

Драскадският океан, загадъчна сиво-кафява повърхност, която се сливаше в далечината с небето.

Анахо взе да им разказва за Карабас:

— Повечето предприемачи влизат през Мауст, на петдесетина мили южно от Първото море. Там са най-добрите магазини за снаряжение, най-точните карти и наръчници, предлагат се и всякакви други услуги. Мисля да се възползваме от това.

— А къде са жилите със залежи?

— Навсякъде в Карабас. Няма правило, нито система за тяхното откриване. Едно е сигурно — че са по-малко там, където повече хора са търсили.

— Защо тогава не изберем някой не толкова популярен район за проникване?

— Мауст е популярен, защото е най-удобен.

Рейт погледна напред, към все още невидимия кисловански бряг и неизвестното бъдеще.

— Ами ако не използваме нито едно от тези места, а някой пункт между тях?

— Какво ще спечелим? Зоната е една и съща от всички посоки.

— Трябва да съществува някакъв начин да намалим рисковете и да увеличим възможностите за успех.

Анахо поклати пренебрежително глава.

— Странен и упорит човек си ти! Не смяташ ли, че подобно поведение е израз на невежество?

— Не — отвърна Рейт. — Не мисля така.

— И защо вярваш, че ще успееш там, където други са се провалили?

— Нека първо си отговорим на въпроса защо са се провалили.

— Дирдирите имат едно качество, което наричат зханх. Това означава „презрително безразличие към делата на другите“. Съществуват два̀сет и осем дирдирски касти, които не смятам да изброявам, и четири касти на дирдирхора — безупречни, силни, възвишени и мъдри. Зханх се смята за присъщ на дирдирските касти от четвърта до тринайсета. Безупречните също практикуват зханх. Това е кауза за благородници.

Рейт поклати учудено глава.

— Чудя се как изобщо дирдирите са успели да създадат и управляват технически развита цивилизация. При такова разнообразие от противоречиви наклонности и привички...

— Изглежда, не ме разбираш — отвърна Анахо с най-носовия си глас. — Всичко е далеч по-сложно. За да се издигне в йерархията, дирдирът трябва да бъде приет от по-висшестояща група. Това може да стане само чрез постижения, а не като създава конфликти. Зханх обикновено не е присъщ на нисшите касти, нито на най-висшите, които прилагат доктрината *пиханх*, „трайна и непоклатима пресметливост“.

— Значи мястото ми е във висшата каста — заяви Рейт. — Тъй като възнамерявам да приложа *пиханх* вместо *зханх*. Смятам да използвам всяка възможност и да избегна и най-малкия риск.

Рейт втренчи поглед в издълженото печално лице на Анахо и неволно се разсмя. „Гори от желание да ми натякне, че кастовото ми положение не съответства на моите желания — помисли си той, — но знае, че ще му се присмея.“

Слънцето се спусна с неестествена мудност към ръба на океана, забавено от бързия полет на въздухолета в същата посока. Късно привечер на хоризонта се появи виолетов масив, сякаш за да пресрещне бледокафявия диск в небето. Това беше остров Лейме, в непосредствена близост до континента Кислован.

Анахо промени курса на север и се приземи в едно мрачно и неприветливо селце, на пясъчливия северен нос на острова. Тази нощ прекараха в странноприемница „Стъкленото леговище“, чиито стени бяха изградени от шишета и дамаджани, изхвърлени от магазините в пясъчника зад селото. В странноприемницата миришеше на влага и мухъл и на нещо кисело, за вечеря им поднесоха супа, която имаше подобен аромат. Рейт не пропусна да отбележи този факт на висок глас и Анахо повика сивия^[1] прислужник, и поиска да узнае причината. Прислужникът посочи едно голямо черно насекомо, което щъкаше по пода.

— От скаратите е, уважаеми господине, те са миризливи същества. Да е благословен Бевол, че ни просветли да ги използваме за храна, инак преди все си гладувахме. Ала напоследък все по-трудно се намират.

Рейт отдавна бе привикнал да не задава въпроси относно храната, която му поднасят, но сега погледна към поставения в средата на масата порцеланов супник.

— Искаш да кажеш, че супата?...

— Ами да — кимна прислужникът. — Супата, хлябът, туршията, всичко мирише на скарати и ако не ги използваме за тази цел, отдавна да са се размножили и да са ни изяли. Скоро ще привикнете с вкуса и дори ще ви хареса.

Рейт побутна чинията настрана. Траз засърба лакомо. Анахо въздъхна с кисела физиономия, но също започна да се храни. Рейт си помисли, че нито веднъж досега не бе срещал гнуслив човек на Тчай. Въздъхна мъчително, но тъй като не се предвиждаше друга храна, преглътна гранясалата супа.

В мъждиво кафявото утро закуската отново се състоеше от супа, подправена с морски водорасли. Тримата отпътуваха веднага след като се нахраниха и този път полетяха на северозапад, през Леймейския залив и покрай каменистия бряг на Кислован.

Анахо, който обикновено беше спокоен, започна да проявява признаци на тревога, непрестанно се озърташе в небето, поглеждаше надолу и отново се надвесваше над инструментите и приборите на таблото.

— Наближаваме дирдирските територии — обясни той. — Ще извием на север към Първото море, след това ще се насочим на запад към Кхорай, където ще изоставим въздухолета и ще продължим през Зогар зум Фулкаш ам^[2] до Мауст. А после... Карабас.

---

[1] Сив — обширен термин, обхващащ различни групи от хора, мелези между дирдирчовеци, хора от блатата, часкоиди и други, по принцип едри и яки екземпляри, с големи глави и често с жълто-сив оттенък на кожата, макар nerядко да се срещат и албиноси. — Б.а. ↑

[2] Буквално: Пътят на Мъртвите глави с пурпурен блясък в пустите очници. — Б.а. ↑

5.

Въздухолетът се носеше над Голямата каменна пустиня, следвайки курс, успореден на черните и червените върхове на Зопалските планини, над прашни долини, сипеи, дюни от тъмнорозов пясък и самотни оазиси, заобиколени от снежнобели димни дръвчета.

Късно следобед прашна буря подкара жълтеникави топки по повърхността на пустинята и забули Карина 4269 в мрачина. Анахо насочи въздухолета на север. Малко по-късно една тъмносиня лента на хоризонта им подсказа, че приближават Първото море.

Анахо веднага приземи въздухолета в пущинака, на около десетина мили от брега.

— До Кхорай има още няколко часа път, но най-добре да пристигнем там по мръкнало. Кхорайците са подозрителен и избухлив народ и вадят ножове за щяло и нещяло. Нощем нападат дори без да ги предизвикаш.

— И на тези хора ли ще разчитаме да пазят въздухолета?

— Че кой би посмял да го открадне, с такива типове наоколо?

Рейт огледа безжизнената равнина около тях.

— Бих предпочел вечеря в „Стъкленото леговище“ пред перспективата да остана гладен.

— Ха! — възкликна Анахо. — Когато идем в Карабас, с неща ще си спомняш за тукашния покой и безгрижие.

Тримата се настаняха на пясъка. Нощта бе тъмна и ясна. Право отгоре сияеше съзвездието Клари, някъде там, неразлично с просто око, се намираще Слънцето. Ще види ли някога отново Земята? — питаше се Рейт. И дали след това ще поглежда нагоре, към Арго Навис, за да търси невидимото кафеникаво слънце Карина 4269, с неговата мъждива планета Тчай?

Мигаща светлинка на таблото във въздухолета привлече вниманието му — той стана да погледне и откри мрежа от оранжеви линии да трепти на радарния екран.

Пет минути по-късно тя угасна, оставяйки Рейт да се бори с опасенията и страховете си.

На заранта слънцето се издигна от ръба на равнината и озари нетипично ясното небе, всяка неравност и дори най-дребните камъчета хвърляха издължени и отчетливи сенки. Анахо издигна въздухолета и го подкара ниско над земята — той също бе забелязал оранжевото трептене предната нощ. Пустинята постепенно отстъпи, място на равнина, изпъстрена с редки горички от димни дървета, черни дендрони и мехурчести храсти.

Стигнаха Първото море и извиха на запад, следвайки бреговата линия. Прелитаха над разхвърляни селца: кубчета от тъмнокафеникава глина с конусовидни покриви от черно желязо, заобиколени от гигантски лианови палми, които според Анахо били свещени. Паянтови кейове като мъртви пипала се простираха в тъмната вода, двукорпусни лодки от черно дърво бяха изтеглени на брега за поправка. Рейт погледна през визоскопа и забеляза мъже и жени с тъмножълта кожа. Носеха черни роби и високи черни шапки, когато въздухолетът прелиташе над тях, вдигаха нагоре лица, на които не се четеше дружелюбие.

— Кхорайци — обясни Анахо. — Странни хора с още по-странни нрави. Различни са денем и нощем — поне така се говори. Всеки от тях притежава две души, които идват и си отиват с изгрева и залеза, така че във всеки живеят две личности. Какви ли не страхотии се разправят за тях — той посочи напред. — Погледнете брега, там, където се отдръпва във фуния.

Рейт погледна в указаната посока и забеляза една от вече познатите лианови горички и малко селце от кафеникави къщурки с черни лъскави покриви. От площадчето на центъра тръгваше лъкатушещ път, който извиваше между хълмовете в посока за Карабас.

— Ето свещената горичка на Карабас, в която, според слуховете, се разменяли души. Малко по-нататък е станцията за кервани и се вижда пътят за Мауст. Не смея да летя отвъд, тъй че ще се приземим и ще продължим за Мауст като обикновени ловци на секвини, което едва ли ще ни изложи на някакви опасности.

— А когато се върнем, ще намерим ли тук въздухолета?

Анахо посочи към пристанището.

— Погледни закотвените лодки.

Рейт насочи визоскопа и забеляза няколко десетки лодки с най-различна конструкция.

— Тези лодки — продължи Анахо — докарват ловците на секвини от Коуд, Долните острови, Второто и Третото море. Ако притежателите им се върнат до една година, отплават с тях за родните си места. Ако се забавят, лодките стават собственост на пристанищния управител. Без съмнение бихме могли да сключим подобен договор.

Рейт не възрази срещу този план и Анахо насочи въздухолета към брега.

— Не забравяйте — предупреди ги дирдирчовекът, — кхорайте са обидчиви хора. Избягвайте да разговаряте с тях, не им обръщайте внимание, освен ако не е крайно наложително, но дори тогава бъдете немногословни. Те смятат бърливостта за противоестествена и оскърбителна. Не заставайте от наветрената им страна, нито — ако е възможно — от подветрената, подобни действия са проява на враждебност. Никога не давайте да се разбере, че сте забелязали жените им, не поглеждайте към техните деца — ще заподозрат, че им отправяте проклетие. И най-важното — избягвайте свещената горичка. Оръжието им е желязна стреличка, която мятат с изненадваща точност — те са опасни хора.

— Надявам се да запомня всичко това — въздъхна Рейт.

Въздухолетът се приземи на чакълестия бряг, миг по-късно към тях се завтече висок и мършав мъж с изпито лице, гърбав нос и хлътнали очи, облечен с груба кафява риза и бричове.

— За Карабас ли сте тръгнали — прочутия и страховит Карабас?

— Имаме подобно намерение — отвърна предпазливо Рейт.

— Продайте ми вашия въздухолет! Четири пъти съм влизал в Черната зона, колко камъни съм изровил, представа нямате. Но вече натрупах достатъчно секвини и искам да се прибера в Холангар.

— За съжаление въздухолетът ще ни трябва отново, когато се върнем — заяви Рейт.

— Предлагам ви секвини, пурпурни секвини!

— Не ни трябва, отиваме сами да си набавим.

Мъжът махна с ръка в жест, който съдържаше неизразима палитра от чувства, и тръгна надолу по брега. Сега към тях се приближиха двама кхорайци — мъже със стройно и грациозно телосложение, облечени с черни роби и с черни цилиндрични шапки

на главите, които създаваха илюзията, че са по-високи. Тъмножълтите им лица бяха мрачни и безизразни, носовете тънки и малки, ушите крехки като черупки. Косите им бяха сресани нагоре, за да се прибират вътре в шапките. За Рейт те бяха също толкова различни от нормалния човек, колкото часкоидите — поредното разклонение в човешката еволюция, може би дори поява на нов вид.

По-възрастният от двамата заговори с тънък и мек гласец.

— Каква е целта на вашето посещение?

— Тръгваме на лов за секвини — обясни Анахо. — Надявахме се да оставим въздухолета при вас.

— Ще трябва да платите. Машината ви е доста ценна.

— Толкова по-добре, защото ако не се върнем, ще я получите. Така че няма смисъл да плащаме.

— А ако се върнете? Ще трябва да платите.

— Не, няма да плащаме нищо. Ако продължите да настоявате, ще отлетим право за Мауст.

Жълтеникавите лица на двамата не издаваха никакви чувства.

— Добре тогава, можете да я оставите, но само до месец темас.

— Само за три месеца? Това е прекалено кратко. Нека бъде до края на меймас или по-добре — азаймас.

— До меймас. Ще пазим колата ви от всички, освен от онези, от които сте я откраднали.

— Значи ще бъде в пълна безопасност, тъй като ние не сме крадци.

— Така да бъде. До първия ден на меймас и точно до този час.

Рейт, Анахо и Траз си взеха багажа и прекосиха Кхорай до пътническата станция. Под открит от три страни навес един моторен фургон се подготвяше за отпътуване и край него се навъртаха десетина мъже от различни раси. Тримата уредиха пътуването си и час по-късно потеглиха от Кхорай по пътя на юг за Мауст.

Моторният фургон се клатушкаше през голи хълмове и безводни долчинки и спря за нощувка в крайпътен хан, обслужван от бледолики жени. Те или бяха членове на сексуално разюздана религиозна секта, или най-обикновени проститутки, защото доста време след като Рейт,

Анахо и Траз се изтегнаха на тесните пейки, които служеха за легла, от задимената гостна долитаха страстни стенания и необуздан смях.

На сутринта гостната все още бе забулена от валма дим и тънеше в мрак, вътре миришеше на киснатото вино и изгорели фитили. Мъжете спяха, захлупени върху масите или проснати на пейките, и лицата им имаха пепеляво сивкав цвят. Влязоха жените, понесли котел с димящ рядък гулаш, и разбудиха всички с ядни и вресливи гласове. Мъжете се размърдаха с мъчителни стонове и все още сънени, засърбаха от купите, след което се качиха, олюлявайки се, на фургона, който отново потегли на юг.

По пладне, в далечината се показва Мауст — хаотична купчина от високи и тесни сгради, с високи фронтони и зигзаговидни очертания на покривите, построени от черни талпи и облицовани с напукани от вятъра и слънцето плочки. По-нататък се виждаше само гола и безжизнена равнина, достигаща до Хълмовете на забравата. Шумна сюррия хлапета посрещна тичешком фургона. Те крещяха едно през друго предварително запаметени фрази и размахваха несръчно изрисувани плакати и табели:

„ТЪРСАЧИ НА ХРИЗОСПИН! ПРИ КОБО ХУКС ЩЕ НАМЕРИТЕ НАЙ-ДОБРИТЕ
ДЕТЕКТОРИ!“

„ОБМИСЛЕТЕ ПЛАНОВЕТЕ СИ В СТРАННОПРИЕМНИЦАТА ПУРПУРНИТЕ СВЕТЛИНИ“

„ОРЪЖИЯ, МАТРАЦИ, КАРТИ, ИНСТРУМЕНТИ ЗА КОПАЕНЕ ПРИ ТЪРГОВЕЦА САГ“

„НЕ ТЪРСЕТЕ НАПРАЗНО — ВСЕВИЖДАЩИЯ ГАРЗУ ЩЕ ВИ УКАЖЕ ТОЧНОТО МЯСТО
НА ПЛОДНОСНИ ПУРПУРНИ ЖИЛИ“

„ЗА ДА ИЗБЯГАТЕ НА ЗЛОВЕЩИТЕ ДИРДИРИ, КУПЕТЕ СИ ЛЕКИ БЪРЗОНОГИ БОТУШИ
ОТ АУЛКО“

„ИЗДЪХНЕТЕ В КОМФОРТ И СЛАДКИ ВИДЕНИЯ С ЕУФОРИЧНИТЕ ПРЕДСМЪРТНИ
ХАПЧЕТА НА ЛАУС ЧУДОТВОРЕЦА“

„НАСЛАДЕТЕ СЕ НА ПРИЯТЕН ОТДИХ НА ВЕСЕЛИЯ ПОДИУМ, ПРЕДИ ДА ВЛЕЗЕТЕ В
ЗОНАТА“

Фургонът спря на една поляна в покрайнините на Мауст. Пътниците се смесиха с тълпата крякащи продавачи, настойчиви хлапета и съблазнително усмихващи се момичета — всеки с цял куп предложения. Рейт, Траз и Анахо си проправиха път през множеството, старейки се да отбиват, доколкото могат, набезите на чевръстите ръце към техните оскъдни притежания.

Те излязоха на тясна уличка, заобиколена от високи и потъмнели от времето сгради, едва озарена от слънчевата светлина с цвят на застояла бира. В някой от къщите продаваха инструменти и снаряжение, полезно за всеки търсач на хризоспин: лопати и кирки, маскировъчно облекло, следозаличители, клещи, гребла, метални прътове, монокуляри, карти, пътеводители, талисмани и прахообразни амулети. От други се дочуваше дрънчене на цимбали и хрипливото дюдюкане на обои, придружени от екзалтирани пиянски викове. Имаше също игрални домове, свърталища на всякакви комарджии, странноприемници и ханове, с ресторанти и гостилници на първия етаж. Всичко това бе обгърнато в причудлива антична атмосфера, за която допринасяше и странният аромат, витаещ във въздуха. Каменните основи на къщите бяха излъскани от неизброимите човешки ръце, които ги бяха докосвали, трупите над тях бяха потъмнели и засмолени, напуканите кафеникави плочки почти не отразяваха слънчевите лъчи.

В дъното на централния площад се издигаше просторен хотел, който изглежда предлагаше всякакви удобства и беше по вкуса на Анахо, макар че Траз взе да ломоти недоволено за безсмисленото пилеене на средства по лукс, от какъвто нямат нужда.

— Трябва ли да плащаме цената на дорест скакун само за да преспим една нощ? — ядосваше се той. — Минахме покрай десетина странноприемници, които изглеждаха съвсем порядъчни.

— С течение на времето ще се научиш да се наслаждаваш на достиженията на цивилизацията — увери го снизходително Анахо. — Ела, да видим какво ще ни предложат вътре.

Те влязоха през портал от резбовано дърво и се озоваха във фойето. От тавана висяха свещници с форма на хризоспинови жилки, облицованият с плочки под бе застлан с великолепен черен килим с тъмносив фриз и звезден куп от охрени и алени точици в средата.

Посрещна ги лично управителят, за да се осведоми с какво може да им бъде полезен. Анахо поиска три стаи, чисти чаршафи, баня и благовонни масла.

— Колко ще ни струва всичко това? — поинтересува се той.

— За изброените услуги, по сто секвина дневно — отвърна управителят.

Траз не можа да сдържи удивеното си възклицание, дори Анахо бе готов да възрази.

— Какво? — подскочи той. — Триста секвина за три жалки стаички? Да не сте си изгубил ума? Цените ви са възмутителни.

Управителят само поклати лекичко глава.

— Драги ми господине — заговори той, — това е прочутият хотел „Алеун“, на границата с Карабас. Нашите клиенти никога не се стискат, защото знаят, че или ще се върнат с невъобразими богатства, или ще станат храна на дирдирите. Какво тогава са няколко секвина повече? Ако не сте в състояние да заплатите исканата сума, позволете да ви препоръчам „Бърлогата на мирния отдых“ или странноприемница „Черната зона“. Искам само да отбележа, че цената ни включва достъп до бюфет с отбрани храни, а също и богатата библиотека с карти, пътеводители и технически наръчници, да не говорим за услугите на експерт-консултант.

— Всичко това е много добре — съгласи се Рейт. — Но нека първо проверим как е положението в „Черната зона“ и още няколко местенца.

Странноприемница „Черната зона“ заемаше втория етаж над голям и шумен игрален дом. „Бърлогата на мирния отдых“ се оказа паянтова барака на стотина метра извън пределите на града и непосредствено до бунището.

След като огледаха още няколко подобни заведения, тримата се върнаха в „Алеун“, където след продължителен и яростен пазарлък успяха да смъкнат цената, която трябваше да платят в аванс.

За обяд им поднесоха задушена наденица и прясно изпечен хляб, след което тримата се качиха в библиотеката на втория етаж. На една от стените бе изрисувана подробна карта на Зоната, на лавиците бяха подредени брошури, папки и сборници с материали. Консултантът, дребен човечец с тъжни очи, седеше в единия ъгъл и отговаряше на въпросите с тих, поверителен шепот. Тримата прекараха следобеда в

изучаване географските особености на Черната зона, пътищата към успешни или неуспешни начинания, статистическото разпределение на дирдирските кланета. Около една трета от тези, които посещаваха Зоната, се завръщаха живи, със средна печалба от около шестстотин секвина на глава.

— Тези данни са леко подвеждащи — заяви Анахо. — Те включват и периферните набези, при които никога не се навлиза на повече от половин миля във вътрешността. Смъртните случаи са най-често сред ловците, които прехвърлят хълмовете и се спускат от другата страна.

В библиотеката имаше трудове, посветени на най-различни аспекти от науката за добив на хризоспин и богато илюстрирани със статистически данни и графики. В случай че бъде засечен от дирдирска ловна дружинка, търсачът на секвини би могъл да се опита да избяга, да се скрие или да окаже съпротива, като шансовете му за измъкване бяха в строга зависимост от характера на местността, времето на деня и близостта до Вратите на надеждата. Търсачите, които се организираха в по-големи групи с цел самозащита, привличаха по-многочислени дирдирски отряди, с което всъщност шансовете им само намаляваха. Богати жили се откриваха във всички краища на Зоната, но най-често в Хълмовете на забравата и на Южното стъпало, една савана в далечния край на хълмовете. Карабас се смяташе за ничия земя, където търсачите нерядко се нападаха едни други, като рискът от подобно действие се оценяваше, на единайсет процента.

Здрачаваше се и в библиотеката се стъмни. Тримата слязоха в столовата, където на светлината на величествените свещници сервитьори с черни копринени ливреи вече поднасяха вечерята. Рейт не пропусна да отбележи възхищението си от елегантната обстановка, на което Анахо отвърна насмешливо:

— Как иначе да оправдаят безбожните си цени?

Той отиде до бюфета и се върна с три чаши ароматно вино.

Тримата се настаниха върху удобните старинни кресла и се заеха да разглеждат останалите посетители, повечето от които седяха сами. Имаше само няколко двойки и една група от четирима в далечния край, последните бяха загърнати с черни наметала и с вдигнати качулки, изпод които се подаваха само дългите им бледожълти носове.

— В столовата има осемнайсет мъже, заедно с нас — преброи ги Анахо. — Девет ще намерят секвини, девет ще останат с празни ръце. Двама биха могли да се натъкнат на особено богата жила, пурпурна или алена. Десет, може би дванайсет ще натъпчат дирдирски стомаси. Шест до осем ще се завърнат в Мауст. Най-висок е рискът за тези, които ще отидат най-надалече, шестима, най-много осмина ще се радват на минимална печалба.

— Всекидневният шанс за оцеляване в Зоната — допълни Траз, за да покаже, че той също си е научил урока — е едно към четири. Средната печалба е четиристотин секвина, което означава, че тези хора, заедно с нас, оценяват живота си само на хиляда и шестстотин секвина.

— По някакъв начин трябва да променим това съотношение — промърмори замислено Рейт.

— Всеки, който идва в Зоната — ухили се Анахо, — гради същите планове. Не всички успяват.

— В такъв случай трябва да направим нещо, което никой досега не е правил.

Анахо само се подсмихна скептично.

Тримата излязоха да опознаят с града. Кабаретата бяха украсени с разноцветни светлини, на балконите стояха девойки с отегчени лица, които полюшваха сладно бедра, приканваха ги с жестове или пееха странни, прочувствени песни. Игралните домове бяха ярко осветени и вътре кипеше трескава активност. Всеки от тях, изглежда, бе специализиран в различна игра, едни съвсем прости, като хвърляне на зарове с четиринайсет страни, други по-сложни, като шахматна игра срещу наети от дома професионалисти.

Тримата спряха да погледат една игра, която се наричаше „Открий голямата пурпурна жила“. На маса с дължина трийсет стъпки и ширина десет бе пресъздаден действителен участък от Карабас. Имаше изработени в подробности макети на крайбрежието, Хълмовете на забравата, Южното стъпало, клисурите, долините, саваните, реките и горите. Сини, червени и пурпурни светлилки сочеха местонахожденията на залежите — по-малко по крайбрежието, далеч по-изобилни отвъд Хълмовете на забравата и по Южното стъпало. Кхусц, дирдирският ловен лагер, беше бяло блокче с пурпурни издатини от всички страни. Макетът бе разчертан на равни,

номерирани квадранти. Около масата се бяха подредили десетина играчи, всеки от които контролираше миниатюрен човешки модел. На масата, освен това имаше фигурки, олицетворяващи четири дирдирски ловни дружинки. Играчите поред хвърляха зар с четиринайсет страни, за да определят движенията на избраните от тях модели. Всеки път, когато те попадаха в един и същи квадрант с някой от дирдирите, моделите се обявяваха за изгубени, а притежателите им напускаха играта. Целта бе да се прекоси някой от осветените участъци, отговарящи на хризоспинови жили, което носеше печалба. Преди това обаче спечелилият трябваше да изведе успешно човечето си през Вратите на надеждата. Най-често, заслепени от алчност и желание за бърза печалба, играчите задържаха човечетата си на масата, докато се натъкнат на някой дирдир, след което губеха цялата си печалба. Рейт беше заплепен от играта. Участниците стискаха нервно перилата на масата, подвикваха с хрипливи гласове на операторите, надаваха радостни викове, когато стигаха до богатата жила, стенеха от ужас при приближаването на дирдири и се озъртаха с преbledнели лица при загубата на своите подопечни.

Най-сетне играта свърши. На цялата територия на Карабас не остана нито едно оцеляло човече.

Дирдирите се изтеглиха от опустялата Зона. Играчите напуснаха сковано местата си, спечелилите отидоха да си поискат печалбата. Дирдирите се отправиха към Кхусц, отвъд Южното стъпало. Нови играчи се заеха с избора на човечета, настаниха се на опразнените места и играта започна отново.

Рейт, Траз и Анахо продължиха надолу по улицата. Рейт спря при една будка, заинтригуван от разлепените на стената ѝ плакати. Те гласяха:

**„ПОЧЕРПЕТЕ ОТ СЕДЕМНАЙСЕТГОДИШНИЯ НИ ОПИТ — САМО ЗА ХИЛЯДА
СЕКВИНА ОСИГУРЯВАМЕ КАРТАТА НА САНБОР ЯН, С ГАРАНЦИЯ ЗА НЕИЗСЛЕДВАНИ
УЧАСТЪЦИ.“**

**„СРЕЩУ СКРОМНИТЕ ТРИ ХИЛЯДИ И ПЕТСТОТИН СЕКВИНА ЩЕ ПОЛУЧИТЕ
КАРТАТА НА ГОРАГОНЗО ЗАГАДЪЧНИЯ, ЖИВЯЛ В ЗОНАТА КАТО СЯНКА, ОТКРИЛ
МНОГОБРОЙНИ И НЕРАЗРАБОТЕНИ ЖИЛИ, ОТГЛЕДАНИ С ГРИЖОВНОСТТА НА
ЛЮБЕЩ РОДИТЕЛ.“**

Рейт се обърна към Анахо за обяснение.

— А, от ясно по-ясно. Типове като Санбор Ян и Горагонзо Загадъчния от години изследват безопасни райони в Карабас, търсят бедни жили, наричани още „вода и мляко“ заради бледосиния и мътно зеления си цвят. Когато ги открият, внимателно отбелязват местонахождението им и ги замаскират с клони и изсъхнали храсти или направо ги затрупват с камъни и пръст, с намерение да се завърнат след години, когато жилата съзрее. Ако се натъкнат на пурпурни жили, още по-добре, но такива се срещат рядко в близките райони и най-често това са същите „водни“ и „млечни“ жили, открити от предни поколения други подобни хитреци и скрити за по-късна употреба. Ако обаче някой от тези типове загине, картата му се превръща в скъпоценен документ. За съжаление, закупуването на подобна карта може да се окаже рисковано. Първият ѝ притежател би могъл да открие жилата и да извади най-богатите късове, след което да предложи картата на пазара, като „неупотребявана“. Кой ще докаже, че не е така?

Тримата се върнаха в „Алеун“. Фоайето бе осветено от един-единствен свещник, украсен със скъпоценни камъни, които хвърляха наоколо мътни отблясъци. В столовата цареше сумрак, чуваха се приглушените гласове на неколцина посетители. Те си сипаха чай от големия метален самовар и се настаниха в едно свободно сепаре.

— Побъркано място — изрази недоволството си на глас Траз. — Имам предвид както Карабас, така и Мауст. Да си вървим оттук и да потърсим печалба, както го правят обикновените хора.

Анахо махна небрежно с безлезнаваите си пръсти и заговори с поучителен и напевен глас:

— Мауст е само символ на променливата игра между човека и парите и не бива да бъде разглеждан в никаква друга светлина.

— Трябва ли винаги да дрънкаш подобни глупости? — тросна се Траз. — Да се спечелят секвини тук, е като в хазартна игра — шансовете винаги са нищожни. Не обичам да залагам.

— Аз също — намеси се Рейт, — но от друга страна, твърдо съм решен да спечеля.

— Което е малко вероятно — обяви с нетърпящ възражение тон Анахо. — В Мауст залагаш секвини, в Зоната — живота си. Вярваш ли, че можеш да надхитриш съдбата?

— Бих могъл поне да намаля неблагоприятните шансове до поносими размери.

— Всеки се надява на същото. Но всяка нощ Карабас се озарява от дирдирските огньове, а в Мауст магазинерите печелят повече от търсачите на хризоспин.

— Да се търсят хризоспинови жили, е несигурна и опасна работа — заяви Рейт. — Предпочитам да сложа ръка на вече готовата продукция.

Анахо помръдна устни и на лицето му се изписа пресметливо изражение.

— Да не си решил да обираш търсачите на хризоспин? Това е още по-рисковано начинание.

Рейт вдигна очи към тавана. Как бе възможно Анахо да е толкова наивен?

— Нямам подобно намерение.

— В такъв случай ще призная, че съм объркан. Кого смяташ да обереш?

— Докато наблюдавах играта — заговори Рейт, като премисляше всяка дума, — ми хрумна една мисъл. Какво става с хризоспина, когато дирдирите открият някой търсач и му видят сметката?

— Става тяхна плячка, ето какво — отвърна с отегчение Анахо.

— Добре, да вземем един неголям дирдирски ловен отряд. Колко дълго ще остане в Зоната?

— Три до шест дни. По-дълго, ако иска да спечели престиж или е в съперничество с друг отряд. Не забравяй, че така си изкарват прехраната в буквалния смисъл.

— С други думи, този твой типичен отряд ще се завърне в Кхусц с плячката на поне двайсетина търсачи.

— Нещо подобно — кимна Анахо.

— Средният търсач открива хризоспинови късове на цена приблизително петстотин секвина, нали така? От което излиза, че всеки ловен отряд се завръща с богатство в размери десет хиляди секвина.

— Само не позволявай на тези числа да те главозамаят — предупреди го Анахо с хладен глас. — Дирдирите не се славят с щедростта си.

— Доколкото разбирам, игралното табло представляваше точно копие на Зоната?

Анахо потвърди неохотно.

— Може и така да се каже. Защо питаш?

— Искам утре да проследим ловните пътеки от Кхусц и обратно. Щом дирдирите идват в Карабас, за да ловят хора, едва ли ще възразят, ако хората излизат на лов за тях.

— Кому би хрумнало, че хора биха излезли на лов за сияйни?

— Не е ли правено досега?

— Никога! Гекасите ловят ли смури?

— В такъв случай изненадата ще бъде на наша страна.

— В това няма съмнение! — съгласи се Анахо. — Само че ще трябва да продължиш без мен. Не смятам да участвам в подобно начинание.

Траз едва сподави смеха си и дирдирчовекът се извърна ядосано.

— Кое намираш за тъй забавно?

— Страхът ти.

Анахо се облегна назад в креслото.

— И вие щяхте да се страхувате, ако познавахте дирдирите толкова добре, колкото аз.

— Те са живи същества. Убиеш ли ги — умират.

— Само че са ужасно трудни за убиване. Когато ловуват, използват друга част на ума си, която наричат „старото състояние“. Няма човек, който може да се мери с тях. Рейт, идеята ти граничи с безумие.

— Утре ще огледам отново игралното табло — заяви Рейт с помирителен тон. — Все нещо може да ми хрумне.

6.

Три дни по-късно, час преди изгрев-слънце Рейт, Траз и Анахо напуснаха Мауст. Преминаха през Вратата на надеждата и се отправиха по крайбрежието към Хълмовете на забравата, които бяха като черни гирлянди на фона на виолетово-кафявото небе. Пред и зад тях други фигури притичваха полуприведени из хладния здрач. Някои бяха натоварени със снаряжение — инструменти за копаене, сонди, оръжия, обезмиряващи мазила, камуфлажни бои за лица, други носеха само по един сак, нож и няколко туби хранителен разтвор.

Карина 4269 изплува от тъмнината и някои от търсачите се притаиха и покриха с маскировъчни мрежи в очакване да премине денят, преди да продължат нататък. Други се втурнаха напред, нетърпеливи да достигнат богатите на залежи райони въпреки опасността да бъдат открити. Подбуждани от недвусмислените доказателства за тукашните опасности — пепел, примесена с обгорени човешки кости и останки от кожа — Рейт, Траз и Анахо ускориха крачка. В тръст и на прибежки те стигнаха Каменно поле, където дирдириите се появяваха сравнително рядко.

Тук си свалиха багажа и се изтегнаха да си отдъхнат. Почти веднага към тях се прокраднаха сгърбени сенки — мъже от непознатата за Рейт човешка раса, с бакърена кожа, дълги, сплъстени черни коси и къдрави бради. Бяха облечени в парцали, воняха отвратително и оглеждаха тримата пътници с безочлива самоувереност.

— Ние сме владетелите на тези земи — обяви един от тях с гърлен глас. — Цената за пребиваване е по пет секвина на човек, ако откажете, ще ви прогоним на открито. Тогава ви е спукана работата, защото на северното било има дирдири!

Анахо скочи чевръсто и халоса говорещия с плоското на лопатата по главата. Един от другите замахна със закривена кука, Анахо отби удара и го посече с острото през китката. Куката отхвърча настрана, мъжът отскочи, притиснал с ужасено и болезнено изражение кървящата си ръка.

— Защо не излезете вие на откритото при дирдирите? — провикна се ядосано Анахо. Той скочи към тях, вдигнал лопата, и последните двама побягнаха между скалите. Анахо ги изпрати с мрачен поглед. — Най-добре да тръгваме.

Тримата наравиха раниците и отново поеха на път, и тъкмо навреме, защото от близкия хълм се откъсна голяма канара и се изтърколи към мястото, където се бяха разположили. Траз отскочи встрани и стреля с арбалета си, в отговор се чу уплашен вик.

Известно време тримата вървяха в южна посока, докато излязоха на билото, откъдето се разкриваше гледка към крайбрежието. Рейт спря, извади визоскопа и огледа околностите. Преброи петимашестима търсачи и една дирдирска ловна група на хребета. Дирдирите постояха там неподвижно десетина минути, след което изчезнаха. Малко по-късно ги забеляза да се спускат с дълги подскоци надолу по хълма към крайбрежието.

През целия следобед наоколо не се появиха повече дирдири и търсачите започнаха да напускат Каменно поле. Рейт, Траз и Анахо изкачиха хребета и се отправиха в обратна посока, противно на онова, което диктуваше елементарната предпазливост. Тук вече бяха съвсем сами. Не се чуваше никакъв звук.

Напредваха бавно, опасявайки се да не издадат присъствието си, и слънцето ги завари в подножието на хребета, откъдето изпратиха последните сребристи светлини на Карина 4269. На юг местността ставаше хълмиста и се издигаше към Стъпалото — земя, богата на хризоспинови залежи, но особено опасна заради близостта на Кхусц, който бе само на десет мили по-нататък.

С настъпване на здрача в Карабас се възцари мрачна и печална атмосфера. Във всички посоки затрептяха пламъчета, всяко едно сякаш таеше нещо зловещо в себе си. Удивително е, замисли се Рейт, че човекът е готов да навлезе доброволно в подобна страна, независимо от онова, което би могъл да спечели. Само на четвърт миля от тях лумна поредният огън и тримата се притаиха в сенките. Бледите силуети на дирдирите се виждаха с невъоръжено око.

Рейт ги огледа през визоскопа. Те се поклащаха около огъня, обкръжени от сияйните си полета, които стърчаха над тях като някакви фосфоресциращи антени, и разговаряха с тихи, шепнещи гласове.

— Сега са в „старото състояние“ — поясни шепнешком Анахо, — умовете им са като на диви зверове, каквито са били на Сибол преди милиони години.

— Защо се клатушкат напред-назад?

— Такъв им е обичаят, подготвят се за пиршеството.

Рейт огледа земята около огъня и едва сега забеляза две тъмни, помръдващи сенки.

— Те са живи! — прошепна смаяно той.

Анахо изсумтя.

— Да не мислиш, че дирдирите ще ги мъкнат на гръб? Плячката тича редом с тях, поддържайки тяхното темпо — понякога през целия ден. Ако се противи, дирдирите я убождат с невростимулатор и тя тича колкото сили има.

Рейт свали визоскопа.

Анахо продължи тихо да обяснява:

— Когато са в „старото състояние“ те показват истинската си хищническа природа. Какви великолепни създания! Коеето не значи, че не са прекрасни и в други моменти от съществуването си. Човек не бива да ги съди, трябва само да се отдръпне и да ги гледа с възхита.

— А как стои въпросът с елитните дирдирхора?

— Безупречните ли? Какво те интересува за тях?

— И те ли ловуват като дирдирите?

Анахо огледа потъналата в мрак Зона. На изток розово сияние предизвестяваше изгрева на луната Аз.

— Безупречните също ловуват. Вярно е, че не могат да се мерят с дирдирите, а и не им е разрешено да излизат на лов в Зоната — той погледна към близкия огън. — На заранта вятърът ще се обърне и те ще ни подушат. Най-добре да тръгнем по тъмно.

Аз, вече ниско в небето, хвърляше бледо сияние над равнината и хълмовете и Рейт си помисли, че цветът ѝ е на разредена кръв. Поеха на югоизток, проправяйки си път между назъбените канари. Дирдирският огън остана зад тях и постепенно се скри зад една издатина. Известно време тримата се спускаха към Южното стъпало. Спряха да подремнат за няколко часа, после продължиха към Хълмовете на забравата. Сега Аз висеше ниско на запад, докато на изток изгриваше Браз. Нощта беше ясна, всеки предмет хвърляше розова и синя сянка.

Траз поведе групата, като се озърташе и ослушваше на всяка крачка. Два часа преди изгрев той спря и даде знак на другарите си да пазят тишина.

— Мирише на дим — прошепна. — Отпред има лагер... усещам движение.

Тримата наостриха слух, ала цареше пълна тишина. Движейки се максимално предпазливо, Траз ги поведе по нов път, през хълма и надолу към една гъста горичка от перести палми. Тук спря отново, ослуша се и им даде знак да се притаят в сенките. Едва сега те забелязаха на отсамния склон няколко бледи силуета, които постояха неподвижно десетина минути, преди да се изгубят от погледите им.

— Дали знаят, че сме наблизко? — попита Рейт.

— Съмнявам се — промърмори Траз. — Но не е изключено да са ни надушили.

Те поеха отново след около половин час, като се придържаха към сенките. Зората оцвети небето на изток, Аз беше изчезнала, последвана от Браз. Тримата продължиха да крачат забързано през виолетовия сумрак и най-сетне се притаиха в един гъст торквилов храсталак. На изгрев-слънце между съчките и треволяка в краката им Траз намери хризоспинов къс с размери колкото два човешки юмука. Когато го разчупи, отвътре се изсипаха стотици секвинови люспи, разпръскващи алени отблясъци.

— Каква красота! — прошепна Анахо. — Ето нещо, което ме събуди напълно! Още няколко подобни находки и ще можем да зарежем безумния план на Адам Рейт!

Претършуваха храсталака, но не откриха нищо повече.

На дневна светлина саваната се ширна пред тях, забулена по краищата в мараня. Рейт огледа картата и сравни силуета на планината зад тях.

— Сега сме тук — посочи той. — Завръщащите се в Кхусц дирдири минават ей по онзи хребет, западно от Пограничните гори, накъдето и смятам да се отправим.

— Пък там, каквото ни е писано — въздъхна песимистично Анахо.

— Предпочитам да умра в бой с дирдири, отколкото от старост в постелята — заяви наперено Траз.

— Никой не умира в бой с дирдири — поправи го с деликатен тон Анахо. — Те няма да го позволят. Преди да се случи, ще те боцнат с невростимулатор, а после ще си похапнат от вкусното ти месце.

— Е, поне можем да опитаме — рече помирително Рейт. Той вдигна визоскопа, огледа местността и скоро засече три дирдирски ловни групи, които също оглеждаха хълмовете за плячка. Истинско чудо е, помисли си Рейт, че има хора, които оцеляват и се връщат в Мауст.

Денят отмина бавно. Траз и Анахо претършуваха безуспешно още няколко храсталака. Същият следобед станаха свидетели на първата ловна сценка. Самотен мъж се втурна надолу по хълма като подгонен елен, само на миля от тях. На петдесетина крачки зад него тичаха без видимо усилие трима дирдири. Беглецът се притаи зад една канара, дишайки тежко, и се подготви за последен отпор. Дирдирите така и не му дадоха възможност, те го повалиха веднага щом го застигнаха. После се наведоха над падналото тяло и известно време се занимаваха с нещо. Когато се изправиха Рейт видя, че падналият потръпва конвулсивно.

— Невростимулатор — обясни Анахо. — Ядосал ги е нещо, може би е носел лъчемет.

Дирдирите, бавно се отдалечиха. Жертвата се надигна след серия от отчаяни опити и пое, накуцвайки, нагоре по хълма. Дирдирите спряха, обърнаха се и го изгледаха. Мъжът се присви и нададе отчаян вик. След това се извърна бавно към тях. Изведнъж дирдирите побягнаха и мъжът ги последва тичешком, мятайки крайници като умопобъркан. Скоро групата изчезна на север.

— Все още ли държиш да осъществиш замисъла си? — обърна се Анахо към Рейт.

Рейт неочаквано бе завладян от желанието да напусне час по-скоро Карабас и да отиде някъде много далеч.

— Сега разбирам защо никой не го е опитвал преди — въздъхна той.

Следобедът избледня в тиха и приятна вечер. Веднага щом по склона се появиха огньовете, тримата напуснаха скривалището си и поеха на север.

В полунощ стигнаха Пограничната гора. Траз отказа да влезе в гората, опасявайки се от влечугоподобно чудовище, известно като

смур. Рейт не възрази и те продължиха из покрайнините, докато изгрее слънцето.

Веднага щом настъпи денят, те навлязоха във вътрешността, но не видяха никакви живи същества, освен покрити с шипове гущери. От западния край на гората се виждаше съвсем ясно Кхусц, само на три мили в южна посока. При влизане и напускане на Черната зона дирдите заобикаляха гората.

Следобед, след като огледаха внимателно гората, тримата се заловиха за работа. Траз копаеше, Анахо и Рейт се захванаха да плетат голяма мрежа, използвайки лиани, клони и въжетата, които бяха донесли.

Вечерта на следващия ден устройството беше завършено. Докато го оглеждаше, Рейт се люшкаше между надеждата и отчаянието. Дали дирдите ще реагират така, както очаква? Анахо бе на подобно мнение, макар по принцип да бе песимистично настроен, когато ставаше дума за дирдири.

Най-подходящи периоди от деня бяха късната сутрин и ранният следобед, когато ловните групи се завръщаха в Кхусц. В останалите часове излизаха предимно новопристигнали групи и тримата нямаха намерение да привличат вниманието им.

Измина още една нощ и слънцето изгря на следващия ден, който по един или друг начин щеше да се окаже съдбовен. На сутринта падна лек дъждец, малко по-късно облаците се разтвориха и във внезапно очистеното небе Карина 4269 засия като кърваво багрило.

Рейт чакаше в покрайнините на гората, оглеждайки околностите с визоскопа. На север се появиха четирима дирдири, крачещи без видимо усилие в посока към Кхусц.

— Ето ги, идват — обяви Рейт. — Започваме.

Дирдите се приближиха по пътеката, разменяйки си оживени подсвирквания. Изглежда, ловът бе минал успешно и те се бяха забавлявали. Но чакай! Какво е това? Плячка в самия край на гората! Какво търси този глупак, толкова близо до Кхусц? Дирдите се хвърлиха в щастливо преследване.

Човекът побягна през глава, както правеха всички като него, когато трябваше да си спасяват живота. Скоро обаче изгуби кураж и спря, опрял гръб в едно дърво. Дирдите нададоха своя смразяващ кръвта боен вик и се метнаха към него. Земята под краката на първия

неочаквано поддаде и той изчезна. Другите трима спряха изненадани. Чу се пукот, трясък и върху тях се стовари огромна и тежка мрежа, която ги приклещи в миг. И ето че същият уплашен човечец се приближаваше към тях, но сега с триумфиращ вид! Измама, примамка, капан! Завладени от гняв, те се опитаха да разкъсат мрежата, да се освободят, да докопат омразния човек и да го накарат да изпита непреодолим ужас и болка...

Дирдирите бяха избити, посечени с остри лопати, с удари на тежките им дръжки.

Вдигнаха мрежата, извлякоха трупове настрана, освободиха ги от секвините и отново приготвиха клопката.

Втора група се приближи от север, този път бяха само трима, великолепно екземпляри с лъскави шлемове, чиито щитове сияеха отдалеч.

— Тези са от великолепните! — прошепна изплашено Анахо. — Имат по сто трофея в актива си!

— Толкова по-добре — Рейт даде знак на Траз. — Само ги докарай тук, ние ще им дадем хубав урок по великолепие.

Траз постъпи както предния път — първо им се показа, сетне побягна панически. Великолепните го последваха без особено усърдие, очевидно се прибираха с богат улов. Пътеката между дендроните беше добре утъпкана, изглежда, наскоро тук бе минавала друга дружинка. Плячката се държеше малко неестествено, вместо да хукне като пощуряла, с което да направи преследването малко по-интересно, тя дори спираше и се озърташе, а накрая опря гръб на един гигантски торквил. Чудесно! Човекът размаха някакво оръжие. Нима дръзваше да ги предизвика — тях, великолепните? Да се хвърлят напред, да го заловят, да го притиснат към земята, ще бъде трофей за първия, който го докосне! Но — изненада! Земята под краката им хлътна, гората изчезна, какво невероятно объркване! И погледнете — нещастните създания се приближават с извадени оръжия, замахват, мушкат и посичат! Заслепяващ гняв, трескава борба, съскане и писъци — накрая милостивото острие.

Имаха четири успешни засади през този ден, още четири на следващия и пет на третия, когато процесът вече се бе превърнал в

добре отработена практика. През свободните сутрини и следобеди погребваха телата и поправяха инструментите. В началото действаха равнодушно, сякаш бяха на риболов — докато Рейт си припомни преследването, на което бе станал свидетел през първия ден, и желанието за мъст се пробуди отново.

Решението да прекратят операцията не произтече от намаляването на приходите — всяка от групите носеше най-малко по двайсет хиляди секвина, — нито от умора и загуба на ентузиазъм. Дори след като отделиха плевата на „млечните“ и „водните“ хризоспинови люспи, натрупаното богатство се оказа огромно по размери. Присъщият на Анахо песимизъм сега премина в безпокойство.

— Рано или късно ще забележат липсващите групи. Ще започне издирване — как ще се скрием тогава?

— Една последна засада — предложи Траз. — Ето, идва поредната група — сигурно са се натъкнали със секвини.

— Но защо? И без това имаме повече секвини, отколкото можем да носим.

— Ще изхвърлим халцедоновете и дори част от изумрудените и ще отнесем само червените и пурпурните.

Анахо погледна към Рейт, който сви рамене.

— Добре — последна засада.

Траз изтича в покрайнините на гората и изигра вече добре отработената паника. Дирдирите не проявиха никакъв интерес. Дали не го бяха забелязали? Те се приближаваха, без да ускоряват ход. Траз се поколеба, сетне се показва отново. Дирдирите втренчиха погледи в него — изглежда, го бяха видели още първия път, защото вместо да се втурнат в преследване, продължиха с нехайна походка. Докато ги наблюдаваше от сенките, Рейт се опитваше да прецени дали са заподозрели нещо, или просто са заситени от лова.

Дирдирите спряха да огледат пътеката, която водеше в гората. Навлязоха между дърветата бавно, един отпред, втори зад него и двама отзад. Рейт се притаи в скривалището си.

— Май загажихме — прошепна той на Анахо. — Ще трябва да си спасяваме кожата с бой.

— Да се бием? — захленчи Анахо. — Трима човеци срещу четирима дирдири?

На стотина метра от тях Траз отново реши да поразпали апетита на дирдирите. Той се подаде на пътеката, насочи арбалета към най-близкия от тях и пусна стрела право към гърдите на чуждоземеца. Дирдирът нададе гневен вик и се хвърли напред, обгърнат от сребристо сияние.

Траз хукна обратно по пътеката и зае обичайното си място до дървото, с насмешлива усмивка на устните. Той размаха оръжие и раненият дирдир се нахвърли върху него — за да пропадне в ямата. Триумфалният му вик се превърна в болезнено стенание. Останалите трима спряха, след това бавно пристъпиха напред. Рейт освободи мрежата, тя падна и оплете двама, третият отскочи назад.

Рейт се втурна към него. Извика на Анахо и Траз:

— Убийте тези в мрежата! — след това пресече пътя на дирдира, давайки си ясна сметка, че при никакви обстоятелства не бива да допусне той да избяга.

Но бягството явно не беше в плановете на чуждоземеца. Той се нахвърли върху Рейт като разярен леопард, извадил огромните си нокти. Траз използва този момент да го заобиколи отстрани и му се метна на гърба. Дирдирът се претърколи, освободи се от хватката му и го прониза с кинжал в крака. В този момент на сцената се появи Анахо, замахна със сабята си и отсече ръката на дирдира, с втория удар го обезглави. Задъхани, изпотени, ругаейки на глас, тримата довършиха последния оцелял дирдир и едва тогава спряха да си починат. От крака на Траз шуртеше кръв. Рейт извади аптекката, постави турникет, дезинфекцира раната, напръска я със синтетична дерма и накрая свали турникета. Траз се мръщеше, но не каза нищо. Рейт му подаде една таблетка.

— Глътни я. Можеш ли да се изправиш?

Траз се надигна вдървено.

— А да вървиш?

— Не много добре.

— Опитай се да се раздвижиш, не оставяй крака ти да се схване.

Рейт и Анахо претърсиха труповете и този път се натъкнаха на истинско съкровище — пурпурен къс хризоспин, два алени, няколко тъмносини, три бледозелени и два небесносини. Рейт поклати глава, смаян и възхитен.

— Цяло богатство! Но безполезно, ако не успеем да се доберем до Мауст.

Той забеляза, че Траз куца около тях с видимо усилие.

— Не можем да отнесем всичко.

Метнаха трупове в ямата и ги заровиха. Скриха мрежата в един храсталак. След това сортираха хризоспиновите люспи и ги подредиха в три чувала, два тежки и един лек. Все още им остана огромно количество „млечни“, халцедонови, тъмносини и зелени. Тях изсипаха в четвърти чувал, който скриха в корените на един зелен торквил.

До здрачаване оставаха два часа. Те нарамиха чувалите и се насочиха към източния край на гората, нагаждайки крачката според Траз. Тук спряха и обсъдиха дали да не устроят лагер, докато раната на Траз заздравее. Младежът обаче не искаше и да чуе за това.

— Мога да вървя, стига да не се налага да тичам.

— Тичането няма да ни помогне при никакви обстоятелства — отбеляза Рейт.

— Освен ако ни заловят — обади се Анахо. — Тогава ще търчим като луди, искаме или не — заедно с тях.

Следобедното слънце смени цвета си от златисто в тъмножълто, после Карина 4269 изчезна и над равнината се спусна мрак. По хълмовете се появиха неизменните трепкащи светлинки. Тримата се отправиха през откритото пространство право към Южното стъпало, като се стараеха да се придвижват от една горичка към друга. Найсетне стигнаха хълмовете и започнаха да се катерят уморено.

Изгрев-слънце ги завари на хребета, а ловците и преследваните вече се бяха надигнали. Наоколо нямаше никакво подходящо скривалище, те се спуснаха в плитка долина и се скриха зад един изсъхнал шубрак.

Денят напредна. Анахо и Рейт се унесоха в дрямка, докато Траз лежеше по гръб, зареял поглед в небето — от неподвижното положение кракът му съвсем се бе схванал. По пладне отряд от четирима горди дирдири, нахлупили лъскави шлемове, прекоси долчинката. Те забавиха крачка, сякаш бяха доловили близостта на пляката, но други следи привлякоха вниманието им и дирдирите продължиха на север.

Слънцето залезе, озарявайки източната стена на долчинката. Анахо неочаквано се разсмя.

— Вижте какво има там — посочи той. На десетина стъпки от тях се виждаше пукнатина в земята, от която се подаваше натрошената повърхност на едра, зряла жила.

— Алени люспи — в най-лошия случай. Може би пурпурни.

Рейт поклати отчаяно глава.

— С мъка ще отнесем дори съкровището, което натрупахме. Струва ми се, че е достатъчно.

— Подценяваш алчността и ненаситността на жителите на Сивиш — изръмжа Анахо. — За да осъществим твоя план, ще са ни нужни не едно, а няколко съкровища — той се надвеси над жилата. — Пурпурна е. Не можем да я оставим.

— Ами хубаво — вдигна рамене Рейт. — Ти я носи.

— Не — обади се Траз. — Аз ще я нося. Вие двамата и бездруго сте достатъчно натоварени.

— Ще я разделим на три части — предложи Рейт. — Така на всички ни ще е по-леко.

Най-сетне се спусна нощта, тримата нарамиха чувалите и продължиха. Траз накуцваше, понякога залиташе и тихо стенеше от болка. Заслизаха по северния склон и колкото по-близо бяха до Вратите на надеждата, толкова по-изпълнена със стаени опасности им се струваше Зоната.

Зората ги завари в подножието на хълмовете, а до Вратата все още оставаха десет мили. Настаниха се в една тясна цепнатина и Рейт огледа околностите с визоскопа. Крайбрежието изглеждаше тихо и съвсем безлюдно. Далече на северозапад десетина фигури вече приближаваха Вратата на надеждата, възнамерявайки да достигнат безопасни земи, преди да се стъмни. Те подтичваха приведени, както повечето хора в Зоната, с надеждата да останат незабележими. Отряд дирдирски ловци ги следеше от една близка скална издатина, спокойни и бдителни като хищни птици. Изглежда, се бяха отказали да ги преследват. Рейт реши, че моментът не е подходящ да продължат по пътя. Тримата прекараха още един мъчителен ден в цепнатината, покрити с маскировъчна мрежа.

Малко преди обяд в небето се появи въздухолет.

— Търсят изчезналите ловни дружинки — предположи Анахо с изплашен глас. — Сега със сигурност ще последва *тсаугш*... Здравата сме загазили, да знаете.

Рейт проследи въздухолета и прецени на око разстоянието до Вратата на надеждата.

— В полунощ ще бъдем в безопасност.

— Ако оживеем до полунощ. Защото нищо чудно дирдирите да затворят крайбрежието.

— Не можем да тръгнем сега — ще ни забележат веднага.

— Съгласен — кимна Анахо.

Късно следобед над крайбрежието се появи друг въздухолет, който увисна неподвижно.

— Лошо ни се пише — изстена отчаяно Анахо.

Но след около половин час въздухолетът се издигна и се изгуби зад хълмовете на юг.

Рейт огледа внимателно околностите.

— Не виждам никакви ловни дружинки. Десет мили са поне два часа. Да тръгнем ли още сега?

Траз погледна тъжно ранения си крак.

— Вие двамата вървете. аз ще изляза, когато се скрие слънцето.

— Но тогава ще е късно — възрази Анахо. — Дори сега вече е твърде късно.

Рейт огледа за последен път хълмовете. После отиде да помогне на Траз да се изправи.

— Или всички, или никой — заяви той.

Веднага щом излязоха на открито, тримата се почувстваха голи и беззащитни. Достатъчно бе на хребета да се появи някоя дружинка и на часа щеше да ги забележи.

Те повървяха около половин час, приведени и на прибежки, както правеха другите. Рейт спираше от време на време и оглеждаше хребета зад тях, очаквайки всеки миг да зърне страховитите силуети. С всяка измината миля нарастваше и надеждата им. Лицето на Траз посивя от болка и усилие, ала въпреки това той продължаваше да поддържа темпото, подскачайки често на един крак и накрая Рейт заподозря, че това, което го гони неумолимо напред, всъщност е непреодолимият страх.

Но изведнъж Траз спря. Той се обърна и посочи с ръка към хребета.

— Гледат ни — прошепна задъхано.

Рейт огледа с визоскопа склоновете, билото и теснините, но не откри нищо. Траз вече се бе понесъл в неритмични подскоци и Анахо го следваше на няколко крачки. Рейт се затича след тях. На стотина метра по-нататък спря отново и този път забеляза ярко проблясване, като от отразен метал. Дирдири? Рейт се обърна и премери оставащото разстояние. Бяха изминали приблизително половината от откритата площ. Рейт си пое дъх и затича след Траз и Анахо. Какво пък, може дирдирите да решат да не ги преследват по крайбрежието.

Малко по-нататък отново спря и се озърна. Този път вече нямаше никакво съмнение: четири силуета се спускаха от хребета. Беше повече от ясно с какви намерения.

Рейт се изравни с Траз и Анахо. Траз тичаше с изцъклен поглед и широко отворена уста. Рейт дръпна по-тежкия чувал от рамото му и го намести на своето. Ако не друго, сега Траз поне не дишаше толкова мъчително. Анахо прецени оставащото им разстояние и погледна през рамо към дирдирите.

— Може и да успеем — изпръхтя той.

Тримата продължиха да препускат из равнината с думкаци сърца и горящи дробове. Лицето на Траз бе придобило мъртвешки вид. Анахо се пресегна и дръпна от него и втория чувал.

Вратата на надеждата вече се различаваше ясно — тихо и безопасно убежище отвъд границите на ловния район. Ловците зад тях се носеха с огромни подскоци.

На половин миля от Вратата Траз взе да забавя темпо.

— Онмале! — извика зад него Рейт.

Ефектът бе изумителен. Траз сякаш се извиси и порасна. Той спря и погледна през рамо към преследвачите. Лицето му бе променено до неузнаваемост — лице на мъдър, суров и властен човек, възплъщението на емблемата Онмале.

Онмале бе прекалено горд, за да отстъпва.

— Бягай! — викна му Рейт, завладян от паника. — Ако ще се биеш, нека да бъде на наша територия!

Траз, или Онмале — сега не беше ясно кой властва в душата му, — сграбчи единия чувал от Анахо и втория от Рейт и се понесе с невъобразима скорост към спасителния изход.

Рейт отдели половин секунда, за да прецени разстоянието до най-близкия дирдир, сетне го последва. Траз се носеше напред през

равнината. Анахо, с почервенияло от усилие лице, го следваше на няколко крачки.

Траз пръв достигна Вратата на надеждата. Обърна се и зачака, с арбалет в едната ръка и сабя в другата. Анахо също я прекоси, после Рейт, само на петдесетина крачки от първия дирдир. Траз стоеше на няколко метра отвъд невидимата граница и сякаш предизвикваше нападателите. Водещият дирдир нададе яростен вик. Той разклати глава и сияещият щит започна да вибрира. Ала миг след това той забави крачка и свърна на юг, след другарите си, които вече се връщаха към хълмовете.

Анахо се облегна задъхан на Вратата. Рейт едва си поемаше въздух през свистящото си гърло. Лицето на Траз беше сиво и безизразно. Коленете му се подгънаха, той се свлече на земята и остана да лежи там, без да помръдва.

Рейт се приближи, олюлявайки се, към него и го претърколи по гръб. Траз не дишаше. Рейт се наведе над чергаря и започна да му прави изкуствено дишане. Траз изхърка, закашля се и бавно си пое дъх.

Струпаните край вратата зяпачи — носачи от хотелите и просяци — се бяха разпръснали при приближаването на дирдирите. Първ се върна млад мъж с дълга, отпусната роба и размаха възбудено ръце.

— Това беше нечувано! Никога досега дирдири не бяха идвали толкова близо до Вратата! Още малко и щяха да видят сметката на вашия другар!

— Тихо! — скастри го Анахо. — Пречиш ни.

Младежът отстъпи назад, Рейт и Анахо помогнаха на Траз да се изправи, ала дори на крака той изглеждаше сякаш е в несвяст.

Младежът отново се приближи, попивайки всяка подробност с кафявите си, бдителни очи.

— Позволете да ви помогна. Казвам се Исам Танга и съм представител на странноприемница „Успешно начинание“, която предлага чудесна атмосфера за отдих. Разрешете да ви нося с чувалите — той вдигна чувала на Траз, премери тежестта му на ръка и погледна учудено Рейт и Анахо. — Хризоспин?

Анахо дръпна чувала от ръката му.

— Я да се махаш! Имаме си други планове!

— Както желаете — отвърна Исам Танга, — но нашата странноприемница е съвсем близо и малко встрани от шумните, улици и игралните домове. Освен че предлага уют и удобства, тя не е така безбожно скъпа като хотел „Алеун“.

— Много добре — заяви Рейт. — Води ни в „Успешно начинание“.

Анахо промърмори нещо недоволно под носа си. Исам Танга ги подкани вежливо с ръка:

— След мен, ако обичате.

Те се отправиха към Мауст, като Траз накуцваше с ранения си крак.

— Паметта ми изневерява — оплака се той. — Помня като прекосяхаме крайбрежието, после някой ми извика нещо в ухото...

— Това бях аз — рече Рейт.

— И след това нищо, ама съвсем нищичко, до мига, когато се съвзех да лежа от тази страна на Вратата на надеждата — той помисли малко и продължи: — Чувах някакви кънтящи гласове. Хиляди лица се извъръщаха към мен — лица на разгневени войни. Виждах съм такива неща в сънищата си — гласът му пресекна и той не каза нищо повече.

7.

Странноприемница „Успешно начинание“ се намираше в дъното на тясна уличка. Беше потъмняла от времето сграда с мрачна фасада, която вероятно никога не се бе радвала на небивала посещаемост, ако се съдеше по състоянието на фойето, в което цареше сумрак и хлад. Исам, както се оказа, бе собственикът. Той изигра прочувствена сценка на гостоприемство, като поръча веднага да донесат вода, фенери и чисти дрехи в „кралския апартамент“ и тези разпореждания бяха изпълнени от навъсен прислужник с огромни червеникави ръце и също тъй червеникава къдрава коса. Тримата се изкачиха по виещата се стълба до „апартамента“, който се състоеше от всекидневна, баня и няколко несъразмерни ниши, обзаведени с намирисващи на мухъл кушетки. Прислужникът запали лампите, донесе гарафа с вино и си тръгна. Анахо помириса виното в гарафата и я побутна настрана.

— Не бива да рискуваме — винаги съществува опасност да ни сипят отрова. А когато се събудим — ако изобщо се свестим, — богатствата ни ще са изчезнали яко дим. Разочарован съм, по-добре да бяхме отишли в „Алеун“.

— Утре ще имаме достатъчно време за това — успокои го Рейт и се отпусна безкрайно изморен в едно кресло.

— Утре вече трябва да сме напуснали Мауст — възрази Анахо. — Ние сме белязани хора, а и да не сме все още, скоро ще бъдем — той излезе навън и не след дълго се върна с хляб, месо и вино.

Ядоха и пиха, след това Анахо провери здраво ли са залостени вратите и прозорците.

— Всичко може да се случи на подобно място. Нож в гърба, малка суматоха и кой накрая ще излезе най-големият хитрец — Исам Танга.

След като провериха още веднъж помещенията, тримата се настаниха на кушетките. Анахо, който заяви, че спи най-леко, постави чувалите до себе си. Изгасиха всички лампи, освен една, която едва

мъждукаше. Но само след няколко минути Анахо се доближи безшумно до леглото на Рейт.

— Не бих се учудил, ако ни наблюдават през тайни отвори и ни подслушват по тръби — прошепна той. — Ето, вземи чувалите. Сложи ги до теб. Ще полежим няколко минути и ще се ослушваме.

Рейт с мъка прогони сънливостта си. Умората обаче надделяваше, скоро клепачите му клюмнаха и той заспа.

По някое време Анахо го разбуди със сръгване в ребрата. Рейт скочи изплашено.

— Тихо! — скастри го Анахо шепнешком. — Виж там.

Рейт се взря в мрака. Първото, което видя, бяха някакви сенки, тъмни помръдващи, очертания — после изведнъж блесна светлина. Траз скочи, стиснал готовия за стрелба арбалет и ножа.

Двамата мъже при леглото на Анахо се извърнаха към лампата с изопнати, изплашени лица. Единият беше Исам Танга, вторият — навъсенният слуга с червените ръце, който търсеше по възглавницата шията на Анахо. Прислужникът нададе изненадано възклицание и се метна през стаята с вдигнати за удар ръце. Траз стреля и стрелата се заби право в изкривеното от ярост лице. Мъжът падна, без да издаде и звук, и се пренесе в света на забвението, преди още да осъзнае какво е станало. Исам хукна към един отвор в стената. Рейт го застигна и повали на пода. Исам се съпротивляваше отчаяно, въпреки привидно крехкото си телосложение той се оказа силен и гъвкав като змия. Рейт го приклеци в удушавача хватка и го изправи на крака, без да обръща внимание на болезненото му хриптене.

Анахо метна тънко въже на шията на Исам и се приготви да го стегне. Рейт се намръщи, но не възрази. Така се раздаваше справедливост в Мауст, изглеждаше му съвсем естествено Исам да преживее последните мигове от безпътния си живот в тази стая, на трепкащата светлина на лампата.

— Чакайте! — извика хрипкаво съдържателят. — Не ме убивайте! Аз съм само един жалък гостилничар. Пуснете ме и ще ви помогна да избягате!

— Спри! — намеси се Рейт. Сетне попита Исам: — Какво искаш да кажеш с това, че ще ни помогнеш да избягаме? В опасност ли сме?

— Да, разбира се. Какво друго очаквахте?

— Я разкажи по-подробно.

Почувствал надежда, Исам се изправи, разкърши рамене и с привидно негодувание побутна настрана ръцете на Анахо.

— Информацията е ценна. Колко предлагате за нея?

Рейт кимна на Анахо.

— Продължавай.

Исам нададе сърцераздирателен вик.

— Не, не! Готов съм да изтъргувам живота си за вашите три. Това достатъчно ли е?

— Ако се окаже, че говориш истината.

— Така е, така е. Моля ви, само свалете примката.

— Не и докато не чуя какво точно ще получим.

Исам плъзна поглед по лицата им и не видя нищо, което да го окуражи.

— Добре тогава, ще ви кажа. До мен стигна потаен слух. Дирдирите са ужасно разгневени. Някой е унищожил голям брой ловни дружинки и е откъснал плячката им — говори се за най-малко двеста хиляди секвина. Градът гъмжи от шпиони — също и околностите. Предлага се голямо възнаграждение за всякаква информация, свързана със случая. Ако вие сте търсените хора — както подозирам, — няма да напуснете никога Мауст, освен с хомоти на шиите. Само аз бих могъл да ви помогна.

— И как смяташ да ни помогнеш? — попита предпазливо Рейт.

— Мога да ви спася — на определена цена.

Рейт погледна към Анахо, който отново затегна примката. На устата на Исам излезе пяна, очите му се изцъклиха на светлината на лампата. Анахо отпусна възела.

— Животът ми срещу вашите, съгласен — изграчи Исам.

— В такъв случай да не съм чул повече да се говори за „цена“. Излишно е да ти казвам какво те чака, ако се опиташ да ни измамиш.

— Никога, никога! — провикна се Исам. — Животът ми сега е неразривно свързан с вашите. Трябва да тръгнем незабавно. Утре ще е твърде късно.

— Да тръгнем още сега? Пеша?

— Не е задължително. Пригответе багажа. В тези чували наистина ли има секвини?

— Алени и пурпурни — потвърди Анахо със садистично задоволство. — Ако искаш от същите, иди в Зоната и убий няколко

дирдири.

Исам потрепери.

— Е, готови ли сте? — той изчака нетърпеливо, докато тримата събираха багажа. Споходен от внезапно хрумване, се наведе над трупа на прислужника и го претърси. Когато се изправи, стискаше доволно в шепата си няколко „водни“ и „млечни“ секвина.

Междувременно тримата се приготвиха. Въпреки протестите на Исам Анахо остави примката на шията му.

— За да си сигурен в намеренията ни — поясни той.

— Ех, защо животът все ме събира с мнителни съучастници? — проплака съдържателят.

Главната улица на Мауст кипеше от живот, изпълнена от огромно човешко множество. Прозорците на нощните заведения хвърляха разноцветни сияния, чуваха се писклива музика, пиянски смехове, понякога високи гневни викове. Исам ги преведе по кратък маршрут до северните покрайнини на града, където се наложи доста дълго да тропа на една невзрачна врата. Най-сетне отвътре се подаде сънен и навъсен мъж, който след петминутен пазарлък оседла за тях четири скакуна — десет минути по-късно, тъкмо когато Аз и Браз се изтърколиха едновременно в небето на изток, Рейт, Анахо, Траз и Исам препуснаха в северна посока върху мършави, белокожи качански скакуни и скоро оставиха Мауст далече назад.

Яздиха цялата нощ, без да спират, и призори стигнаха Кхорай. Пушекът от комините се носеше на север, към Първото море, което заради странна игра на светлината изглеждаше черно като бездна на фона на лилавото небе.

Прекошиха Кхорай и се спуснаха на пристанището, където слязоха от скакуните. Исам, с най-покорната усмивка на лице, се поклони на Рейт, скръстил ръце на гърба си.

— Изпълних обещаното, моите приятели бяха доставени в безопасност в Кхорай.

— Приятелите, които възнамеряваше да удушиш преди няколко часа.

Устните на Исам затрепериха.

— Това беше в Мауст! В онзи град човек не може да отговаря за постъпките си.

— Добре, съгласен съм да те пусна да се върнеш обратно.

Исам се поклони отново.

— Нека деветглавият Сагорио да покоси всички ваши врагове! Сбогом и на добър път! — той се метна на своя скакун, обърна го и препусна по улиците на Кхорай.

Въздухолетът стоеше на мястото, където го бяха оставили. Докато се качваха, от будката подаде глава пазачът, изсмя се презрително, но не каза нищо. Тримата се постараха да не му обръщат внимание, запознати, макар и задочно, с обидчивия характер на кхорайците.

Въздухолетът се издигна в утринното небе и се отправи покрай брега на Първото море. Така започва началният етап от пътуването им за Сивиш.

8.

Въздухолетът се носеше на запад. На юг се простираше огромна и прашна пустиня, на север лежеше Първото море. Под тях и напред в монотонна последователност се редяха мочурища и пясъчни дюни, които се губеха в мъгливата далечина.

Траз спеше — бе потънал в дълбокия сън на пределното изтощение. Анахо, напротив, изглеждаше спокоен и безгрижен, сякаш никога не бе изпитвал страх. Рейт, макар безкрайно уморен, не смееше да откъсне поглед от екрана на радара, освен в редките случаи, когато оглеждаше небето. С течение на времето безгрижието на Анахо започна да му лази по нервите. Погледна го с подпухнали и зачервени очи и произнесе намусено:

— Изглеждаш твърде спокоен за преследван от злите дирдири беглец. Трябва да призная, че се възхищавам на самообладанието ти.

Анахо махна непринудено с ръка.

— Това не е самообладание, а детинска вяра. Напоследък взех да ставам суеверен. Помисли си само: влязохме в Карабас, избихме дузина членове на Първата раса и отнесохме техните богатства. Как след всичко това да си помисля, че може да ми се случи нещо лошо?

— Вярата ти е по-голяма от моята — изръмжа Рейт. — Защото очаквам дирдирите да ни подгонят с цялата си налична мощ.

Анахо се изсмя презрително.

— Не, дирдирите не постъпват така! Опитваш се да си обясниш поведението им със собствените си представи. Не забравяй, за тях обществената организация не е венецът на еволюцията — хората смятат така. Дирдирите съществуват само за себе си, всеки един от тях живее както му повелява неговата гордост. Сътрудничи си с останалите само когато това му е от полза.

Рейт поклати скептично глава и отново се надвеси над екрана.

— Не може да са толкова ограничени. Как тогава съхраняват своето общество? Как осъществяват дълговременни проекти?

— Много просто. Всеки дирдир прилича в голяма степен на останалите, съществуват расови предпоставки, които ги карат да постъпват по един и същи начин. При хората тези предпоставки носят названията „традиция“, „кастова йерархия“, „стремеж да се постигне крайната цел“. В обществото на дирдите това са по-скоро непреодолими, вродени импулси. Отделният индивид е неразривно свързан с обичаите на расата. Ако му потрябва помощ, достатъчно е да извика „хсай, хсай, хсай“ и ще я получи. Ако го обвинят, че греши, ще каже „дрса, дрса, дрса“ и ще поиска да бъде съден. В случай обаче, че решението на съда не му се понрави, има право да предизвика съдията, който обикновено е от великолепните, и ако го победи, случаят се смята за приключен. Най-често обаче осъденият губи, отнемат му правото да носи сияещите антени и той става парий. Но по правило подобни решения не се оспорват.

— Общество, основащо се на подобни принципи, ще бъде много консервативно.

— Да, докато не настъпи време за промени. В такива периоди дирдите могат да проявяват неочаквана гъвкавост. Те са способни на творческо мислене, умеят да се приспособяват и да откриват най-верните решения, при това не губят време в безсмислена показност и маниерничене. Вярно, че двуполовата им система може да стане причина за разсеяност, но също като лова тя е извор на ужасяваща по своята сила страст, която далеч надхвърля човешките представи.

— След като ми разказа всичко това, би ли ми обяснил защо ще се откажат толкова лесно да ни преследват?

— Не е ли ясно? — повдигна учудено вежди Анахо. — Кой дирдир би помислил, че летим към Сивиш с техен въздухолет? Нищо не свързва хората, които бяха преследвани в Смаргаш, с тези, които избиха дирдите в Карабас. Може би след време ще направят подобна връзка, ако например разпитат подробно Исам Танга. Но дотогава няма как да им хрумне, че тъкмо с този въздухолет летят издирваните от тях хора. В такъв случай защо да се опитват да ни засекат?

— Мога само да се надявам, че си прав — въздъхна Рейт.

— Ще видим. Поне засега сме живи. Летим с въздухолет, с всички налични удобства. Сдобихме се с най-малко двеста хиляди секвина. Какво ни чака? Нос Брейз. Отвъд него Шанизадският океан. Скоро трябва да променим курса и да се спуснем към Хаулк. Кой би

обърнал внимание на един въздухолет сред стотици други в небето? В Сивиш ще се смесим с множеството, а през това време дирдирите ще ни търсят из Жаркен, Джалки или отвъд Хунгхюската тундра.

В продължение на десетина минути Рейт обмисляше наученото за дирдирите и техните нрави. Накрая попита:

— Добре, да предположим, че аз или ти изпаднем в беда и извикаме „дрса, дрса, дрса“?

— Това е възвание за справедлив съд. За помощ се вика „хсай, хсай, хсай“.

— Добре, да бъде „хсай, хсай, хсай“ — дирдирите ще бъдат ли длъжни да ни помогнат?

— Да, по силата на традицията. Това е автоматичен отговор, непреодолим рефлекс. Свързващото звено, което сплотява една иначе необузdana и изменчива раса.

Два часа преди залез-слънце откъм Шанизадския океан изви буря. Карина 4269 се превърна в кафяво джудже, след това изчезна зад черните облаци, които изпълниха небето. Пяната на крайбрежния прибой придоби тъмнокафявия цвят на бира, черните дендрони отвъд пясъчната ивица се запревиваха под свирепите пориви. По тъмната водна повърхност пробягваха накъсани черти.

Въздухолетът летеше на юг през жълтокафеникав сумрак и малко по-късно, с последните лъчи на светлината, се приземи върху една гранитна скала. Тази нощ тримата прекараха на седалките, опитвайки се да не обръщат внимание на миризмата на дирдирски тела, с които бе пропита тапицерията.

Зората предизвика причудливо светлинно сияние, като ярки лъчи, които се процеждат през кафява стъклена бутилка. Във въздухолета нямаше нито храна, нито вода, но наблизко откриха няколко добре съхранени пътничета. Траз отиде да се разходи покрай брега, като спираше и вдигаше глава, за да се любува на сиянието. По някое време застина неподвижно, сетне се хвърли във водата и когато изплува, държеше в ръка жълтеникаво същество, което въртеше бясно пипала и махаше с перковидните си крайници. Двамата с Анахо го разкъсаха и изядоха съвсем сурово. Рейт предпочете да се придържа към диетата от пътничета.

След като утолиха глада си, те се облегнаха на седалките, наслаждавайки се на сутрешния покой след бурята.

— Утре — обяви Анахо — пристигаме в Сивиш. Животът ни отново ще се изпълни с опасности. Вече не сме крадци и преследвани бегълци, а заможни хора и трябва да се държим подобаващо.

— Ами хубаво — засмя се Рейт. — Какво значи това?

— Значи, че трябва да бъдем хитри и предпазливи. И в никакъв случай да не се появяваме в корабостроителницата с чували с пари.

— Съгласен — кимна Рейт. — Изглежда на Тчай всичко, което е разумно, е погрешно.

— Най-добре ще е — продължи да разсъждава Анахо — да си осигурим подкрепата на някоя влиятелна особа. Това трябва да бъде първата ни грижа.

— Дирдир? Или дирдирчовек?

— Сивиш е град на получовеци, дирдирите и дирдирхората живеят в Хей, в континенталната част. Сам ще видиш.

9.

Хаулк стърчеше като тесен и изкривен придатък от раздутия търбух на Кислован, граничейки на запад с Шанизадския океан и на изток с Айзанския залив. В дъното на залива се намираше остров Сивиш, в чийто северен край бе разположена огромна и хаотично застроена индустриална зона. Един дълъг мост прехвърляше тесния пролив и опираше в континенталната част, осъществявайки връзката с Хей, града на дирдирите. В центъра на Хей, доминираща над цялата околност, впечатляваше с пропорциите си стъклена сграда с дължина седем-осем километра и ширина пет, висока над триста метра — грандиозна постройка с такива размери, че отдалече изглеждаше изкривена. Гора от островърхи покриви заобикаляше стъклената сграда, в средата те бяха алени и пурпурни, около тях бежови и сиви, и бели в покрайнините.

Анахо посочи кулите.

— Всяка къща принадлежи на отделен клан. Някой ден ще ви разкажа за живота в Хей — церемониалните разходки по главната улица, безразборните връзки и потайни оргии, кастовите и клановите отличия. Но сега повече ни интересуват корабостроителниците, които са разположени там.

Рейт проследи ръката му към един район в централната част на острова, заобиколен от цехове, складове, депа и хангари. Шест големи космически кораба и три по-малки изпълваха площадката в единия край. Гласът на Анахо прекъсна мислите му:

— Всички кораби се охраняват строго. Дирдирите са далеч по-стриктни от уонките — по-скоро инстинктивно, отколкото заради конкретна причина, защото досега няма случай да е откраднат космически кораб.

— Предполагам, че никой не се е появявал тук с двеста хиляди секвина на ръка. Толкова пари ще отворят врати навсякъде.

— Само не и в Стъкления блок.

Рейт замълча. Анахо насочи въздухолета към една павирана площадка в близост до корабостроителниците.

— Сега — заяви той със спокоен глас — ще узнаем какво ни готви съдбата...

Рейт внезапно бе завладян от тревога.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Ако са ни проследили, ако ни очакват, ще ни заловят при първа възможност. Засега обаче обстановката ми изглежда съвсем обичайна, не очаквам да ни сполети бедствие. Не забравяйте, намираме се в Сивиш. Аз съм дирдирчовек, вие сте получовеци, дръжте се подобаващо.

Рейт огледа с подозрителен поглед площадката. Но както Анахо бе отбелязал, не се забелязваше никаква вещаеща опасност активност.

Въздухолетът се приземи. Тримата слязоха. Анахо застана със строго изражение отстрани, докато Траз и Рейт разтоварваха багажа.

Към тях се приближи моторен фургон и прихвана въздухолета със скоби. Водачът хибрид между дирдирчовек и друга, непозната раса, огледа Анахо с безлично любопитство, без да обръща внимание на Рейт и Траз.

— Къде да го откарам?

— На временен док, в постоянна готовност — отвърна Анахо.

— Категория?

— Лукс, с всички необходими екстри.

— Номер шейсет и четири — обяви водачът и подаде на Анахо един меден диск. — Депозит двайсет секвина.

— Ето двайсет, и пет за теб.

Фургонът повдигна въздухолета и го откара в отредената ниша. Анахо се отправи към близкия екскаватор, зад него, натоварени с багаж, кретаха Траз и Рейт. Екскаваторът ги изведе на просторен булевард с оживен трафик от моторни фургони, електромобили и каруци.

Тук Анахо спря и се огледа.

— Всичко ми е някак странно и чуждо, но сигурно защото отдавна не съм идвал тук. Първо, разбира се, трябва да се настаним, някъде. Ако не ме лъже паметта, точно от другата страна на булеварда имаше подходящ хотел.

В хотел „Древно царство“ тримата бяха отведени по облицования с черно-бели плочки коридор до апартамент с изглед към централния двор, украсен с пейки, на които седяха десетина жени и гледаха към прозорците в очакване да бъдат поканени.

Две от тях бяха от расата на дирдирхората — с остри черти на лицата, бледи като сняг, косите им — рехав сивкав пух на върха на темето. Анахо ги огледа замислено в продължение на минута, въздъхна и им обърна гръб.

— Да не забравяме, че сме бегълци — произнесе той, по-скоро на себе си. — Трябва да бъдем пределно предпазливи. Макар че в многолюден град като Сивиш анонимността ни е гарантирана — повече, отколкото където и да било другаде. Дирдирите не се интересуват от тукашните дела, освен ако не се случи нещо извънредно, тогава градският управител бива повикан в Стъкления блок. През останалото време той има пълна свобода на действие — събира данъци, грижи се за реда, съди, наказва, постъпва както намери за добре и следователно е най-некорумпираният човек в Сивиш. Другаде ще трябва да търсим нашия влиятелен човек — утре ще поразпитам наоколо. Второ, ще ни е нужна къща, или склад, достатъчно голям, близо до корабостроителниците и същевременно да не привлича внимание. Това също ще бъде моя грижа. Трето — най-рискованият момент, — трябва да наемем технически персонал, който да сглоби отделните секции и да извърши настройка и проверка. При добро заплащане без съмнение можем да си осигурим отлични специалисти. Аз ще се представя за възвишен — това не е лъжа, защото някога бях точно такъв — и ще намекна, че зад мен стоят определени дирдири, които ще накажат всеки, посмял да си развърже езика. Няма никакви причини планът ни да не се осъществи гладко и бързо, освен ако провидението не реши да ни изиграе някоя лоша шега.

— Иначе казано — въздъхна Рейт, — разчитаме на шанса, а той най-често не е на наша страна.

Анахо не обърна внимание на забележката му.

— Искам да ви предупредя: този град се храни и живее от интриги. Хората идват тук с една-единствена цел — да забогатеят. Престъпността е висока — кражби, изнудване, упадъчни нрави, комар, повсеместна алчност, безочлива показност, мошеничества. Цялата тази

пасмина постоянно дебне за жертви, които са многобройни и обикновено не могат да разчитат на никаква помощ. Дирдирите нехаят, нравите и обичаите на получовеците не ги интересуват. Управителят се грижи единствено да поддържа реда. Повтарям — бъдете максимално предпазливи! Не се доверявайте никому, не отговаряйте на никакви въпроси! Ще се представяте за хора от степта, пристигнали да търсят препитание, преструвайте се на невежи. Така ще сведем до минимум рисковете.

10.

На сутринта Анахо излезе, за да се захване с набелязаните задачи. Рейт и Траз слязоха в уличното кафене и седнаха там да зяпат минувачите. Траз беше отвратен от всичко, което виждаше.

— Градовете са ми противни — оплака се той. — Но този е най-лошият от всички — какво гнусно местенце. Обърна ли внимание как мирише? На химикали, пушек, болести, прогнил камък. Мирише на болни хора — погледни им само лицата.

Рейт не можеше да отрече, че обитателите на Сивиш имаха нездрав вид. Цветът на лицата им варираше от мътно кафеникав до снежнобял, чертите им говореха недвусмислено за хилядолетна и целенасочена селекция. Никога досега Рейт не бе виждал толкова предпазливи и необщителни хора. Животът в постоянен контакт с чуждоземна раса ги бе лишил от представата за общност. В Сивиш всеки беше непознат. Единственото позитивно следствие бе, че никой не обръщаше внимание на Рейт и Траз.

Рейт си поръча чаша вино, което се оказа разрежено с вода, и потъна в мисли. Докато се опитваше да резюмира представите си от Тчай, той стигна до извода, че единственият обединяващ фактор на планетата е езикът, който бе еднакъв навсякъде. Може би защото възможността за общуване често определяше разликата между живота и смъртта, защото тези, които не умееха да общуват, загиваха — затова и езикът бе запазил своята универсалност. Вероятно корените му бяха на далечната Земя, макар да не намираше сходство с нито един от земните езици. Той си припомни някои ключови думи: „вам“ за „майка“, „татап“ за „баща“, „исир“ за „сабя“. Числителните бройни бяха „айне“, „сей“, „дрос“, „енсер“, „ниф“, „хисц“, „уага“, „манага“, „нуей“, „тикс“. Никакъв намек за сходство, но все пак като че ли долавяше призрачното ехо на древната Земя...

Като цяло, заключи Рейт, животът на Тчай бе далеч по-разнообразен от този на Земята. Страстите бяха по-пламенни, мъката по-горчива, радостта по-възвишена. Хората имаха ярко обусловени

характери. В сравнение с тях земните жители биха изглеждали пасивни, анемични, отпуснати. На Земята никой не се смееше силно, нито имаше причини да крещи от ужас.

Както вече няколко пъти се случваше, Рейт стигна до неизбежния въпрос: Да предположи, че се върне на Земята. Какво ще прави тогава? Ще успее ли да привикне с онова спокойно и улегнало съществуване? Или през целия си живот ще копнее за степите и моретата на Тчай? Рейт се подсмихна тъжно. Проблем, който би посрещнал с радост.

Появи се Анахо. Той се огледа подозрително и седна на тяхната маса. Имаше потиснат вид.

— Твърде много се уповавах на спомените си — заговори, след като си пое дъх. — Оптимизмът ми е бил нереален.

— Защо? — поиска да узнае Рейт.

— А, нищо конкретно. Явно обаче съм подценил ефекта от това, което сме сторили. На два пъти тази сутрин чух да се говори за някакви безумци, които навлезли в Карабас и изклали голям брой дирдирски ловни дружини. Хей трепери от възбуда и гняв, или поне така се говори. Обявени са вече няколко *тсауги*, никой не би искал да бъде на мястото на тези безумци.

Траз изпръхтя ядосано.

— Дирдирите също ходят в Карабас, за да избиват хора. Защо се възмуцават, когато ги сполети подобна участ?

— Шшшт! — скастри го Анахо. — Не говори толкова високо! Да не искаш да ни чуят? В Сивиш никой не дава глас на мислите си — това е недопустимо!

— Още една черна точка за този мизерен град! — заяви Траз, но този път с по-сдържан глас.

— Успокойте се — вдигна ръце Анахо. — Положението не е чак толкова тежко. Помислете само! Докато дирдирите тършуват из континентите, ние тримата сме в Сивиш, в хотел „Древно царство“.

— И това ако е повод за радост — въздъхна Рейт. — Какво друго научи?

— Градоначалникът се казва Клодо Ерлиус. Отскоро е на този пост, което може да не е в наша полза, тъй като навярно все още изпълнява ревностно задълженията си. Поразпитах предпазливо и тъй като съм възвишен, не бих казал, че отговорите се отличаваха с прекомерна прямота. Все пак изплува едно име, което бе споменато на

два пъти. Някой си Айла Гмуреца. По принцип се занимавал с доставка и транспорт на строителни материали. Той е известен чревоугодник и сластолюбец с толкова префърцунен вкус, че капризите му нерядко струват цяло състояние. Тази информация получих безплатно — с тон на завистливо възхищение. Намекнаха ми също, че имал вземане-даване с подземния свят.

— Този Гмурец няма ли да е твърде голяма хапка за нашата уста?
— попита Рейт.

Анахо изсумтя презрително.

— Да не искаш да ти потърся някой дребен уличен джебчия? Този човек е с размах и възможности.

Рейт неволно се засмя.

— Други имена не изникнаха ли?

— Не, но научих още, че споменатият Айла си падал по отчаяните начинания, стига да обещават добра печалба. Изглежда, това е човекът, когото търсим. В едно няма съмнение, той е достатъчно компетентен, за да го използваме.

Траз реши да се намеси в разговора.

— Ами ако този Гмурец откаже да ни помогне? Няма ли тогава да бъдем изложени на милостта му? Възможно ли е да започне да ни изнудва?

Анахо стисна устни и сви рамене.

— Няма безопасни решения. Поне от моя гледна точка Айла Гмуреца изглежда подходяща кандидатура. Има опит в доставките, притежава транспортни средства и вероятно ще може да ни осигури подходяща сграда, в която да построим кораба.

— Нужен ни е способен човек — съгласи се неохотно Рейт — и при подобни обстоятелства едва ли трябва да обсъждаме личните му качества. Но от друга страна... Е, както и да е. Какъв претекст ще използваме?

— Легендата ни ще е като при локхарите — че ни е нужен космически кораб, за да сложим ръка на огромно съкровище, — мисля, че обяснението е не по-лошо от всяко друго. Тъй като Айла Гмуреца със сигурност е подозрителен и недоверчив човек, съмнявам се да повярва на всяко обяснение.

— Внимание! — прошепна Траз. — Насам идват дирдири.

Бяха трима и крачеха с енергична походка. На главите си отзад имаха сребристи кутийки, от които надолу се спускаше фина метална мрежа. Антените им сияеха ярко. Меките им кожени наметала с дълги ръкави опираха земята и краищата се влачеха по паважа. Бяха обточени с везани ленти, изпъстрени със странни знаци.

— Инспектори — промърмори Анахо, свел поглед.

— Рядко се случва да идват в Сивиш — само ако е имало оплакване.

— Ще познаят ли, че си дирдирчовек?

— Разбира се. Надявам се обаче да не познаят, че съм издирваният беглец Анке ди афрам Анахо.

Дирдирите ги подминаха, Рейт ги разглеждаше крадешком, настръхнал от близостта им. Дирдирите не им обърнаха внимание и продължиха надолу по улицата, развявайки краищата на своите наметала.

На лицето на Анахо се изписа видимо облекчение.

— Колкото по-скоро напуснем Сивиш, толкова по-добре — въздъхна неочаквано Рейт.

Анахо затропа с пръсти по масата и накрая кимна решително.

— Добре тогава. Ще се обадя на Айла Гмуреца и ще уредя среща — той стана и напусна кафенето, но съвсем скоро се върна. — След малко ще дойде кола да ни вземе.

Рейт не беше готов за толкова бързо развитие на събитията.

— Какво му каза? — попита той обезпокоено.

— Че искаме да се посъветваме с него по един въпрос, свързан с определена печалба.

— Хм — изсумтя Рейт и се облегна назад в креслото. — Не обичам прибързаните действия.

Анахо вдигна ръце в израз на отчаяние и раздражение.

— Каква е ползата да отлагаме?

— Признавам — никаква. Може би все още не съм привикнал със Сивиш и с това как стават нещата тук.

— Не бери грижа. Колкото повече опознаваш Сивиш, толкова по-неуверен ще се чувстваш.

Рейт премълча. Петнайсетина минути по-късно пред хотела спря голяма черна кола, която на времето вероятно се е славела като

луксозен модел. Мъж на средна възраст с мрачен и заплашителен вид излезе на паважа и се огледа. Той кимна с брадичка към Анахо.

— Ти ли чакаш колата?

— За Гмуреца?

— Качвай се.

Тримата се качиха в купето отзад и се настаниха на широката седалка. Колата потегли плавно по улицата, малко след това свърна в една пресечка и пое през безредно и хаотично застроен квартал. Тук нямаше две еднакви къщи, прозорците бяха с несиметрична форма и нееднакви размери, стените — дебели и грубо измазани. Хора с бледи лица надзъртаха от улични ниши или иззад ъглите, всички изпровождаха с любопитни погледи минаващата кола.

— Наемни работници — поясни Анахо с презрителен вид. — Кхери, танги, жители на Тъжните острови. Идват от Кислован, дори от земите отвъд.

Колата прекоси гъмжащ от боклуци площад и навлезе в уличка с дребни дюкяни, всичките защитени с масивни метални решетки.

— Още колко ще пътуваме? — обърна се Анахо към шофьора.

— Близо е — отговорът бе произнесен с небрежно помръдване на устни.

— Къде живее Гмуреца? Горے на Хълмовете?

— На Замийското възвишение.

Рейт оглеждаше с преценяващ поглед шофьора — смачкан нос, дълбоки бръчки около безцветните устни, лице на професионален убиец.

Пътят ги отведе на хълма. Градините на къщите бяха занемарени. Спряха в дъното на една алея. Шофьорът им даде знак да слязат и ги поведе мълчаливо през един тъмен нисък тунел, миришещ на влага и мухъл, до малък страничен двор, от който ниско стълбище се изкачваше до къщурка със стени, облицовани в охрени плочки.

— Чакайте тук! — мъжът изчезна зад врата от черна псила, обкована с желязо, и се появи след миг. — Влизайте.

Тримата се озоваха в голям кабинет с бели стени. Подът бе застлан с яркочервен килим, фотьойлите бяха с розова и жълта плюшена тапицерия, в центъра имаше масивно бюро от восъчно дърво, в ъгъла кадилница, от която се разнасяше ароматен дим. Зад бюрото седеше едър мъж с жълтеникава кожа, облечен с дълга до

земята алена роба, обшита с черен ширит. Лицето му бе овално като пъпеш, няколко стръка пясъчноруса коса бяха прилепнали на голото му лъскаво теме. Имаше пронизателен поглед и несъмнено бе надарен с остър ум и огромна, макар и цинична интелигентност.

— Аз съм Айла Гмуреца — заговори той с глас на човек, който умее да се владее, и сега изглеждаше мек и подкупващ. — Виждам един дирдирчовек от силните.

— Възвишен! — поправи го Анахо.

— ... младеж с неизвестен произход и зрял мъж с още позагадъчно минало. Какво може да иска от мен една толкова странна групичка?

— Да обсъдим въпроси от взаимен интерес — заговори Рейт.

Долната част на лицето на Гмуреца се разтегли в усмивка.

— Продължавай.

Рейт огледа помещението, после отново извърна поглед към Гмуреца.

— Бих предпочел да разговаряме някъде другаде, например навън.

Тънките, едва забележими вежди на Гмуреца се повдигнаха изненадано.

— Не разбирам. Би ли ми обяснил?

— Естествено, но веднага щом отидем другаде.

Гмуреца се намръщи, помисли за миг, сетне ги поведе. Минаха под една арка и излязоха на тераса, от която се разкриваше великолепен пейзаж.

— Тук ще бъде ли подходящо? — попита Гмуреца с глас, който издаваше леко, но овладяно раздражение.

— По-добре е — кимна Рейт.

— Ще призная, че съм озадачен — рече Гмуреца и се отпусна в голям плетен стол. — Кой е този могъщ и незнаен противник, от когото очевидно се страхувате дори тук?

Рейт погледна многозначително към красивия пейзаж, над който доминираше огромният Стъклен блок на далечния Хей.

— Вие сте важен човек. Действията ви предизвикват значителен интерес у едни определени същества, до степен да подслушват разговорите ви.

Гмуреца махна небрежно с ръка.

— Което означава, че работата, която искате да обсъждаме, е строго поверителна и вероятно незаконна.

— Това безпокои ли ви?

Гмуреца прехапа пълните си сиво-розови устни.

— Да преминем към конкретните дела.

— Разбира се. Какво ще кажете за една доста добра печалба?

— Хм. Имам достатъчно, за да задоволявам скромните си желания. Но няма човек, който да не се нуждае от повече пари.

— Накратко, положението е следното — знаем къде и как да се сдобием с огромно богатство, без почти никакъв риск.

— Значи съдбата ви е ощастливила!

— Необходима е обаче известна подготовка. Смятаме, че вие, като човек с опит и възможности, бихте могли да ни помогнете, срещу известен дял от печалбата. Не става въпрос за финансова подкрепа.

— Не бих могъл да кажа нито „да“, нито „не“, докато не се запозная с подробностите — отвърна с привидно благ гласец Айла Гмуреца. — Но можете да говорите съвсем открито, имам репутацията на дискретен човек.

— Първо, ще ни е нужно потвърждение за интереса ви към подобно начинание. Иначе защо да ви губим времето?

— Интерес има — отвърна, примигвайки, Гмуреца, — доколкото това е възможно в пълен информационен вакуум.

— Добре тогава. Проблемът ни е следният: трябва да се сдобием с малък космически кораб.

Айла Гмуреца втренчи поглед в лицето на Рейт, сетне погледна към Траз и Анахо. Накрая избухна в кратък гръмък смях.

— Приписват ми невероятни възможности. Да не говорим за дръзката ви идея! Как е възможно да ви осигуря космически кораб — голям или малък? Или сте безумци, или ме вземате за глупак!

Рейт се засмя на бурната реакция на Айла, в която разпозна поредния тактически ход.

— Обмислили сме всичко внимателно — заговори той. — Проектът е напълно осъществим, с участието на човек като вас.

Айла поклати огромната си лимоненожълта глава.

— И как си представяте тази работа — че е достатъчно да посоча с пръст Голямата корабостроителница и тутакси ще ви осигуря кораб?

Така ли смятате, че ще стане? Преди да е изтекъл и един ден, ще ме натикат в Стъкления блок.

— Само да уточня — продължи Рейт. — Не ни е необходим голям кораб. Бихме могли да се задоволим и с повреден съд, който след това да ремонтираме. Или да закупим отделните секции и после да ги сглобим.

Гмуреца се чешеше замислено по брадичката.

— Дирдирите със сигурност биха имали възражения срещу подобен проект.

— Мисля, че вече обсъдихме необходимостта от дискретност — припомни му Рейт.

Гмуреца наду бузи и изпуфка раздражено.

— За какво богатство става въпрос? От какъв характер? Къде се намира?

— Това са подробности, които за момента не са ви необходими.

— Хубаво, да обсъдим въпроса като абстрактна възможност. Най-напред — практическата страна. Ще е необходима огромна сума — за мотивиране на участниците, техническа помощ, подходящо място за сглобяване или ремонт на съда и разбира се, за частите, които спомена. Откъде ще набавите толкова много пари? — в гласа му се долавяше насмешлива нотка. — Нали не очаквате да ви финансира Айла Гмуреца?

— Финансирането не е проблем — заяви спокойно Рейт. — Ние разполагаме с нужните средства.

— Брей! — възкликна удивено Гмуреца. — И колко, ако смея да попитам, сте готови да похарчите?

— Да речем, петдесет до сто хиляди секвина.

Гмуреца отново поклати смаяно глава.

— Сто хиляди секвина е минимумът — той се обърна и погледна към Хей. — Ще подчертая само, че не бих желал да участвам в противозаконни мероприятия.

— Разбира се, че не.

— Бих могъл да ви съветвам обаче, приятелски и неофициално, срещу известна сума или процент от крайната печалба, в случай че се сдобиете с такава.

— Да, това напълно ни задоволява. Колко време, по ваша преценка, ще е нужно за осъществяване на проекта?

— Кой би могъл да знае? Да не съм ясновидец? Месец? Два месеца? За да отговоря, ще ми е нужна информация, с каквата в момента не разполагам. Хубаво ще е да се консултираме с някой специалист от корабостроителниците.

— Специалист, който да е компетентен и дискретен — добави Рейт.

— Това се подразбира. Познавам точно такъв човек, на когото вече съм правил някои услуги. До ден или два ще се видя с него и ще му поставя въпроса.

— Защо не веднага? — попита Рейт. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Гмуреца вдигна ръка.

— Прибързаните действия често водят до грешки. Елате след два дена, може би ще имам добри новини. Но преди това да обсъдим финансовата страна. Не мога да инвестирам времето си, без да получа компенсация. Ще ми трябва малка сума — да речем пет хиляди секвина — като аванс.

Рейт поклати глава.

— Нека ви покажа, че разполагаме с такива средства — той извади една кесия с пурпурни секвини. — Нещо повече, тук са двайсет хиляди секвина. Но не можем да си позволим да харчим нито един секвин, без да сме сигурни, че това е свързано с изпълнението на нашия план.

Гмуреца придоби обидено изражение.

— А моят хонорар? Да не искате да работя за чест и слава?

— Разбира се, че не. Ако всичко мине добре, ще получите повече, отколкото можете да се надявате.

— Хубаво, засега ще се задоволя с това — заяви Гмуреца с неочаквано отстъпчив глас. — След два дена ще пратя Артило да ви вземе. Не говорете с никого за вашия план! Трябва да запазим всичко това в най-строга тайна.

— Прекрасно го разбираме. До скоро тогава.

11.

Сивиш беше скучен град, сив и мрачен, сякаш потиснат, от близостта на Хей. Големите къщи на Панорамния хълм и Замия имаха претенцията да са богаташки, но им липсваше финес и стил. Обитателите на Сивиш бяха също тъй скучни и мрачни — сериозни, навъсени хорица със сивкава кожа и склонност към пълнеене. Обичайната им диета включваше огромни купи с кисело мляко, подноси с варени грудки, месо и риба, подправени с тръпчив черен сос, който дразнеше неприятно небцето на Рейт, макар че Анахо го обяви за голям деликатес и каза, че се продавал в най-различни варианти. Организираните забавления се състояха от всекидневни надбягвания, но не на ездитни животни, а на хора. На следващия ден след срещата с Айла Гмуреца тримата отидоха да гледат едно подобно надбягване. Участваха осем мъже с разноцветни екипи, носещи прътове с крехки стъклени глобуси в единия край. Бегачите не само се стараеха да надбягат своите противници, но също така и да ги препънат с ловки движения на краката, за да паднат и да счупят стъклените глобуси, което водеше до дисквалифициране. Зрителите — към двайсетина хиляди по трибуните — подхранваха напрежението през време на надпреварата с нисък и постоянен рев. Рейт забеляза неколцина дирдирчовеци в тълпата. Те проявяваха възбуда като всички останали, но се държаха леко настрана. Рейт се зачуди дали няма опасност Анахо да бъде забелязан от някой познат, на което неговият спътник отвърна с горчив смях.

— С тези дрехи съм в безопасност. Никога няма да ми обърнат внимание. Ако носех одежди на дирдирчовек, щяха да ме познаят веднага и да съобщят на Възмездителите. Вече видях поне дузина стари познати. Нито един от тях дори не погледна към мен.

Тримата посетиха и Голямата сивишка корабостроителница, разходиха се по една обиколна уличка, наблюдавайки кипящата в цеховете дейност. Повечето космически кораби имаха издължени вретеновидни корпуси, със сложно устроени крила и стабилизатори —

съвсем различни от обемистите кораби на уонките и пищните, натруфени платформи на сините часки, също както и от земните конструкции.

Цеховете, изглежда, работеха само с част от капацитета си и при минимално натоварване и въпреки това се извършваше значителна по обем работа. Два големи товарни кораба бяха в процес на завършване, трети, пътнически, беше в доста напреднал стадий. В съседните цехове забелязаха няколко по-малки кораба, вероятно с военно предназначение, а също и докарани за ремонт съдове. В дъното на площадката бяха струпани останки и части от разглобени корпуси. Три напълно готови кораба бяха положени на черни кръгли платформи и очевидно очакваха да бъдат продадени.

— Обикновено ги откарват на Сибол — обясни Анахо. — Личи си, че има рецесия. Работата доста е западнала. На времето, когато на власт бяха експанзионистите, дирдирски кораби летяха до всички близки и далечни светове. Но вече не е така. Дирдирите станаха летаргични. Навярно искат да прогонят уонките от Тчай и да изтребят до крак сините часки, но силите им не достигат. Сегашното състояние на нещата едва ли им се нрави. Те са мощна и склонна към активни действия раса и няма да търпят дълго установеното равновесие. В най-скоро време ще се пробудят и отново ще станат такива, каквито бяха някога.

— А как стои въпросът с пнумите? — попита Рейт.

— При тях нищо не се подчинява на разумно обяснение — Анахо посочи една скална верига отвъд Хей. — Ако погледнеш през твоя електронен телескоп, ще видиш там складове на пнуми, където те съхраняват метал за търговия с дирдирите. В Сивиш нерядко пристигат пнумеци, за да търгуват или шпионират. Под всички тези хълмове са прокопани километрични тунели, които извеждат отвъд планините. Пнумите следят всяко движение на дирдирите. Стараят се обаче да не се показват, защото дирдирите ги изтребват като вредни насекоми. Ала нерядко се случва някой дирдир, излязъл сам на лов, да изчезне безследно. Предполага се, че пнумите ги отвличат в тунелите си.

— Само на Тчай може да се случват такива неща — въздъхна Рейт. — Раси, които търгуват помежду си, едва прикривайки неприязънта си, и се изтребват при първа възможност.

Анахо поклати намусено глава.

— Не виждам нищо толкова странно във всичко това. Търговията предопределя взаимна изгода, убийствата подклаждат неприязънта. Всъщност между тези две понятия има много общи неща.

— Ами пнумеците? Дирдирите и дирдирхората и тях ли избиват?

— Не и в Сивиш. Тук цари мир. На други места обаче ги чака същата участ — сигурно затова рядко подават глави навън. Честно казано, пнумеците са доста ограничен брой и се смятат за най-странната раса на Тчай... Но най-добре да тръгваме, преди да привлечем вниманието на охраната на корабостроителницата.

— Късно е — промърмори изплашено Траз. — Вече ни наблюдават.

— Кой?

— Зад нас, малко по-нататък на пътя стоят двама мъже. Единият носи кафява куртка и плетена черна шапка, другият е със синьо наметало и воал, прихванат с обръч.

Анахо се огледа бегло през рамо.

— Тези не са от охраната.

Тримата се отправиха бавно към сивите бетонни блокове, построени в самия център на Сивиш. Скрита зад високи перести облаци, Карина 4269 огряваше околностите със студена кафява светлина. Ярък сноп проби облаците и озари двамата мъже и нещо в привидно нехайната им походка накара Рейт да настръхне.

— Кой може да са тези? — прошепна той.

— Нямам представа — Анахо отново се озърна през рамо, но сега вече мъжете бяха само силуети на светлия фон. — Не ми приличат на дирдирчовеци. Не е изключено да са от хората на Айла Гмуреца. Или на тези, които следят него. В края на краищата, напълно възможно е да са ни забелязали още когато пристигнахме с въздухолета или като отнесохме богатствата в трезора. А може да е и по-лошо. Описанията ни сигурно са разпространени из цял Мауст. Не сме чак тъй незабележими.

— Ще трябва да разберем, по един или друг начин — заяви навъсено Рейт. — Виждате ли онази порутена сграда там?

— Да, мястото изглежда подходящо.

Тримата прескочиха една рухнала бетонна подпора и навлязоха в тъмното приземие. Веднага щом се скриха от улицата, те се притаиха

зад ъгъла и зачакаха. Двамата мъже дотичаха с дълги безшумни подскоци. Тъкмо когато прескачаха подпората, Рейт спъна единия, а Анахо и Траз сграбчиха другия. В същия миг нададоха изплашени викове и го пуснаха. Рейт долови неприятен мирис на кисело — като камфор или развалено мляко. Чу се пукот и мощен електрически заряд го запрати назад. Той изстена от болка и изненада. Двамата мъже побягнаха.

— Видях ги — рече запъхтяно Анахо. — Бяха пнумеци или може би гжиндра. Носеха ли обувки? Пнумеците винаги ходят боси.

Рейт изтича на улицата, за да потърси с поглед двамата, но те бяха изчезнали мистериозно.

— Какво е гжиндра?

— Изгнаници на пнумеците.

Тримата закрачиха по усойните сивишки улици.

— Мисля, че ни се размина. Можеше да стане и по-лошо — подметна по някое време Анахо.

— Но защо ще ни преследват пнумеци?

— Душат около нас още когато напуснахме Сетра. А може би и преди това — измърмори Траз.

— Никой не знае какви мисли се въртят в главите на пнумеците — обяви Анахо с изморен глас. — Действията им рядко подлежат на разумно обяснение, те са плът от плътта на самата Тчай.

12.

Тримата седнаха на една масичка пред „Древно царство“, поръчаха си леко вино и се зазяпаха в минувачите. „Музиката е ключът към човешката душа“ — мислеше си Рейт. Тази сутрин, докато минаваха покрай една кръчма, той бе чул малко сивишка музика. Оркестърът се състоеше от четири инструмента. Първият представляваше бронзова кутия, от която стърчаха подвързани с пергамент конуси, които при леко потъркване издаваха звук като от корнет, свирещ в най-ниския си регистър. Вторият беше вертикална дървена тръба, широка един лакът, в която бяха изопнати дванайсет струни, вибриращи в дрънчащо арпеджио^[1]. Третият, истинска батарея от четирийсет и два барабана, допринасяше за общия ефект с постоянен, приглушен ритъм. Четвъртият напомняше дървена валдохорна, но бе оборудван с акустични фунийки, които блееха, врещяха и същевременно създаваха великолепни квичаци глисанди^[2].

Музиката, изпълнявана от ансамбъла, се стори на Рейт невероятно простовата и скучна — повторение на обикновена мелодийка, изпълнено с едва доловими вариации. Няколко посетители танцуваха — мъже и жени, лице в лице, ръцете притиснати отстрани на телата, подскачащи от крак на крак. Каква досада! — помисли си в първия миг Рейт. Но когато музиката утихна, двойките се разделиха с доволни изражения и възобновиха упражненията си при появата на първите тонове. С течение на времето Рейт започна да осъзнава, че мелодията е далеч по-сложна, отколкото му се е сторила в началото, и притежава на пръв поглед неуловими вариации. Подобно на възкиселия пикантен сос, с който тук обилно поливаха храната, тази музика изискваше сериозни усилия дори само за да бъде преглътната, а възприемането и разбирането ѝ оставаха далеч отвъд възможностите на незапознатия. Навярно, мислеше си Рейт, тези почти недоловими тремола и вибрации говореха за виртуозно майсторство, а явно и жителите на Сивиш предпочитаха да се наслаждават на загатнатите теми и подсказаните емоции, толкова различни от кресливото лустро,

колкото се отличаваше техният сив и скучен град от могъщия дирдирски мегаполис в съседство.

Не по-малко показателна за мисловния процес на тукашните обитатели бе и тяхната религия. Доколкото бе разбрал от разказите на Анахо, дирдирите не бяха религиозни. В противовес на това дирдирхората бяха изградили сложна теологична наука, основаваща се на мита за сътворението, според който човекът и дирдирът произхождат от едно и също първично яйце. Жителите на Сивиш ходеха на поклонение в поне десетина различни храмове. Техните ритуали — доколкото Рейт бе в състояние да прецени — следваха един сравнително общ, универсален модел — самоунижение, последвано от молба за прошка и неангажиращо предсказание за изхода на всекидневната надпревара в борбата за оцеляване. Някои култове се бяха постарали да придадат изящество и финес на своите учения — славословията им се изпълняваха на метафизичен жаргон, достатъчно изтънчен и двусмислен, за да задоволи и най-капризния сивишки вкус. Други доктрини бяха пригодени към по-тривиални нужди и притежаваха крайно опростени ритуали, за да може мирянинът да направи тайния знак за принадлежност към култа, да хвърли нужните секвини в купела и да получи благословия, без да изгуби от скъпоценното си време.

Появата на черната лимузина на Гмуреца прекъсна разсъжденията на Рейт. Артило подаде глава от прозореца, дари ги с познатата си цинична усмивка и им махна небрежно да се качват, след което се облегна на седалката.

Тримата се настаниха отзад и лимузината се понесе с рев по сивишките улици. Артило подкара на юг, в посоката, в която се намираха корабостроителниците. В края на града, където последните паянтови къщурки отстъпваха място на изоставени солници, той се насочи към няколко склада, заобиколени от купчини пясък, чакъл, тухли и бяла глина. Колата прекоси на скорост централната площадка и закова пред миниатюрна канцелария, построена от стари тухли и черна шлака.

Айла Гмуреца ги очакваше на прага. Днес носеше широк кафяв жакет, сини панталони и синя шапка. Клепачите му бяха полуспуснати, лицето — сънено и равнодушно. Той вдигна ръка за лишен от ентузиазъм поздрав, сетне изчезна в сумрака на канцеларията. Тримата

слязоха и го последваха вътре. Артило, който влезе последен, си сипа голяма чаша чай от масивен черен самовар, изломоти нещо недоволно и се разположи със сумтене в ъгъла.

Гмуреца посочи една пейка и тримата се настаниха на нея. Домакинът закрачи напред-назад из стаята. После вдигна очи към тавана и заговори.

— Прочух някои неща. Боя се, че намирам вашия проект за крайно непрактичен. Няма да е никак трудно да ви осигуря работно място — южните складове, които виждате наоколо, ще свършат чудесна работа и можете да ги получите срещу разумен наем. Един от моите верни помощници, който работи в корабостроителниците и е наясно с много неща, ме увери, че исканите части могат да бъдат доставени... на определена цена. Бихме могли да вземем някой стар корпус от гробището, едва ли ще настоявате за луксозен модел, и да наемем компетентни техници, стига да им обещаем примамливо възнаграждение.

Рейт бе завладян от подозрението, че Гмуреца ги води към изводи, които едва ли ще му се понаврят.

— И защо, след всичко това, проектът ни да е лишен от практичност?

Гмуреца го дари с невинна усмивка.

— За мен печалбата не съответства на вложения риск.

Рейт кимна със сериозен вид и се изправи.

— Съжалявам за времето, което изгуби заради нас. Благодаря ти за информацията.

— Няма защо — кимна любезно Гмуреца. — Желая ви успех във вашето начинание. Може би когато някой ден се върнете и си построите разкошен палат, ще си спомните за мен и ще ме поканите на гости.

— Напълно е възможно — отвърна Рейт. — А сега...

Гмуреца обаче не бързаше да се разделя с тях. Той се намести със сумтене в голямото си кресло.

— Друг мой близък приятел се занимава с търговия на скъпоценни камъни. Та той е готов да прехвърли богатството, към което сте се насочили, в секвини — ако не се лъжа, останах с впечатлението, че става въпрос за скъпоценни камъни? Не? Редки метали? Не? Аха! Скъпи есенции?

— Може да е всяко от изброените и нито едно от тях — подсмихна се Рейт. — Но най-добре на този етап да запазим отговора в тайна.

На лицето на Гмуреца се изписа снизходително раздражение.

— Тъкмо тази тайнственост все още подхранва интереса ми. Ако знаех по-добре какво да очаквам...

— Този, който ми помогне и който дойде с мен, може да очаква огромна печалба — заяви с уверен тон Рейт.

Гмуреца прехапа устни.

— И какво очаквате, да се присъединя към едно вероятно опасно начинание само защото ми обещавате дял от печалбата?

— Ще получиш солиден процент, преди да заминем. Ако дойдеш с нас — Рейт вдигна очи към тавана и се замисли за миг — или когато се върнем, ще получиш още.

— Колко по-точно ще е това?

— Не бих искал да назова сумата сега. Мисля, че няма да ми повярваш. Но в едно ще те уверя — няма да останеш недоволен.

В ъгъла Артило се изсмя иронично, но Гмуреца се направи, че не го забелязва. Той заговори бавно, като мереше всяка своя дума.

— Аз съм практичен човек и не мога да действам въз основа на предположения. В случай че реша да се присъединя към вашето начинание, хонорарът ми ще бъде десет хиляди секвина — той изпръхтя и погледна втренчено Рейт. — Веднага щом получа споменатата сума, ще използвам влиянието си, за да задвижа вашия план.

— Това звучи чудесно — кимна Рейт. — Но нека само за миг да предположим, съвсем теоретично, че не си човек на думата, а някой мошеник, измамник, лъжец. Че ще прибереш парите, а сетне ще заявиш, че проектът ми е неосъществим, и ще прекратиш нашия договор. Какво става тогава? Загубите са изцяло за моя сметка. Тъкмо затова мога да платя само за действително свършена работа.

Лицето на Гмуреца придоби обидено изражение, но гласът му си остана все така равен и спокоен.

— Добре, би могъл да ми платиш само наема за складовете. Мястото е много подходящо, далеч от любопитни погледи, удобно за транспортни доставки. В най-близко време ще ти осигуря един стар корпус от кораб от гробището, ще кажа, че го вземам за складово

помещение. Ще ти поискам минимален наем, да речем, десет хиляди секвина за цяла година, платени в аванс.

Рейт кимна замислено.

— Интересно предложение. Но тъй като помещенията ще са ни нужни само за няколко месеца, защо да те поставяме в затруднено положение? Бихме могли да наемем други, някъде, където ще е по-евтино.

Гмуреца присви очи и устните му едва забележимо затрепериха.

— Хайде да говорим открито. Имаме общи интереси, поне що се отнася до печалбата. Няма да работя за дребни грошове. Или ще ми платите исканата сума, или няма да има сделка.

— Е, хубаво — склони Рейт. — Ще използваме складовете и ще платим хиляда секвина за три месеца в деня, когато ни доставиш подходящ корпус и технически персонал, който да се захване за работа.

— Хм. Това може да се уреди още утре.

— Великолепно!

— Ще сами нужни средства, за да купя корпуса. На цената на старо желязо. Доставка ще е малко по-скъпа.

— Съгласен. Ето ти хиляда секвина — Рейт отброи сумата върху бюрото.

Гмуреца тропна с тежката си лапа по масата.

— Това е крайно недостатъчно! За какъв ме вземате? За просяк?

— Очевидно не ми вярваш — заговори с рязък глас Рейт. — Не виждам защо аз трябва да ти имам доверие. Не рискуваш нищо — час или два от времето си, докато аз залагам хиляди секвини.

Гмуреца се обърна към Артило.

— Ти какво би направил?

— Вдигам си чуковете на часа.

Гмуреца се обърна към Рейт и разпери ръце.

— Нали чу?

Рейт събра отброените хиляда секвина.

— В такъв случай ви желая приятен ден. За мен беше удоволствие да се запозная и с двама ви.

Нито Гмуреца, нито Артило помръднаха. Тримата се прибраха в хотела с обществен фургон.

Ден по-късно във фойето на „Древно царство“ пристигна Артило.

— Айла Гмуреца иска да те види — рече той.

— За какво?

— Намерил ти е корпус. Вече е докаран в стария склад. Доведе работници да го почистят и лъснат. Искат си парите. За какво друго?

---

[1] Арпеджио — последователно изпълнение на тоновете на акорда. — Б.пр. ↑

[2] Глисандо — муз. термин, означаващ плавно преминаване на тоновете, изтръгвани от струнен инструмент, което придава колоритен ефект. — Б.пр. ↑

13.

Корпусът бе в задоволително състояние и с подходящи размери. Металната обшивка изглеждаше напълно запазена, люковете бяха замъглени и покрити с петна, но с непокътната херметична изолация.

Докато Рейт оглеждаше корпуса, Гмуреца стоеше настрана с изражение на високомерно търпение. Откакто го познаваха, всеки ден се обличаше във все по-екстравагантни дрехи — днес носеше костюм в черно и жълто и черна шапка с алено перо. Катарамата, с която се закопчаваше лентата на шапката, представляваше сиво-черен овал, пронизан по средата от миниатюрна ос. От единия край се подаваше стилизирана дирдирска глава, от другия човешка. Гмуреца забеляза погледа на Рейт и кимна с мъдро изражение.

— Едва ли би познал по външния ми вид, но баща ми е бил безупречен.

— Така ли? А майка ти?

Устата на Гмуреца потрепна.

— Аристократка от далечния север.

— Кръчмарска блудница от племето танга, родена нейде сред вонящите блатата — обади се откъм входа Артило.

Айла Гмуреца въздъхна.

— Всякаква романтика се изпарява в присъствието на този глупак. Както и да е, съдбата е отредила да се появя на бял свят от нечестива утроба и ето защо сега пред вас стои Айла Гмуреца, търгаш на пясък и чакъл и галантен съучастник в изгубени и налудничави начинания, вместо Айла Гмуреца — дирдирчовек и безупречен с виолетов ранг.

— Нелогично — заяви Анахо. — Честно казано, дори невъзможно. Нито един чистокръвен безупречен не би посмял да наруши древните традиции.

Лицето на Гмуреца се покри с виолетови петна. Той се извърна с изумителна бързина и посочи с дебелия си пръст.

— Кой смее да говори за логика и вероятности? Отстъпникът Анке ди афрам Анахо? Този, който се кичи с розово и синьо, без да се е подложил на Изпитанието с мъчение? Който по някаква случайност изчезна заедно с великолепия Азарвим исист Дардо, когото оттогава никой не е виждал? Гордият дирдирчовек Анке ди афрам Анахо!

— Отдавна не се смятам за дирдирчовек — заяви Анахо с равен глас. — И определено нямам никакво желание да се кича с розово и синьо, нито да предявям претенции към привилегиите на моя ранг.

— В такъв случай бъди така добър да се въздържа от коментари относно тъжната съдба на някой, несправедливо лишен от онова, което му се полага.

Анахо се обърна, кипнал от гняв, но бързо се овладя, преценил, че ще е най-добре да си държи езика зад зъбите. Очевидно Айла не бе седял със скръстени ръце през тези два дена и Рейт започна да се пита докъде се простираха познанията му.

Междувременно Гмуреца също полагаше усилия да запази самообладание. Устните му продължаваха да потрепват, бузите му се раздуваха и свиваха. Той изпръхтя презрително.

— Да се съсредоточим в конкретните дела... Какво е мнението ти за корпуса?

— Задоволително — отвърна Рейт. — Едва ли може да се очаква повече от бунице за железни отпадъци.

— Напълно съм съгласен — кимна Айла Гмуреца. — Следващият етап обаче ще е малко по-труден. Моят приятел в корабостроителницата също като мен няма никакво желание да бъде пратен на едноръчна екскурзия до Стъкления блок. Не се съмнявам обаче, че достатъчно количество секвини могат да сторят чудеса. Кое то ни отвежда до темата за парите. Досегашните ми разходи са осемстотин и деветдесет секвина за корпуса — една наистина добра цена. Плюс таксата за транспорта, която е триста секвина. Хиляда секвина наем на цеха за един месец. Общо две хиляди сто и деветдесет секвина. Комисионата ми е обичайните десет процента, или двеста и деветнайсет секвина, което прави общо две хиляди четристотин и девет секвина.

— Чакай, чакай! — провикна се Рейт. — Не хиляда секвина на месец, а хиляда за три месеца, такова беше моето предложение.

— Само че е твърде малко.

— Ще ти платя петстотин и нито грош повече. Колкото до твоята комисиона, нека бъдем благоразумни. Ти осигуряваш собствен транспорт срещу определена печалба, освен това наемаме твои складове, не виждам причини да плащам допълнителни десет процента.

— Защо не? — поиска да узнае Гмуреца с тон на опитен търговец. — Всичко, което направих досега, бе за ваше удобство. Изпълнявам две функции — на експедитор и на доставчик. Защо експедиторът да не получи полагащото му се възнаграждение, дори когато праща стоката на самия себе си, в лицето на доставчик? Ако бях наел някой друг за транспорта, тези пари щяха да бъдат платени, нали? И тогава щях да получа процента си, без да чувам недоволното ти мрънкане.

Рейт не можеше да отрече, че в думите на Гмуреца има логика.

— Не съм съгласен да плащам повече от петстотин секвина за един паянтов навес, който наричаш с гръмкото име склад — запъна се той. — Обзалагам се, че ще се зарадваш и на двеста секвина.

Гмуреца повдигна жълтеникавия си пръст.

— Пропускаш риска! Нека не забравяме, че крайната цел на този план е кражбата на ценно имущество. Така че, ако част от парите са за услугата, другата отива, за да покрие страха ми от непредвидено посещение на Стъкления блок.

— Склонен съм да ти вляза в положението — кимна Рейт. — Но от своя страна, бих искал да се сдобия с готов за полет космически кораб, преди да са ми свършили парите. След като корабът бъде завършен, зареден и запасен, ще получиш всичко, което ми е останало.

— Брей, тъй ли било? — Гмуреца се почеса по брадичката. — И с каква сума разполагаш, за да мога да си направя сметката?

— Малко над сто хиляди.

— Хм. Започвам да се чудя дали изобщо е възможно да се осъществи този твой план. И дали ще остане накрая нещичко за мен.

— Ето че и ти взе да мислиш като мен. Затова бих искал да сведа до минимум разходите, които не са свързани с конструкцията на кораба.

Гмуреца се обърна към Артило.

— Виждаш ли как ме притискат? Всички се стараят да изклинчат нещо от бедния Айла. Както обикновено, жертви са щедрите.

Артило изломоти нещо нечленоразделно. Рейт отброи секвините.

— Петстотин, честно казано, е безбожен наем за онази порутена къщичка. Триста за транспорта. Ще ти платя и десетте процента за корпуса. Още осемдесет и девет. Общо седемстотин седемдесет и девет секвина.

На широкото лице на Гмуреца се изреди цяла гама променливи чувства. Мина почти цяла минута, преди да отговори:

— Нека да ти припомня, че евтиното накрая винаги излиза по-скъпо.

— Ако работата потръгне — отвърна Рейт, — ще видиш, че аз също мога да бъда щедър. Ще получиш повече секвини, отколкото някога си виждал в мечтите си. Но едно да ти е ясно — плащам само за резултати. В твой интерес е този кораб да бъде завършен в максимално кратки срокове. Ако парите свършат преди това, и двамата с теб ще изгубим.

Този път Гмуреца нямаше какво да възрази. Той погледна купчината секвини на бюрото и се зае да отделя пурпурните, алените и тъмнозелените, като същевременно ги броеше.

— Трудно е да се пазари човек с теб.

— Важното е да разбереш, че е за нашата обща изгода.

Гмуреца прехвърли секвините в кесията си.

— Щом се налага, значи се налага — въздъхна примирено той.
— А сега за частите — откъде да започнем?

— Не разбирам нищо от дирдирска технология. Ще трябва да се допитаме до специалист. Със сигурност в този град има много такива.

Гмуреца го погледна с присвити очи.

— Като не разбираш от тези неща, как възнамеряваш да летиш?

— Имам опит с уонкски космически кораби.

— Хм. Артило, иди да доведеш Дейне Заре от Клуба на техниците.

Гмуреца се отправи към канцеларията си и Рейт, Анахо и Траз останаха сами. Анахо оглеждаше корпуса.

— Това старо корито е видяло доста път. Ако не се лъжа, е „Испра“, спряна от производство серия, след като излезе

„Конкаксовият кресливец“. Ще ни трябват части за „Испра“ за да ускорим ремонта.

— Има ли ги на пазара?

— Без съмнение. Жълтото чудовище си е свършило добре работата. И като си помислиш, че баща му е бил безупречен — каква ирония! А майка му идва от блатата! Направо да не повярваш! Очевидно си съдира задника да узнае тайната ни.

— Надявам се да не научи твърде много.

— Докато можем да плащаме, ще бъдем в безопасност. Получихме здрав корпус на добра цена и дори наемът не е непоносимо висок. Но трябва да сме нащрек — този тип няма да се задоволи с малка печалба.

— Не се и съмнявам, че ще се опита да ни измами — кимна Рейт. — Не ме е грижа, стига да си получа кораба — той заобиколи корпуса, като от време на време спираше и го разглеждаше с почуда. Ето я, само на ръка разстояние, основата на неговото начинание. Корабът, който ще го откара у дома! Рейт почувства странна привързаност към черупката от хладен метал, въпреки че беше чуждоземна дирдирска изработка.

Траз и Анахо бяха излезли на въздух и не след дълго Рейт се присъедини към тях. Все още изпълнен със спомени от Земята, пейзажът наоколо изведнъж му се стори чужд, сякаш го виждаше, за първи път. Сивият порутен град Сивиш, кулите на Хей, Стъкленият блок, който отразяваше в тъмнобронзов цвят светлината на Карина 4269, терасовидните склонове, забулени в сгъстяващия се здрач — ето това беше Тчай. Погледна към Траз и Анахо — жителите на Тчай.

Сетне приседна на една пейка.

— Какво има в Стъкления блок? — попита той.

Анахо изглеждаше изненадан от невежеството му.

— Парк, имитация на стария Сибол. Там младите дирдири се учат да ловуват, възрастните се разхождат и отдъхват. Има и галерия за посетители. За дивеч използват престъпници. Скали, сиболска растителност, пещери и урви — понякога нещастникът може да се крие дни наред, докато го спипат.

Рейт повдигна учудено вежди.

— И сега ли дирдири ловуват там?

— Предполагам.

- А безупречни допускат ли вътре?
- Понякога им позволяват да участват в лова.
- И да ядат от плячката?
- Естествено.

По разнебитения път се зададе черна кола. Тя разплиска няколко тинести локви и спря пред канцеларията. Гмуреца застана на прага — уродлива фигура в черно-жълта премяна. Артило измъкна едрото си туловище от предната седалка, от задната слезе възрастен човек. Лицето му бе насечено от бръчки, тялото му изглеждаше странно разкривено и сгърбено, вървеше бавно, сякаш всяко движение му костваше усилия и болки. Гмуреца излезе да го посрещне, двамата размениха няколко думи, после той доведе стареца при навеса.

— Това е Дейне Заре — представи го Гмуреца, — ръководителят на нашия проект. Дейне, позволи ми да те запозная с един човек, за когото не се знае към коя раса принадлежи — Адам Рейт. Гордият дирдирчовек до него се нарича Анахо, а младежът комай идва от котанските степи. Това са хората, за които ще работиш. Аз съм само посредник, всички подробности ще уговориш с Адам Рейт.

Дейне Заре втренчи поглед в Рейт. Очите му бяха сиви и в контраст с черните зеници изглеждаха почти фосфоресциращи.

— За какъв проект става дума?

Още един човек, който ще узнае нашата тайна, въздъхна мислено Рейт. Заедно с Артило и Айла Гмуреца списъкът продължаваше да набъбва. Но нямаше друг начин.

— Под навеса има корпус на космически кораб. Искаме да го приведем в работно състояние.

Изражението на Дейне се промени едва забележимо. Той втренчи поглед в лицето на Рейт, сетне го заобиколи, накуцвайки, и надзърна под навеса. Върна се след броени секунди.

— Проектът е осъществим. Всъщност, няма нещо, което да не може да бъде осъществено. Друг е въпросът за свързаните с него опасности.

— Гмуреца вече ми се оплака по този повод. Ала няма сериозни дела без опасности.

Дейне Заре погледна за миг към Гмуреца.

— Не му е за първи път да си слага главата в торбата. Колкото до мен, ако дирдирите дойдат, няма да им се дам лесно. Ще убия

неколцина, преди да им падна в лапите.

— Хайде, хайде — намеси се помирително Гмуреца.

— Дирдирите са живи същества като всички останали — а и притежават фантастични умения, в добавка са надарени с необичайна храброст. Не сме ли всички ние братя от Яйцето?

Дейне Заре изсумтя мрачно.

— Кой ще доставя машините, инструментите и частите?

— Корабостроителницата — отвърна сухо Гмуреца.

— Кой друг?

— Ще ни трябват техници — най-малко шестима, хора дискретни и сигурни.

— Труден въпрос — призна Гмуреца. — Надявам се да го решим с добро финансиране. Рейт отговаря по тази част. Можем да използваме и Артило като плашило, в случай че парите не се окажат достатъчни. Ще им намекне какво да очакват, ако вземат да си развържат езиците. Да не забравяме, че живеем в Сивиш — града на тайните! Сега и ние сме неразделна част от него.

— Вярно е — кимна Дейне Заре. Той отново хвърли изпитателен поглед на Адам Рейт. — Къде искаш да отидеш с твоя космически кораб?

Вместо Рейт отговори Гмуреца, с глас, в който се долавяше насмешка, а и злоба.

— Говори за някакви приказни богатства, от които всички сме щели да получим по нещичко.

Дейне Заре се усмихна.

— Не искам богатства. Достатъчно е да ми плащате по сто секвина на ден, повече не ми е нужно.

— Толкова малко? — учуди се Гмуреца. — Изяждаш ми комисионата.

Дейне Заре не му обърна внимание.

— Веднага ли ще започнеш работа? — попита го Рейт.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще напиша списък на нещата, които ни трябват. Кога можеш да ги доставиш? — обърна се той към Гмуреца.

— Щом получа парите от Адам Рейт.

— Прати заявката тази вечер — разпореди Рейт. — Утре ще ти донеса парите.

— А хонорарът за моя приятел? — попита сприхаво Гмуреца. — Той за чест и слава ли ще работи? Ами рушветите за охраната на корабостроителницата? Да не мислиш, че ще извърнат глави заради черните ти очи?

— Колко? — попита Рейт.

Гмуреца се поколеба за миг, сетне продължи с поуспокоен тон:

— Не ми се ще пак да се разправяме. Ще ти представя точен списък на разходите. Две хиляди секвина.

— Толкова много? Невъзможно. Колко души възнамеряваш да подкупиш?

— Трима. Помощник-началникът и двамата пазачи.

— Дай му ги — намеси се Дейне Заре. — Не обичам пазарлъците. Ако искаш да пестиш, ще ми платиш по-малко.

Рейт понечи да възрази, но се отказа и сви рамене.

— Добре. Две хиляди секвина.

— Не забравяй — за стоката плащаш пазарната цена. Не може да се краде от корабостроителницата.

Същата вечер под навеса бяха разтоварени четири фургона. Рейт, Траз, Анахо и Артило преместиха сандъците вътре, докато Дейне Заре сверяваше съдържанието със списъка. Гмуреца се върна в склада към полунощ.

— Всичко наред ли е?

— Да, доколкото успях да преценя — отвърна Дейне Заре.

— Чудесно!

Гмуреца се приближи до Рейт и му подаде един лист.

— Това е заявката. Цените са твърди, не можеш да се пазариш.

Рейт погледна окончателната сума и лицето му се изопна.

— Осемдесет и две хиляди секвина! — прошепна той сподавено.

— По-малко ли очакваше? — попита наперено Гмуреца. — Моят хонорар не е включен. Деветдесет и две хиляди секвина крайна цена.

— Това ли е всичко, което ти трябва? — обърна се Рейт към Дейне Заре.

— До последния болт.

— Колко време ще ти е нужно?

— Два до три месеца. По-дълго, ако частите не пасват.

— Колко ще поискат техниците?

— Двеста секвина седмично — това е обичайното възнаграждение. За разлика от мен те се интересуват единствено от парите.

В съзнанието на Рейт изникна споменът за Карабас — сивокафявите хълмове, назъбените скали, бодливите храсталаци, всяващите ужас нощни огънове. Той си припомни изнурителното преследване по крайбрежието, клопката за дирдири, която бяха устроили в Пограничната гора, гонитбата до Вратата на надеждата. Деветдесет хиляди секвина бяха почти половината от спечеленото... А ако парите се топят прекалено бързо, ако алчността на Гмуреца се развихри, какво ще правят тогава? Рейт не искаше и да си помисля за последствията.

— Утре ще донеса парите.

Гмуреца кимна с доволен вид.

— Така те искам. В противен случай утре вечер връщам доставките обратно.

14.

Под навеса старата „Испра“ започваше да се връща към живот. Монтираха реактивните двигатели в гнездата и ги завариха. През сервизния отвор на кърмата вдигнаха и пренесоха на борда генератора и преобразувателя, които положиха на доскоро празните им места. Сега вече „Испра“ не беше само празна черупка. Рейт, Анахо и Траз изтъркаха ръждата от корпуса с телени четки, нанесоха грунд и намазаха повърхността с боя, след което демонтираха старите седалки с изгнила, миришеца неприятно тапицерия. Почистиха илюминаторите, продухаха вентилационните тръби и подновиха херметическата изолация на шлюза.

Дейне Заре не участваше в работата. Той обикаляше навсякъде и сивите му очи не пропускаха нито една подробност. Артило надничаше от време на време под навеса с подигравателна усмивка на уста. Гмуреца се появяваше още по-рядко. В редките случаи, когато ги навестяваше, той се държеше хладно и делово, от предишната му добронамереност нямаше и следа. После се изгуби за цял месец. Когато попитаха Артило къде е, той отвърна с поверителен глас:

— Големият жълтур отскочи до провинциалния си дворец.

— Така ли? И какво прави там?

Артило изви глава и показа на Рейт жълтеникавите си зъби.

— Въобразява си, че е дирдирчовек, ето какво. Там профуква парите си, този зъл стар глупак, за забавления, декори и лов.

Рейт го погледна изумено.

— Да не искаш да кажеш, че ходи на лов за хора?

— Защо не? Той и неговите другарчета. Жълтият разполага с две хиляди акра частна собственост, почти колкото Стъкления блок. Поставил е електрическа ограда и жилещи капани. Гледай да не те приспи с винцето си, че като се събудиш, ще си дивеч в полята му.

Рейт реши да не разпитва за участта на жертвите — информация, която нямаше желание да получи.

Още една десетдневна тчайска седмица отмина и Гмуреца найсетне се появи във видимо мрачно настроение. Горната му устна беше подпухнала и почти закриваше долната, очите му се стрелкаха предизвикателно насам-натам. Той се изправи пред Рейт и огромното му туловище запречи половината от пейзажа. След това протегна ръка.

— Давай наема — произнесе с хладен и безизразен глас.

Рейт извади петстотин секвина и ги постави на близката лавица. Не искаше да докосва жълтеникавите пръсти.

Споходен от внезапен пристъп на гняв, Гмуреца зашлеви Рейт с опакото на ръката си през лицето и го събори на земята.

Рейт се изправи замаян. Кожата му започна да настръхва — верен признак за надигащата се ярост. С крайчеца на окото си забеляза подпрелия се на стената Артило. Щеше да го застреля, без да му мигне окото, сигурен бе в това. Наблизо стоеше Траз и наблюдаваше внимателно Артило. Значи силите бяха равни.

Айла Гмуреца го гледаше с хладно и безизразно лице. Рейт си пое бавно въздух, стараейки се да се овладее. Ако удари Гмуреца сега, няма да спечели нищо, само ще влоши положението. Последствията вероятно щяха да са ужасни. Рейт бавно му обърна гръб.

— Донеси ми парите! — кресна Гмуреца. — Да не съм някакъв просяк? Омръзна ми да търпя надменното ти поведение. В бъдеще искам да се отнасяш към мен съобразно моя ранг!

Рейт отново се поколеба. Колко лесно беше да се нахвърли върху това жълтокожо чудовище, без да мисли за последиците. Но това би означавало край на проекта. Рейт въздъхна повторно. Играта трябваше да се играе докрай.

В настъпилата мъртвешка тишина той подаде секвините на Гмуреца, който ги изгледа презрително и помръдна недоволно с устни.

— Малко са! Докога ще понасям да ми се подиграваш? Плащай всичко наведнъж! Наемът е хиляда секвина на месец!

— Ето още петстотин секвина — отвърна Рейт. — Моля те, не искай повече, защото няма да ги получиш.

Гмуреца изпръхтя презрително, завъртя се на място и излезе навън. Артило го изпроводи с поглед и се изплю в прахта. След това погледна любопитно към Рейт.

Рейт се върна под навеса. Дейне Заре бе наблюдавал цялата сценка, но си спести коментара. Рейт се помъчи да преглътне

унижението си с работа.

Два дни по-късно Гмуреца се появи отново, облечен с черно-жълтия костюм. От арогантното му поведение по-рано нямаше и следа, сега се държеше приветливо и любезно.

— Е, как върви проектът? — попита веднага щом влезе.

— Засега не сме имали сериозни проблеми — отвърна с равен глас Рейт. — Тежките компоненти са монтирани на местата и свързани. Монтирахме и приборите, но те все още не са настроени. Дейне Заре подготвя нов списък: магнитна система за изкуствен хоризонт, навигационни сензори, климатична инсталация. Вероятно този път ще закупим и енергоклетки.

Гмуреца стисна устни.

— Тъй значи. Наближава поредният неприятен момент, в който ще трябва да се разделиш със скъпоценните си секвини. Но чудя се, как си успял да събереш толкова голяма сума? Та това е цяло състояние. Не мога да разбера, като имаш толкова много, защо ти е да се впускаш да гониш дивото?

Рейт разпъна устни в студена усмивка.

— Очевидният отговор е, че не смятам експедицията за „лов на дивото“.

— Невероятно. Кога ще е готов списъкът на Дейне Заре?

— Предполагам, че го завършва в момента.

Дейне Заре не беше приключил със списъка, но го състави, докато Гмуреца чакаше.

Айла прегледа поръчаните части и повдигна леко вежди.

— Боя се, че този път разходите ще надхвърлят и последните ти резерви.

— Надявам се да грешиш — отвърна Рейт. — Колко ще струва по твоя преценка?

— Не мога да кажа със сигурност. Но като прибавим наема, възнагражденията на техниците и първоначалните ти инвестиции, съмнявам се да ти остане много.

Последното, което Рейт възнамеряваше да стори, бе да разкрие финансовите си възможности пред Гмуреца.

— Толкова по-важно е да ограничим максимално разходите си.

— Има обаче три пера, които задължително ще трябва да бъдат покрити: наемът, моят хонорар и този на помощниците ми. За останалото можеш да харчиш, както ти скимне. Това е моята гледна точка. А сега бъди така добър да ми отброиш две хиляди секвина за възнагражденията. Ако не успееш да платиш за материалите, те ще бъдат върнати без никакви допълнителни такси, освен за транспорт.

Рейт извади с мрачен вид две хиляди секвина. Той пресметна бързо наум — от близо двеста хиляди секвина, които бяха донесли от Карабас, оставаха по-малко от половината.

Същата нощ три моторни фургона докараха компонентите.

Малко по-късно се появи още един фургон, натоварен с енергоклетките. Траз и Анахо се заеха да ги разтоварват, но Рейт ги спря.

— Един момент — той се върна под навеса, където Дейне преглеждаше списъка. — Ти ли поръча клетките?

— Да — Дейне Заре имаше унесен вид, сякаш мислите му бяха някъде много далече.

— Колко издържа една клетка?

— Ще работят по две едновременно — за двата двигателя. Това стига за двумесечен полет.

— Получили сме осем енергоклетки.

— Поръчах четири, за да имаме две резервни.

Рейт се върна при фургона.

— Ще разтоварим само четири — каза той на Траз и Анахо.

Водачът не се показваше от тъмната кабина. Рейт се наведе към прозореца и за своя изненада откри, че това е Артило, който очевидно не гореше от желание да го видят.

— Докарал си осем клетки — рече му Рейт, — а са ни нужни само четири.

— Жълтия каза да натоваря осем.

— Четири ни стигат. Другите откарай обратно.

— Невъзможно. Разбери се с жълтура.

— Казах, че са ми нужни четири клетки. Толкова и ще взема. С останалите прави каквото искаш.

Подсвирквайки през стиснатите си зъби, Артило слезе от кабината, разтовари другите четири клетки, отнесе ги при навеса, качи се на фургона и отпраши.

Тримата останаха на площадката, загледани след него.

— Надушвам, неприятности — промърмори Анахо.

— И аз също — кимна Рейт.

— Тези енергоклетки — продължи Анахо — сигурно принадлежат на Гмуреца. Може да ги е откраднал или да ги е купил евтино. И сега се опитва да ни ги пробута и да измъкне от тях печалба.

Траз ядно изръмжа.

— Гмуреца трябва да отнесе тези клетки на собствения си гръб!

Рейт се засмя смутено.

— Да знаех само как да го накарам.

— Той се бои за живота си, като всеки друг.

— Така е. Но не бива сами да си слагаме главите на дръвника.

На сутринта Гмуреца не се появи, за да чуе упреците, които Рейт бе обмислял и повтарял през по-голямата част от нощта. Рейт се залови за работа, но мисълта за предстоящия разговор му тежеше като вързан на шията камък.

Тази сутрин Дейне Заре също закъсняваше и техниците си позволяваха забележки, които премълчаваха в негово присъствие. По някое време Рейт заряза заниманията си и се отдръпна, за да погледне отстрани как върви цялостният проект. Всички по-важни компоненти бяха инсталирани, деликатната работа по настройката и жустирането вървеше със задоволителен темп. Рейт имаше доста добра представа от земните системи за контрол и управление, но тук беше безпомощен. Дори не беше сигурен дали двигателите работят на същите принципи.

По обяд над хълмовете се показа върволица от черни облаци, като пяна на прибой. Карина 4269 избледня, преминавайки през няколко тона кафяво и бежово, докато накрая изчезна съвсем, малко след това заваля дъжд, който скри Хей от поглед. По същото време на двора се появи Дейне Заре, който шляпаше самоотвержено из локвите, следван от две мършави деца — момче на дванайсет и момиче с три или четири години по-голямо. Тримата дотичаха до навеса, където спряха, задъхани и разтреперани. Дейне Заре имаше напълно изтощен вид, децата се озъртаха с ококорени очи.

Рейт строши няколко сандъка и запали огън в средата на навеса. Намери стари дрехи и ги накъса за кърпи.

— Изсушете се. Свалете си куртките и се стоплете.

Дейне Заре го погледна объркано, но след това се подчини. Децата последваха примера му. Изглежда, бяха брат и сестра, вероятно внуци на Заре. Момчето имаше сини очи, а тези на момичето бяха в прекрасен зелен цвят.

Рейт им донесе горещ чай и едва сега старецът заговори:

— Благодаря. Почти се изсушихме — и малко след това добави:
— Аз се грижа за тези деца, затова са с мен. Ако не ги искаш тук, ще трябва да се откажа от работата.

— Нямам нищо против — отвърна Рейт. — Нека идват с теб, стига само да пазят тайна.

— Никому нищо няма да кажат — обеща Дейне Заре. — Разбрахте ли ме? — обърна се той към децата. — На никого да не разказвате какво сте видели тук.

Тримата очевидно не бяха в настроение за разговори. Изглеждаха мрачни и неуверени и Рейт реши да не ги притеснява повече.

— Гладни ли сте? — попита той. — Имаме достатъчно храна тук. Със сухите дрехи обаче сме зле.

Момчето поклати глава, момичето се усмихна и изведнъж лицето ѝ грейна.

— Не сме яли нищо на закуска.

Траз, който стоеше наблизо, изтича до килера и се върна с топла супа и хляб от печени семена. Рейт го погледна крадешком. Явно нещо в поведението и вида на децата бе трогнало младежа от степта. Макар дребно и измокрено, момичето определено беше привлекателно.

Дейне Заре най-сетне се надигна и отиде да провери как върви работата.

Рейт се помъчи да подхване разговор с децата.

— Изсушихте ли се вече?

— Да, благодарим ви.

— Дейне Заре дядо ли ви е?

— Чичо.

— Ясно. И сега живеете с него?

— Да.

Рейт не знаеше какво повече да каже. Траз се оказа по-прямо.

— Какво е станало с майка ви и баща ви?

— Убиха ги огнените — промълви тихичко момичето.

Момчето премигна.

— От Източните планини ли сте? — поинтересува се Анахо.

— Да.

— Как се озовахте тук?

— Вървахме.

— Това е дълъг и опасен път.

— Имахме късмет.

Децата не откъсваха поглед от пламъците. Момичето потрепери, вероятно припомнило си някоя случка по време на бягството.

Рейт стана и потърси Дейне Заре.

— Разбрах, че се грижиш за прехраната на тези деца — рече той.

— Така е — потвърди пресипнало Заре.

— Работиш за по-малко, отколкото заслужаваш. Реших да ти увелича заплатата.

— Благодаря. Имам нужда от тези пари.

Рейт се върна при огъня, но видя, че Гмуреца е застанал на вратата, тъмен силует с форма на огромна луковица. Озърташе се с изражение на изумено неодобрение. Днес носеше един от любимите си помпозни тоалети — черни бричове от плюш, прилепнали по масивните му крака, и пурпурно-кафяво наметало с тъмножълт шарф. Той прекоси помещението и застана пред децата, като местеше поглед от едното към другото.

— Кой запали огъня? Какво търсите тук?

Момичето се разтрепери.

— Бяхме мокри, един господин ни покани да се стоплим при огъня.

— Аха. И кой е този господин?

Рейт пристъпи напред.

— Аз. Това са роднини на Дейне Заре. Запалих огъня, за да се изсушат.

— В моята собственост? Една-единствена искра е достатъчна, за да лумне пожар!

— Едва ли има такава опасност, докато вали като из ведро.

— Щом си толкова сигурен — махна небрежно с ръка Айла. — Как върви работата?

— Добре — отвърна Рейт лаконично.

Гмуреца бръкна в ръкава си и извади навит на руло лист.

— Нося сметката за снощните доставки. Обърни внимание, че сумата е по-ниска от очакваната — получих отстъпка, задето поръчах на едро.

Рейт разгъна листа. Погледът му се впи в черните цифри най-отдолу: „Крайна цена за доставката 108 600 секвина“:

Гмуреца продължаваше:

— Извадили сме невероятен късмет. Дано и занапред да ни върви все така. Вчера дирдири са заловили двама крадци в един от складовете и незабавно са ги откарали в Стъкления блок. Така че, както сам виждаш, намираме се в доста рисковано положение.

— Айла — поде Рейт, — тази сума е твърде голяма. Освен това не смятам да плащам за четирите допълнителни енергоклетки.

— Цената, както вече отбелязах, е дори по-ниска от предполагаемата — заяви невъзмутимо Гмуреца. — Допълнителните клетки не я утежняват с нищо. В известен смисъл те са предоставени безплатно.

— Не става дума само за това. Отказвам да заплатя сума, петорно по-голяма от разумните очаквания. Нещо повече — не разполагам с подобни средства.

— Ами набави си — отвърна тихо Гмуреца.

— Говориш така, сякаш е лесна работа — изсумтя Рейт.

— За някои може да е лесно — подхвърли нехайно Гмуреца. — Странен слух се носи из града. Оказва се, че трима мъже са влезли в Карабас, избили са невероятен брой дирдири и са обрали трупите. Описанията им са на младеж, русоляв като котански чергар, дирдирчовек отстъпник и чернокос мъж от неизвестна раса. Дирдирите издирват тримата под дърво и камък. И други неща се разправят за тях. Тъмнокосият се хвалел, че идва от далечен свят, на който — по негови думи — някога се появили хората. Ако питате мен, чисто богохулство. Какво ще кажеш за всичко това?

— Интересно — смотолеви Рейт, опитвайки се да прикрие отчаянието си.

Гмуреца се подсмихна самодоволно.

— Намираме се в деликатно положение. Аз самият съм изложен на опасност — на огромна опасност. Трябва ли да рискувам за нищо? Досега ви помагах от другарски чувства и сляп алтруизъм, но мисля, че е време да поискам компенсации.

— Не мога да платя толкова много — повтори Рейт. — Досетил си се за приблизителните размери на моя капитал — сега се опитваш да извърнкаш още.

— Защо не? — изрепчи се Гмуреца, който вече не можеше да съдържа усмивката си. — Ако предположим, че тези слухове, които обикалят града, са верни и че по някаква невероятна случайност ти и приятелите ти сте въпросните хора, не е ли вярно тогава, че сте ме измамили най-безсрамно?

— Дори да се съглася, че има малка доза истина, не виждам никаква измама.

— Ами историята с приказното съкровище?

— Тя е истинска. Достатъчно е само да продължаваш да ми помагаш. След месец напускаме Тчай. След още един ще си богат отвъд мечтите си.

— Къде? Как? — Гмуреца се наведе напред, надвиснал застрашително над Рейт, и гласът му стана нисък и вибриращ, сякаш извираше от дъното на огромния му гръден кош. — Чакай да те попитам нещо — ти ли разправяш тази приказка, че човекът е произлязъл от някакъв далечен свят? И ако е така — наистина ли вярваш в тази налудничава фантазия?

Рейт се опитваше да запази самообладание и да не попадне в капана, към който го тикаха.

— Това е друга тема. Имаме сключен договор, слуховете нямат значение.

Гмуреца поклати бавно глава.

— Преди корабът да излети, ще ти дам всичките си секвини до последния грош — обеща Рейт. — Повече от това не мога да направя. Но ако продължаваш с безразсъдните си искания... — той млъкна, решил да не прибегва до открита заплаха.

Гмуреца отметна назад глава и се изсмя.

— Какво ще ми направиш? Ти си безпомощен. Достатъчна е само една дума и ще те откарат в Стъкления блок. Имаш ли друг избор? Не. Тогава ще правиш каквото ти наредя.

Рейт се огледа. Артило стоеше до вратата и смъркаше от кутийка със сивкав пращец. Но колана му висеше пистолет.

Дейне Заре се доближи до тях. Без да обръща внимание на Айла, той се обърна към Рейт:

— Енергоклетките не са по моята поръчка. Размерът им е нестандартен и изглежда, че са били използвани за неопределен период. Трябва да ги откажем.

Гмуреца присви очи и устните му затрепериха.

— К-какво? Клетките са първо качество!

Дейне Заре продължи с безизразен, но непоклатимо уверен глас:

— За нашите цели те са напълно безполезни — той се обърна и си тръгна.

Децата го изпроводиха с тъжен поглед. Гмуреца отново се втренчи в тях и този път Рейт забеляза нещо хищно в изражението му.

Рейт запази мълчание. Гмуреца бавно се извърна към него. В продължение на няколко секунди той разглежда Рейт изпод спуснатите си клепачи.

— Какво пък — рече накрая, — изглежда ще са ни нужни други клетки. Как смяташ да платиш за тях?

— По обичайния начин. Прибери си безполезните осем клетки и ми донеси четири, които ще свършат работа, след което ще си получиш парите за тях. Само се постарай да не раздуваш отново сметката, защото трябва да платя и на техническия персонал.

Гмуреца се взираше в него замислено. Дейне Заре отново се появи и заговори с децата, с което му отвлече вниманието. Той обърна гръб на Рейт и се приближи към малката групичка. Рейт поклати глава и се върна при работния тезгях, където си сипа чаша чай. Докато отпиваше, забеляза, че ръката му трепери.

Гмуреца се бе променил до неузнаваемост и дори потупваше с необичайна топлота момчето по главата. Дейне Заре стоеше като истукан, с пребледняло лице.

Най-сетне Гмуреца заряза децата. Отиде при Артило и размени няколко думи с него. Артило излезе навън, където вятърът вдигаше миниатюрни вълнички по повърхността на черните локви.

Гмуреца махна на Рейт с едната ръка и на Дейне Заре с другата. Дватамата се приближиха. Гмуреца въздъхна с израз на непреодолима меланхолия.

— Вие двамата ще ме докарате до просешка тояга. Непрестанно искате от мен най-доброто и отказвате да плащате. Но така да бъде. Артило ще отнесе обратно енергоклетките, които намирате за

безполезни. Заре, ще трябва да дойдеш с мен и да избереш на място други клетки.

— Точно сега ли? Трябва да се грижа за децата.

— Сега, веднага. Довечера ще навестя моята малка къщурка. Известно време ще отсъствам. Очевидно помощта ми не се цени особено тук.

Дейне Заре склони, но очевидно нещо го измъчваше. Той даде кратки наставления на децата, след което тръгна с Гмуреца.

Изминаха два часа. Слънцето проби през облаците и прати един самотен лъч към Хей, озарявайки алените кули на фона на черното небе. По пътя се зададе лъскавата лимузина на Гмуреца. Тя спря пред навеса и отвътре излезе Артило. Едрият мъж се шмугна през вратата и Рейт го загледа, учуден от неочакваната му енергичност. Артило приближи момчето и момичето и спря наблизко, втренчил поглед в тях. Те на свой ред го погледнаха ококорено, очите им изглеждаха огромни на бледите лица. Артило произнесе няколко резки думи, Рейт виждаше как се напрягат мускулите на шията му, докато говори. Децата се озърнаха боязливо към Рейт, после тръгнаха към вратата. Траз се доближи до Рейт и му заговори настойчиво:

— Нещо става там. Къде смята да ги води?

Рейт се отправи към малката група.

— Какво мислиш да правиш с тях? — попита той.

— Не е твоя работа.

Рейт се обърна към децата.

— Не тръгвайте с този човек. Чакайте тук да се върне чичо ви.

— Но той каза, че ще ни заведе при чичо — отвърна момичето.

— На ваше място аз не бих му повярвал. Нещо тук не е наред.

Артило го изглежда злобно — лицето му бе като на готвеща се за атака змия.

— Изпълнявам заповеди — заяви той с тих, но заплашителен тон. — Отдръпни се.

— Чии заповеди? На Гмуреца?

— Не те интересува — сетне се обърна към двете деца. — Поживо, хайде! — ръката му се плъзна под ревера на сивата куртка. С крайчеца на окоето следеше действията на Рейт.

— Няма да тръгнем с теб — запъна се изведнъж момичето.

— Ще тръгнете и още как. Дори ако трябва да ви нося.

— Само да ги докоснеш и ще се разкайваш за това! — намеси се с неочаквано спокоен глас Рейт.

Артило го изгледа хладно. Рейт неволно напрегна мускули за атака. Онзи извади ръката си изпод куртката и блесна черно, лъскаво дуло. Рейт се хвърли напред и нанесе саблен удар върху изпънатата ръка. Артило очакваше това, от ръкава на другата му ръка се показа дълго острие, с което замахна към хълбока на противника си — беше толкова бърз, че когато Рейт се отдръпна, почувства ужилването от върха. Артило отскочи с вдигнат за удар нож, но изпусна пистолета. Рейт, заслепен от ярост и от внезапното освобождаване на дълго трупаното напрежение, пристъпи напред, впил поглед в немигащите очи на своя противник. Артило стоеше почти неподвижно. Рейт посегна с лявата си ръка, Артило изпъна своята за удар, ала Рейт го улови за китката, завъртя се, наведе се и го преметна през рамо, като го хвърли до другия край на помещението, където мъжът се сгромоляса и остана да лежи замаян.

Рейт се приближи до него, извлече го до вратата и го изхвърли навън в една локва с тиня.

Едва сега Артило се надигна и закуцука обратно към колата. Без да поглежда назад, той се подпря на вратата, почисти, доколкото можа, калта от дрехите си и се тръшна на седалката. Малко след това лимузината потегли.

— Трябваше да го убиеш — промърмори неодобрително Анахо. — По-лошо и без това не може да стане.

Рейт не отговори. Чак сега почувства, че по хълбока му се стича кръв. Той вдигна ризата и откри тънка, издължена резка. Траз и Артило го превързаха, момичето също се приближи и предложи да помогне. Оказа се, че е веща в този род занятия и Анахо се отдръпна, оставяйки на нея да довърши превръзката.

— Благодаря — рече й Рейт.

Момичето повдигна към него лице, по което пробягваха с хиляди различни изражения. Но изглежда, не намери сили да заговори.

Следобедът отмина. Децата стояха на вратата и гледаха към пътя. Техниците си тръгнаха и навесът опустя.

Черната кола се появи отново. Дейне Заре слезе вдървено от предната седалка, следван от Айла Гмуреца. Артило отвори задния багажник и извади четири енергоклетки, които отнесе с болезнено накуцване под навеса. Поведението му, доколкото можеше да прецени Рейт, не се различаваше от обичайното — мрачен, безучастен, мълчалив.

Гмуреца погледна само веднъж към момчето и момичето и те побързаха да се скрият под навеса. След това се приближи до Рейт.

— Докарах енергоклетките. Този път Заре ги одобри. Струваха ми ужасно много пари. Ето равносметката, включително наема за следващия месец и заплатата на Артило...

— Заплатата на Артило ли? — прекъсна го Рейт. — Майтапиш се.

— Крайната сума, както виждаш, възлиза на сто хиляди секвина. И не подлежи на пазарлък. Трябва да платиш незабавно, в противен случай ще поискам да опразниш помещението.

Очите на Рейт се замъглиха от омраза.

— Но аз нямам толкова пари!

— Щом е така, си тръгваш. И тъй като вече не си мой клиент, ще бъда принуден да съобщя за дейността ти на дирдирите.

Рейт бавно кимна.

— Сто хиляди секвина. И колко още ще поискаш след това?

— За колкото поръчаш части и услуги.

— Значи ли това, че ще престанеш да ме изнудваш?

Гмуреца разкърши плещи.

— Този израз е циничен и неверен. Веднъж вече те предупредих, Адам Рейт, да се отнасяш с нужното уважение към мен.

Рейт се разсмя мрачно.

— Ще получиш парите си до няколко дена. В момента не разполагам с толкова.

— И откъде смяташ да ги набавиш? — попита със скептична усмивка Гмуреца.

— Имам още пари в Коуд.

Гмуреца изсумтя, обърна се на токове и се отдалечи към колата. Артило го настигна, накуцвайки. Двамата се качиха и си тръгнаха.

Траз и Анахо застанаха до него, загледани след колата.

— Откъде смяташ да намериш сто хиляди секвина? — попита по някое време Траз.

— Горедолу толкова оставихме заровени в Карабас — отвърна Рейт. — Единственият проблем е как да ги докараме тук — но не мисля, че той ще ни затрудни особено.

— Винаги съм се чудил на налудничавия ти оптимизъм... — промълви, клатейки глава, Анахо.

Рейт вдигна ръка.

— Чуйте ме. Ще отлетя на север, по същия маршрут, който използват дирдирите. Така няма да ме забележат, дори да продължават издирването си, в което се съмнявам. Ще се приземя по тъмно, на изток от гората. На сутринта ще изкопая чувала и ще го отнеса на борда на въздухолета. По здрач се вдигам и политам назад към Сивиш, точно както правят ловните дружинки.

Анахо изръмжа неодобрително.

— Като те слуша човек, сякаш е детска работа.

— Не виждам защо да е трудно — Рейт погледна към незавършения кораб под навеса. — По-добре да тръгна още сега.

— Аз ще дойда с теб — заяви Траз. — Имаш нужда от помощ.

Анахо изпъшка тъжно.

— Най-добре и аз.

Рейт поклати глава.

— Тази работа може да се свърши и от един. Вие двамата останете тук да наглеждате строежа на кораба.

— Ами ако не се върнеш?

— В последния чувал има към шейсет-седемдесет хиляди секвина. Вземете ги и напуснете Сивиш... Само че аз ще се върна. Не се съмнявайте в това. Невъзможно е да сме изстрадали толкова много за нищо.

— Не бях чувал по-нерационален довод — отбеляза с пресипнал глас Анахо. — Шансът да те видим отново е нищожен.

— Глупости — възрази Рейт. — Но да не губим време. Колкото по-рано тръгна, толкова по-скоро ще се върна.

15.

Въздухолетът се носеше безшумно в нощното небе на Тчай, над пейзаж, озарен от призрачното сияние на синята луна. Рейт имаше усещането, че е попаднал в странен сън. Замисли се за всичко онова, което му бе поднесла досега съдбата — детството, годините на упорита подготовка, експедициите сред звездите и накрая назначението на „Изследовател IV“. След това Тчай: корабкрушението и последвалото бедствие, времето, което бе прекарал при хората емблеми, прехода през Аманската и Мъртвата степ до Пера, плячкосването на Дадиче, морското пътешествие до Кат и приключенията му в Ао Хидис. След това пътуването до Карабас, убийството на дирдирите, конструкцията на космическия кораб в Сивиш. И Гмурец! На Тчай както доброто, така и злото бяха в своите крайности — Рейт се бе срещал с немало зли хора, но сред тях Айла Гмурец бе несъмненият първенец.

Нощта напредваше, горите на Централен Кислован отстъпиха място на голи хълмове и смълчани мочурища. Докъдето му стигаше погледът нямаше никаква светлинка, нито следа от човешка дейност. Рейт свери данните от монитора и нагласи автопилота. До Карабас оставаше само час полет. Синята луна бе увиснала ниско над хоризонта, след като се скриеше зад него, земята отдолу щеше да потъне в непрогледен мрак.

Измина един час. Браз се притаи зад хоризонта, на изток се появи сърповидно сияние, възвестяващо приближаването на зората. Следейки едновременно данните от таблото и местността отдолу, Рейт си помисли, че различава очертанията на Кхусц. Веднага след това той снижи въздухолета и изви на изток, зад Пограничната гора. Приземи се тъкмо когато Карина 4269 подаваше яркия си диск иззад хоризонта. Намираше се съвсем близо до надвисналите клони на торквилите.

Известно време Рейт остана на седалката, заслушан в звуците на гората. Карина 4269 се издигна в небето и озари предното стъкло. Рейт събра натрошени клони и листа и покри с тях машината.

Време бе да навлезе в гората. Повече не биваше да се бави. Той взе лопатата, пхна пистолета в колана и се отправи на път.

Пътеката му беше добре позната. Тук Рейт познаваше всеки дънер, качулата гъба или провиснал лишей. Докато вървеше из гората, постепенно долови нарастваща неприятна миризма — вонеше на мърша. Това следваше да се очаква. Той спря. Гласове? Рейт напусна с един скок пътеката, притаи се в шубрака и се заслуша.

Наистина бяха гласове. Рейт събра кураж и надзърна предпазливо през гъстите листа.

Точно пред него беше участъкът от пътеката, където бяха поставили клопката. Рейт се наведе и продължи да пълзи напред, сантиметър по сантиметър, накрая се подпря на лакти...

Това, което видя, го накара да настръхне. От едната страна, пред дънера на огромната торквила, стояха петима дирдири, облечени в ловни доспехи. Дузина мъже със сивкави лица копаеха в дупката, разширяваха я с лопати и лостове — същата, в която Рейт и другарите му бяха заровили избитите дирдири. Тъкмо изровените трупове бяха източникът на ужасната миризма. Рейт се втренчи. Един от мъжете му се стори познат — беше не друг, а Исам Танга. До него стояха хотелиерът и портиерът на „Алеун“. Другите Рейт не можа да познае, но имаше чувството, че ги е виждал и преди, и предположи, че са все хора, с които е имал вземане-даване в Мауст.

Рейт насочи поглед към петимата дирдири. Стояха неподвижно, нащрек, с вдигнати сияещи антени. Невъзможно бе да определи дали изпитват някакви чувства — отвращение или гняв.

Рейт реши, че сега не е време да търси разумни решения, нито да преценява шансовете си. Без повече да мисли, той извади пистолета, прицели се и стреля. Веднъж, втори... трети път. Трима от дирдирите рухнаха мъртви на земята, другите двама отскочиха встрани, приклегнаха и се заозъртаха. Четвърти, пети път — двата изстрела само ги раниха и повалиха. Рейт се появи от храсталаците и довърши гърчещите се на земята бели тела.

Мъжете в ямата го гледаха втрещени от изненада.

— Излизайте! — викна им Рейт. — По-бързо! Исам Танга пръв го позна.

— Ах, това си бил ти, убицецо! Заради твоите престъпления ни докараха тук!

— Сега не е време за приказки — отвърна Рейт. — Излизайте от ямата и бягайте надалече, ако ви е мил животът!

— Каква полза? Дирдириите и без това ще ни проследят! Краят ни ще бъде ужасен и мъчителен...

Хотелиерът вече бе излязъл от ямата. Той изтича при убитите дирдири, намери си оръжие и се обърна към Исам.

— Не си прави труда да излизаш навън — подхвърли му, стреля и викът на Исам секна, тялото му се строполи в калта между разложените трупове на дирдириите.

Хотелиерът се обърна към Рейт:

— Този тип ни предаде, искаше да спечели, като изтъргува информацията, но ето какво получи накрая — те го докараха тук заедно с нас.

— Освен петимата дирдири имаше ли и други?

— Двама великолепни, които се върнаха в Кхусц.

— Въръжете се и тръгвайте.

Мъжете побягнаха към Хълмовете на забравата. Рейт заби лопатата в корените на торквилата. Малко след това изрови чувала с хризоспиновите люспи. Дали вътре имаше сто хиляди? Нямаше как разбере веднага.

Метна чувала на рамо, огледа за последен път сцената на боя и трупа на Исам и си тръгна.

Върна се при въздухолета, натовари чувала и се настани на седалката, опитвайки се да овладее нетърпението и страховете си. Не биваше да потегля преди подходящия за това час — по друго време щяха незабавно да го засекат.

Денят отмина бавно. Карина 4269 се спусна зад далечните хълмове. Тъжен кафеникав здрач забули Зоната. По склоновете затрептяха омразните огньовете на ловните дружинки. Рейт не можеше да чака повече. Той издигна въздухолета ниско над земята и се понесе обратно, в посока към Сивиш.

16.

Тъмна повърхност се нижеше под кърмата на въздухолета. Рейт седеше в кабината, загледан право напред, но погълнат от виденията, които владееха съзнанието му: лица, разкривени от омраза, ужас и болка. Силуетите на сини часки, уонки, пнуми, фунги, зелени часки и дирдири подскачаха пред погледа му в странен, налудничав танц, изпълнен със страховити движения.

Нощта отмина. Въздухолетът се носеше на юг и когато Карина 4269 изгря на изток, далеч отпред заблестяха кулите на Хей.

Рейт приземи въздухолета без произшествия, макар че неколцина минаващи наблизко дирдирхора го изгледаха с подозрителна настойчивост, когато напускаше площадката с чувала секвини.

Първо отиде в стаята в „Древно царство“. Нито Траз, нито Анахо бяха в помещението, но Рейт не се разтревожи, тъй като често се налагаше да останат през нощта под навеса.

Той се просна на леглото, остави чувала със секвини до стената и почти веднага потъна в изнурен сън.

Събуди се от ръка на рамото. Когато надигна глава, откри, че Траз е застанал до него.

— Боях се, че ще дойдеш тук — заговори младежът с дрезгав глас. — Бързо, трябва да се махаме. Това място е опасно.

Рейт, все още сънен, се надигна и седна на леглото. Беше ранен следобед, доколкото можеше да прецени по светлината от прозореца.

— Какво е станало?

— Дирдириите отведоха Анахо. Бях излязъл да купя храна, иначе щяха да спипат и мен.

Рейт изведнъж се събуди.

— Кога се случи това?

— Вчера. Това е работа на Гмуреца. Дойде под навеса и взе да разпитва за теб. Интересуваше се дали наистина вярваш, че си от друг свят, настояваше да му кажем. Аз отказах да отговарям на въпросите му, Анахо също. Тогава Гмуреца обвини Анахо, че е изменник. „Ти,

бивш дирдирчовек, как можеш да живееш като получовек, сред низши създания?“ Анахо се ядоса и му заяви, че митът за Двойното сътворение е измислица. Гмуреца си тръгна. Вчера сутринта в стаята дойдоха дирдири и отведоха Анахо. Ако го накарат да проговори, ще загазим всички.

Пръстите на Рейт бяха изтръпнали, докато нахлузваше ботушите. Всичко, което бяха градили през последните месеци, заплашваше да рухне. Гмуреца, отново той.

Траз го докосна по ръката.

— Ела, по-добре да се махнем оттук! Вероятно хотелът е под наблюдение.

Рейт взе чувала със секвини. Двамата напуснаха сградата през задния вход и закрачиха по сивишките улици, стараейки се да не обръщат внимание на бледите лица, които надзъртаха от прозорците и входовете на къщите.

По някое време Рейт осъзна, че умира от глад. В едно малко ресторантче двамата задоволиха апетита си със супа от морски дроздове и сладкиш, поръсен с ароматни семена. Умът на Рейт започна да се прояснява. Анахо бе затворен от дирдирите, Гмуреца вероятно очакваше някаква реакция от негова страна. Или бе тъй уверен в безпомощността му, че смяташе въпроса за уреден? Рейт изкриви устни в зловеща усмивка. Омразата му към Гмуреца бе като мозъчен тумор — трябваше да я пренебрегне, поне докато не настъпи подходящият момент за операция.

— Виждал ли си Гмуреца? — обърна се той към Траз.

— Тази сутрин. Отидох при навеса, мислех, че може да се появиш там. Гмуреца пристигна и влезе в канцеларията, сякаш нищо не се е случило.

— Да видим дали е още там.

— Какво смяташ да правиш?

Рейт се изсмя дрезгаво.

— Бих могъл да го убия, но от това няма да има полза. Трябва ни информация и той е единственият възможен източник.

Траз премълча. Както обикновено Рейт не беше в състояние да предугади мислите му.

Двамата се качиха на един скрибуцащ обществен фургон, който пътуваше до склада за строителни материали в покрайнините на града,

и всяко завъртане на шестте колела покачваше градуса на напрежението им. Когато пристигнаха в склада и Рейт видя черната лимузина на Гмуреца, кръвта му кипна и той почувства, че му се завива свят. Спря, пое си дълбоко въздух и се помъчи да се успокои.

След това подаде чувала на Траз.

— Отнеси го под навеса и го скрий.

— Не отивай сам — помоли го Траз. — Изчакай ме.

— Нищо няма да правя. Гмуреца знае, че сме му в ръцете, докато се надяваме да завършим кораба. Чакай ме при навеса.

Рейт се отправи към ексцентрично обзаведената канцелария на Гмуреца и влезе вътре. Опрял гръб на печката, Артило го изгледа, скръстил ръце на тила си. Лицето му остана безизразно.

— Кажи на Гмуреца, че искам да го видя.

Артило се приближи до вътрешната врата, пъкна глава през процепа и каза няколко думи. След малко отстъпи. Вратата се разтвори широко, с такава сила, че едва не изхвърча от пантите. В стаята нахълта Гмуреца — с блеснал поглед и потрепваща горна устна. Той се озърна, търсейки жертва, върху която да излее гнева си, видя Рейт и впи очи в него.

— Адам Рейт — произнесе с глас, кънтящ като камбана! — Виждам, че си се върнал. Донесе ли ми още пари?

— Не ме интересуват парите — отвърна Рейт. — Какво е станало с Анахо?

Гмуреца повдигна рамене. В първия момент Рейт си помисли, че се готви да го удари. Ако това се случи, той знаеше, че ще изгуби контрол и последствията ще бъдат ужасяващи.

— Не ме отегчавай с празни приказки — заговори Айла пренебрежително. — Внимавай да не ме ядосаш! Давай парите и се махай!

— Ще си получиш секвините — заяви Рейт — веднага щом видя Анке ди афрам Анахо.

— Искаш да видиш този богохулник, този изменник? — изрева Гмуреца. — Върви в Стъкления блок, там ще го намериш.

— В Стъкления блок ли е?

— Къде другаде?

— Защо си толкова сигурен?

Гмуреца се облегна на стената.

— А ти защо искаш да знаеш?

— Защото ми е приятел. Ти си го предал на дирдирите и трябва да ми отговориш — Гмуреца започна да раздува бузи, но Рейт продължи с уморен глас. — И престани с тези драми и крясъци. Предал си Анахо на дирдирите, сега аз трябва да го спася.

— Невъзможно — отсече Гмуреца. — Дори да исках, нищо не бих могъл да направя. Той е в Стъкления блок, не чу ли?

— Откъде знаеш?

— Къде другаде ще го отведат? Смятат да го съдят за стари престъпления, не се тревожи, дирдирите няма да узнаят нищо за плановете ти — Гмуреца разтвори устни в широка, хищна усмивка. — Освен ако той сам не издаде тайната ти.

— В такъв случай — заяви Рейт — ти също ще си имаш неприятности.

Гмуреца не отговори.

Рейт продължи с поомекнал глас:

— С пари не мога ли да уредя бягството му?

— Не — отвърна Гмуреца. — Не и от Стъкления блок.

— Защо си толкова сигурен?

— Нали вече ти казах — иди сам да видиш.

— Всеки ли може да влиза там?

— Разбира се. Всеки може да иде в Стъкления блок.

— И как става това?

— Пресичаш Хей, стигаш до блока и се качваш в залата за посетители, откъдето се вижда ловното поле.

— Бих ли могъл да се спусна с въже или със стълба?

— Разбира се, ако ти е омръзнал животът. Попаднеш ли веднъж в полето... Ако си намислил нещо от тоя род, ще дойда да гледам.

— Да речем, че ти предложи един милион секвина — изгледа го продължително Рейт. — Би ли могъл да уредиш бягството на Анахо?

Гмуреца изцъкли очи.

— Един милион секвина? А от три месеца хленчиш, че нямаш пари! Пак съм бил измамен!

— Можеш ли да уредиш бягството на Анахо за един милион секвина?

Гмуреца облиза с върха на езика изсъхналите си устни.

— Не, боя се, че не мога... един милион... не, няма да мога. Нищо не може да се направи. Нищичко. Значи имаш един милион?

— Не — отвърна Рейт. — Исках само да разбера дали е възможно да измъкнем Анахо.

— Невъзможно — отсече нацупено Гмуреца. — Къде са ми парите?

— Ще ги получиш, когато му дойде времето. Ти предаде приятеля ми, сега ще трябва да почакаш.

Айла отново придоби вид, сякаш се готви да размаха огромните си ръчища.

— Внимавай какво говориш. Не съм „предал“ приятеля ти, а съобщих на властите за избягал престъпник. Защо да съм ти длъжник? Нищо не съм получил от теб, пък и сигурно щеше да ми създадеш още ядове, само да ти се удаде възможност. Запомни едно, Адам Рейт, приятелството трябва да е взаимно. Не очаквай да получиш това, което не си готов да дадеш. Ако намираш действията ми за отвратителни, помни, че аз мисля същото за твоите. Кой от двама ни е прав? Със сигурност аз — според представите на моя свят и на времето, в което живеем. Ти си натрапник, който се бърка в чужди дела, възраженията ти са смешни и абсурдни. Обвиняваш ме, че съм прекрачил някаква твоя въображаема граница. Не забравяй, Адам Рейт, че от самото начало поиска от мен да върша престъпни деяния срещу заплащане. Това искаше и за това плащаше, без да се интересува от рисковете, които поемах. Спря се на мен, за да ме използваш, подхвърляше ми жалки грошове, така че не се оплаквай, когато постъпих точно като теб.

Рейт реши, че ще е най-добре да не отговаря. Той се обърна и излезе.

Под навеса работата вървеше с обичайното си темпо: истински пристан на спокойствието след Карабас и потискащия разговор с Гмуреца. Траз го чакаше на входа.

— Какво каза той?

— Че Анахо е престъпник и че съм дошъл тук, за да го използвам. Какво можех да отговоря?

Траз стисна устни.

— А Анахо?

— В Стъкления блок е. Гмуреца каза, че там лесно се влиза, но изход няма — Рейт закрачи напред-назад под навеса. Спря при вратата и се загледа към исполинския правоъгълен силует. — Ще помолиш ли Дейне Заре да дойде при нас?

След малко старецът се появи.

— Посещавал ли си някога Стъкления блок? — попита го Рейт.

— Много отдавна.

— Гмуреца ми каза, че е възможно да се спуснеш по въже от залата за посетители.

— Ако търсиш сложен начин за самоубийство.

— Можеш ли да ми намериш експлозив, достатъчно мощен, за да взриви навес, десет пъти по-голям от този тук? В количество, което да мога да пренеса.

Дейне Заре помисли малко и кимна.

— Почакай тук.

След около час се върна с две глинени делви.

— Ето ти експлозива и фитилите. Контрабандна стока, ще те помоля да не казваш откъде си го взел.

— Тема, която не смятам да обсъждам с когото и да било — отвърна Рейт. — Или поне се надявам.

17.

Загърнати в сиви наметала, Рейт и Траз прекосиха моста, който водеше до материка. Влязоха в Хей по широк булевард, застлан с белезникава настилка, която хрущеше под краката им. От двете страни се издигаха пурпурни и алени кули, други, от сив и сребрист метал, закриваха хоризонта зад Стъкления блок. Булевардът вървеше успоредно с дълбок стотина стъпки улей, облицован с червеникави плочки. На бреговете му се издигаха причудливи образувания от непознат бял камък. Дали бяха произведения на изкуството? Тотемни? Трофеи? Нямаше никакъв начин да разберат. Пред една кула, на площадка от бял мрамор стояха трима дирдири. Рейт за първи път виждаше женски екземпляр. Съществуването беше по-дребно на ръст и не изглеждаше тъй гъвкаво, както мъжкарите, главата му бе по-широка и със заострена брадичка, тялото на женската бе с по-тъмносива окраска, примесена с бежови оттенъци. Единият от мъжкарите, изглежда, бе все още невръстен юноша, съдейки по недоразвитата му мускулатура и незрелия вид. От време на време дирдири се навеждаха и опираха антени в белезникавия камък — дейност, за която Рейт не беше в състояние да измисли подходящо обяснение.

Рейт ги разглежда известно време със смесица от неохотно възхищение и вяло отвращение, замислен за така наречената „дирдирска загадка“. Веднъж Анахо му бе разказвал за половите особености на дирдири:

— Ето как стоят нещата: съществуват дванайсет вида мъжки копулативни органи и четиринайсет женски. Възможни са обаче само определен тип чифтосвания. Например — тип едно мъжки се комбинира с типове пет и девет от женските. Тип пет женски може да се натъкми към тип едно мъжки, докато тип девет женски е с почти универсален орган, който е съвместим с типове едно и единадесет от насрещния пол. Нататък нещата стават още по-сложни. Всяка мъжка или женска копулативна комбинация притежава специфично название и характерни особености, които рядко се разгръщат в цялата си гама —

тъй като всеки индивидуален тип се смята за таен! Наричат го „голямата дирдирска загадка“. Когато типът на един индивид стане достояние на обществото, от него се очаква да се държи съобразно общоизвестните представи за поведение. Бунтари по природа, младите дирдири рядко го правят и това води до цяла поредица конфузни ситуации. Както сам можеш да си представиш, една толкова сложна система изисква огромен разход на енергия и усилия и вероятно с всепоглъщащото си въздействие е попречила на дирдирите да завладеят околния космос.

— Удивително — бе отвърнал Рейт. — Но след като всички тези типове са тайни и в голямата си част несъвместими, как изобщо се осъществява продължаването на рода? Как в края на краищата стигат до съвкупление?

— Има няколко общоприети начина: пробен брак, така наречените „среци на тъмно“, чрез размяна на анонимни послания. В края на краищата това са преодолими пречки — Анахо направи пауза, преди да продължи: — Едва ли е нужно да пояснявам, че дирдирхората от нисшите касти, лишени от подобно „божествено разнообразие“, се смятат за създания недоразвити и недодялани.

— Хм. Защо подчерта, че става въпрос само за дирдирхората от нисшите касти? Как стои въпросът с безупречните?

Анахо се бе покашлял сконфузено.

— Безупречните избягват подобно срамно съществуване с помощта на внимателно подбрани хирургически методи. Позволено им е да извършват промени според изискванията на някой от изброените осем типа — така те се приобщават към „тайнството“ и могат да носят сини и розови цветове.

— А съвкупяването?

— Тук нещата са малко по-трудни, но се търси сходство с дирдирската оплодителна система. Всеки тип е съвместим с два типа от противоположния пол.

Рейт не беше в състояние да скрие почудата си. Лицето на Анахо обаче си бе останало мрачно през време на разговора.

— Ами ти? — бе го попитал Рейт. — Имаш ли някакви „промени“?

— Никакви — бе признал Анахо. — По лични причини носех синьо и розово, без да се приобщавам към „тайнството“. По-късно ме

обявиха за престъпник и в атавизъм, това беше положението, в което се намирах при първата ни среща.

— Интересно престъпление — бе коментирал Рейт.

Сега Анахо се бореше за живота си сред изкуствено създадения чуждоземен пейзаж от Сибол.

Булевардът, който водеше до Стъкления блок, постепенно се разшири, сякаш опитваше да си съперничи с грамадната постройка. Тези, които крачеха върху хрущящата бяла субстанция — дирдири, дирдирхора, обикновени работници със сиви наметала, — изглеждаха изкуствени и нереални, като фигурки на архитектурен макет. Никой от минувачите не се озърташе и те се разминаваха с Рейт и Траз, като че двамата бяха невидими.

Алени и пурпурни кули стърчаха от двете им страни, отпред вече набираше височина Стъкленият блок, в сравнение, с който всичко останало изглеждаше нищожно и миниатюрно. Рейт почувства странна потиснатост — дирдирският свят определено въздействаше зле на човешката психика. За да живее в подобна среда, човекът в края на краищата би се принудил да отрече собствения си произход и да се поддаде на дирдирската представа за света. Накратко, да се превърне в дирдирчовек.

Те застигнаха други двама мъже, облечени също като тях в сиви наметала. Рейт ги заговори:

— Може би бихте могли да ни помогнете. Искаме да посетим Стъкления блок, но не сме запознати с процедурата.

Мъжете го погледнаха смутено. Бяха баща и син, ниски, с овални лица, изпъкнали кореми, тънки ръце и крака. По-възрастният мъж заговори с писклив гласец:

— Няма нищо сложно, достатъчно е да се качите по сивото стълбище.

— Вие идвали ли сте и друг път?

— Ами да. Но днес следобед е обявен специален лов на един дирдирчовек, прочут престъпник, и вероятно преследването ще е разгорещено.

— А, това е нещо ново за нас. Кой е този дирдирчовек?

Двамата отново се спогледаха объркано, а може би дори подозрително.

— Изменник и богохулник. Ние сме само чистачи в Завод номер четири, чухме за това от други дирдирхора.

— Често ли ходите в Стъкления блок?

— Винаги, когато има нещо интересно — в гласа на бащата се долови отегчение от разговора.

Синът се намеси:

— Посещенията са напълно безплатни и са голямо забавление.

— Да вървим — обърна се към него баща му. — Закъсняваме.

— Ако нямате нищо против — подхвърли Рейт, — ще тръгнем с вас, за да ни покажете пътя.

Бащата се съгласи без особен ентузиазъм.

— Стига да не ни бавите.

Двамата се обърнаха и закрачиха забързано по булеварда. Вървяха прегърбени, с характерната походка на сивишки работници и Рейт и Траз ги последваха, като се опитваха да имитират стойката и маниерите им. Стъклената стена се извисяваше високо над тях като прозрачна скала и на места блясваха червеникави светлинки, които едва прозираха през дебелите матови прозорци. В единия край имаше стълбища и ескалатори, боядисани в различни цветове: пурпурни, алени, бежови, бели и сиви, които се издигаха до различни нива. Сивото стълбище водеше до една тераса само на стотина стъпки над земята — очевидно най-ниската. Рейт и Траз се сляха с тълпата мъже, жени и деца, които се изкачваха по широкото стълбище, преминаха през коридор, изпълнен с остра, неприятна миризма, и изведнъж се озоваха над откритата местност, озарена сякаш от десетки слънца. Имаше невисоки скали и заоблени хълмове, и гъсти храсталаци от непознат вид с разнообразна окраска. Точно под тях бе разположено неголямо езеро, заобиколено от кактусоподобни израстъци, по-нататък започваше горичка от снежнобели островърхи дървета, които напомняха дирдирските кули. Сходството, помисли си Рейт, едва ли е случайно, на Сибол дирдирите вероятно обитаваха дънерите на тези дървета.

Някъде между хълмовете и храсталаците навярно се спотайваше Анахо, горчиво проклинайки мига, когато бе решил да дойде в Сивиш.

Но сега от него нямаше и следа, на платото не се виждаше жива душа. Рейт отново поиска от двамата работници да му обяснят какво става.

— Още сме в затишието — обясни бащата. — Виждаш ли онзи хълм там? И другия по на север? Това са базовите лагери. В периода на затишие играчите се намират в единия от тях. Чакай малко, къде ми е програмата?

— У мен — обади се синът. — Затишието приключва след час, играта ще се води край близкия хълм.

— Значи идваме тъкмо навреме. Според правилата след един час ще се възцари мрак за период от четиринайсет минути. След това южният хълм се обявява за ловно поле и преследваните ще опитат да се доберат до северния, който временно ще бъде тяхно убежище. Изненадан съм, че при участието на толкова известен престъпник не са разрешили да бъдат приложени състезателните правила.

— Защото програмата е била съставена още миналата седмица — обясни синът. — А престъпникът бе заловен вчера или онзи ден.

— Въпреки това местата ни са подходящи, за да наблюдаваме зрелището.

— Значи след час на платото ще се възцари тъмнина?

— В продължение на четиринайсет минути, през което време ще започне ловът.

Рейт и Траз се върнаха на външната тераса, откъдето се виждаше замъгленият пейзаж на Тчай. Те си нахлупиха ниско качулките и се спуснаха обратно на приземното равнище.

Рейт се озърна във всички посоки. Работници със сиви наметала маршируваха нагоре по стълбището.

Дирдирхората използваша белите стълбища, за дирдирите бяха отредени бежовите, алените и пурпурните, които извеждаха на най-горните тераси.

Рейт доближи сивата стъклена стена. Наведе се и се престори, че си връзва връзките на обувката. Траз се изправи пред него. Рейт извади от торбата една делва с експлозив, фитил и детонатор с таймер. Свърза фитила с детонатора и нагласи времето, сетне скри експлозива зад един храст, в непосредствена близост до стената.

Никой не им обръщаше внимание. Рейт настрои таймера и на втория експлозив и го подаде на Траз.

— Знаеш какво трябва да направиш.

Траз пое неохотно торбата.

— Планът ти може и да успее, но ти и Анахо със сигурност ще загинете.

Рейт се опита да си придаде увереност, макар да си даваше сметка, че в думите на Траз има голяма доза истина.

— Ще хвърлиш торбата — само трябва да побързаш. И запомни — точно от другата страна на това място. Нямаме много време. Среща при строителния склад.

Траз се обърна и спусна качулката ниско над лицето си.

— Ще бъде изпълнено, Адам Рейт.

— В случай че нещо се обърка — вземай парите и изчезвай.

— Довиждане.

— Побързай!

Рейт изпрати с поглед сивия силует, който се изгуби в Стъкления блок. Пое си дълбоко въздух. Минутите им наистина бяха преброени. Трябваше да действа незабавно — ако се стъмни, преди да открие Анахо, всички усилия и рискове ще бъдат напразни.

Върна се обратно на сивото стълбище и премина през портала, отвъд който сияеха изкуствените сиболски слънца.

Рейт огледа внимателно платото, като си набеляза няколко ориентира, след това закрачи по терасата към южния хълм. Тук зрителите бяха по-малко, повечето се бяха скупчили в средата и в северната част.

Рейт си избра място близо до подпора. Озърна се наоколо. В радиус от стотина стъпки нямаше жива душа. Терасата бе почти празна. Извади намотано въже, завърза единия му край за подпората и го пусна надолу. Отново се огледа, прехвърли се през перилата и се спусна до ловното поле.

Нямаше начин действията му да останат незабелязани. Поне десетина бледи лица се надвесиха отгоре с учудени изражения. Рейт не им обърна внимание. Вече не беше част от техния свят, сега бе дивеч. Дръпна силно въжето и се затича към южния хълм, като го навиваше в движение, докато прескачаше гранитните плочи и кварцовите израстъци с цвят на прегоряло кафе.

Скоро наближи отсамния склон на южния хълм, но все още нямаше и следа от ловци и преследвани. Ловците най-вероятно бяха заели позиции в съответствие с тактиката, която възнамеряваха да

следват, дивечът се спотайваше в подножието на южния хълм, чудейки се как най-бързо и безпрепятствено да се добере до северния. Неочаквано Рейт се натъкна на един съвсем млад сив, притаен зад храст от бели, напомнящи бамбук пръчки. Носеше сандали и брич, беше въоръжен със сопа и тънък нож.

— Къде е дирдирчовекът, когото доведоха последен?

Сивият само завъртя глава.

— Тук има всякакви. Махни се, заради теб ще ме забележат. Най-добре хвърли това черно наметало, кожата ти е по-добра маскировка. Не знаеш ли, че дирдириите следят всяко наше движение?

Рейт хукна нататък. Зърна двама възрастни мъже, съвършено голи, с жилести тела и бели коси, застинали неподвижно като привидения.

— Да сте виждали наблизко дирдирчовека? — извика им той.

— Малко по-нататък по склона. И свали това тъмно наметало.

Рейт задраска нагоре по каменистия склон.

— Анахо! — провикна се той.

Никакъв отговор. Рейт си погледна часовника. След десет минути ловното поле щеше да потъне в мрак. Той огледа трескаво южния хълм. Недалеч забеляза движение — между храстите притичваха фигурки. Наметалото му явно дразнеше всички, Рейт го свали и го метна на ръка.

В една вдлъбнатина се натъкна на четирима мъже и жена. Лицата им бяха изкривени от ужас и те отказаха да отговарят на въпросите му. Рейт продължи нагоре по хълма, с надежда видимостта там да е по-добра.

— Анахо! — извика отново.

От земята се надигна фигура с широка бяла риза. Рейт почувства неимоверно облекчение. Коленете му омекнаха, очите му се навлажниха.

— Анахо!

— Какво търсиш тук?

— Побързай. След мен. Ще ти помогна да избягаме.

Анахо го погледна слисано.

— Никой не може да избяга от Стъкления блок.

— Размърдай се! Всичко съм измислил!

— Не в тази посока — спря го с пресипнал глас Анахо. — Безопасният път е на север, към онзи хълм! Ловът ще започне веднага щом угасят светлината.

— Зная, зная! Нямаме никакво време. Тръгвай с мен. Ще намерим подходящо укритие и ще чакаме.

Анахо разпери отчаяно ръце.

— Сигурно знаеш нещо, което аз не зная.

Двамата затичаха обратно в посоката, от която бе дошъл Рейт, към западната стлана на южния хълм. Рейт се озърташе за набелязаните ориентири.

— И ти направи всичко това... заради мен? — попита задъхано Анахо. — Затова ли слезе на платото?

— Сега не е време да го обсъждаме. Трябва да прекосим онзи висок бял шубрак. Къде можем да се скрием?

— Най-добре в шубрака. Виж — ето ги ловците. Заемат позиции. Длъжни са да поддържат дистанция от половин миля до хълма, докато не настъпи мрак. Сега сме на самата граница на безопасната територия. Онези четиримата се точат за нас!

— До няколко секунди ще изгасят осветлението. Слушай какъв е планът: ще тичаме на запад, право към могилата. Оттам свиваме към онази купчина от кафеникави кактуси и заобикаляме южния им край. И най-важното: в никакъв случай не се отделяй от мен!

— Но как да те следвам в тъмното? Ще трябва да си подвикваме и ловците ще ни чуят.

Рейт му подаде единия край на въжето.

— Дръж се за него. Ако все пак се разделим, среща на южния край, при онези жълти шубраци.

Двамата зачакаха да се стъмни. От другата страна на равната част младите дирдири вече заемаха местата си между по-опитните ловци. Рейт погледна на изток. По някаква странна игра на светлината и атмосферата полето изглеждаше, че се простира чак до хоризонта; едва след като втренчи поглед, Рейт успя да различи източната стена.

Изведнъж се стъмни. За частица от секундата светлината стана тъмночервена, сетне изчезна напълно. Далече на север блесна пурпурна точка, за да показва посоката. Беше твърде слаба, за да осветява наоколо. Мракът бе непрогледен. Ловът бе започнал. От север

долетяха ловните викове на дирдирите — смразяващи кръвта крясъци и вопли.

Рейт и Анахо се затичаха на запад. От време на време спираха да се послушат в мрака. Скоро отдясно се чу зловещо потракване. Двамата замръзнаха. Потракването и подрънкването отмина назад.

Двамата достигнаха първия ориентир и се насочиха към купчината от кактуси. Наблизо имаше някой. Те спряха и се послушаха. Стори им се, че невидимият постъпи по същия начин, защото цареше тишина.

От тъмното небе долетя многогласен вик, който се извисяваше до границата на звуковата бариера и вероятно продължаваше отвъд нея.

— Това са ловните викове на всички племена — прошепна Анахо. — Традиционен ритуал. Сега членовете на отделните племена ще отговорят на призива от платото — виковете над тях секнаха, от различните части на ловното поле екнаха зловещите свирепи отговори. Анахо сръга Рейт. — Да бягаме, докато си подвикват. Хайде!

Те затичаха с дълги скокове, краката им сякаш станаха чувствителни като ушите. Ловните призови постепенно утихнаха в далечината, отново настъпи тишина. Рейт се спъна в един камък и го запрати да се търкаля шумно по склона. Двамата застигнаха неподвижно, стиснали зъби.

Нямаше никаква реакция. Продължиха нататък, разперили ръце, за да докоснат купчината от кактуси, но не намираха нищо. Рейт започна да се бои, че са я подминали, но не биваше да палят светлина, инак веднага щяха да ги забележат.

Доколкото можеше да прецени, цареше мрак вече от шест-седем минути. Всеки момент трябваше да стигнат кактусите. Изведнъж дочуха някакъв звук. Бягащи крака, вероятно човешки, преминаха само на трийсетина крачки от тях. Миг след това — равномерно трополене и пискливи подсвирквания, дрънчене на ловно снаряжение. Звуците отминаха и се отдалечиха. Тишината се възцари отново.

След броени секунди напипаха бодливите листа на кактусите.

— Покрай южния край — прошепна Рейт. — И там ще пълзим право към центъра.

Запробиваха си път между бодливите растения, с множество настръхнали тънки шипове.

— Всеки миг ще блесне светлината!

И наистина, мракът започна бързо да се разсейва, по подобие на сиболски изгрев: в началото сивкав здрач, после млечнобяло сияние и накрая ярката светлина на деня.

Рейт и Анахо се огледаха. Кактусовата горичка се оказа отлично скривалище — не бяха в непосредствена опасност, макар че само на стотина крачки от тях трима дирдири прекосяваха полето, като се озъртаха зорко във всички посоки. Рейт си погледна часовника. Оставаха им петнайсет минути — ако Траз не срещне никакви затруднения, би трябвало скоро да достигне отсрещната стена на Стъкления блок.

Шубракът от бял мъх бе на четвърт миля пред тях, насред просторна открита площ. Рейт си помисли, че това вероятно ще е най-дългата четвърт миля, която му предстои да прекоси.

Те се промушиха между кактусите до северния им край.

— Ловците ще останат още час в полето — прошепна Анахо. — Ще задържат всички, които се опитват да се отдалечат на север, и после бавно ще ги изтикат обратно на юг.

Рейт подаде на Анахо пистолета, своят бе пъхнал в колана. Изправи се бавно. На около миля в далечината забеляза някакво движение — дирдир или дивеч, не беше в състояние да прецени. Анахо рязко го дръпна надолу. Иззад кактусовата горичка се подаде група безупречни, нахлузили на ръцете си изкуствени нокти и с имитации на антени, поклащащи се над снежнобелите им темета. Стомахът на Рейт се сви, с труд овладя импулса си да изскочи насреща им и да ги покоси.

Дирдирхората притичаха покрай тях, без да ги забележат. Свиха на север и забелязали там плячка, ускориха ход.

Рейт отново погледна часовника — оставаше съвсем малко време. Той се озърна и прошепна настойчиво:

— Хайде, да тръгваме!

Двамата скочиха едновременно и се втурнаха към бялата горичка.

По средата на разстоянието имаше невисок храсталак, зад който се притаиха. При южния хълм ловът бе във вихъра си — две групи бяха обкръжили няколко нещастници, които се криеха на склона. Рейт си погледна часовника. Девет минути. До бялата гора имаше само минута-две. Високото дърво, което бе следващият им ориентир, бе на неколкостотин метра по-нататък, в западна посока. Те затичаха отново.

Четирима ловци излязоха от горичката, където се бяха прикрили, за да наблюдават движението на дивеча. Сърцето на Рейт се смъкна в ботушите.

— Продължавай — изхриптя той на Анахо. — Ще си проправим път с бой.

Анахо погледна със съмнение лъчемета си.

— Ако ни заловят въоръжени, ще ни измъчват дни наред. Всъщност, друга участ и без това не ни очаква.

Дирдирите наблюдаваха очаровани приближаващата се плячка.

— Трябва да ги нападнем в гората — подвикна Анахо. — Съдиите ще се намесят, ако забележат, че сме въоръжени.

— В такъв случай бягай наляво, покрай онази туфа от жълта трева.

Дирдирите не бяха излезли насреща им, а ги изчакваха на място. С последно усилие Рейт и Анахо достигнаха покрайнините на горичката. Ловците нададоха бойни викове и се хвърлиха напред, докато Рейт и Анахо отстъпваха.

— Сега! — извика Рейт. Едновременно извадиха оръжията. Дирдирите изгракаха изненадано. Четири бързи изстрела: четирима мъртви, дирдири. В същия миг над главите им се разнесе оглушителен вой.

— Съдиите са ни забелязали — викна отчаяно Анахо. — Сега ще ни следят и ще насочват другите към нас. Обречени сме.

— Все още има надежда — настояваше Рейт. Той изтри потта от лицето си и примижа. — След три минути — ако всичко върви според плановете — ще има експлозия. Да вървим към високото дърво.

Те хукнаха през гората и веднага щом се показаха от другата страна, няколко ловни групи се насочиха към тях. Воят откъм невидимия покрив ту се усилваше, ту намаляваше, после секна.

Двамата стигнаха до високото дърво, което бе едва на стотина крачки от стъклената стена. Над тях, скрити от яркото сияние и отраженията, се намираха терасите за зрители — Рейт едва различаваше белите им лица.

Той си погледна часовника.

Сега.

Логично бе да се получи известно закъснение — Стъкленият блок бе с диаметър три мили. Изминаха няколко секунди, сетне

изведнъж земята се разтърси и се чу оглушителна експлозия. Светлините премигнаха, далече на изток дори угаснаха напълно. Рейт се взря в стената, но не виждаше никакви последици от взрива. От покрива долетя нов писък, толкова пронизителен и страховит, че коленете на Рейт омекнаха.

Анахо бе успял да запази самообладание.

— Насочват ловните групи на изток, за да не позволят на другите нещастници да се измъкнат.

Ловците, които се приближаваха към тях, сега спряха и поеха в нова посока.

— Пригответи се — посъветва го Рейт, без да сваля поглед от часовника си. — Ще има втора експлозия.

Вторият взрив бе далеч по-силен от първия, той сякаш вдъхна сили на Рейт и накара сърцето му да се изпълни с почти религиозен ентузиазъм. Наоколо се разхвърчаха парчета от сиво стъкло, светлините премигнаха отново и този път се възцари пълен мрак. Пред тях зееше неравен отвор като врата към друго измерение, широк стотина стъпки и висок почти колкото първата тераса.

Рейт и Анахо скочиха на крака. Без повече препятствия те достигнаха отвора и се прехвърлиха оттатък — от безплодния Сибол в мъждивия тчайски следобед.

Първо затичаха назад по широкия бял булевард, сетне, по указание на Анахо, свиха на север, към заводите и белите кули на дирдирхората, оттам излязоха на крайбрежната улица, прекосиха моста и се озоваха в Сивиш.

Едва тук спряха да си поемат дъх.

— Ти върви при въздухолета — нареди Рейт на Анахо. — Качвай се и отлитай — за теб в Сивиш вече няма работа.

— Гмуреца предаде мен, ще предаде и теб — предупреди Анахо.

— Не мога да напусна Сивиш сега, когато корабът е пред завършване. Двамата с Гмуреца имаме уговорка.

— Не вярвай и на една негова дума. Този тип е кълбо от злоба.

— Няма да посмее да донесе за космическия кораб, защото и той е замесен. Нали доброволно ни допусна да работим под навеса.

— Все ще измисли някакво обяснение.

— Може и да си прав, а може и да не си. При всички случаи ти трябва да напуснеш Сивиш. Ще разделим парите и заминаваш. И

бездруго на мен въздухолетът повече няма да ми потрябва.

— Не бързай толкова — спря го навъсено Анахо. — Спомни си, че не аз съм цел на *тсауги*. Кой ще се наеме да ме търси?

Рейт погледна назад към Стъкления блок.

— Не мислиш ли, че ще те издирват в Сивиш?

— Действията им са непредсказуеми. Но в Сивиш опасността не е по-голяма, отколкото където и да било другаде. Не мога да се върна в „Древно царство“. Няма да ме търсят обаче при Гмуреца, освен ако не иде да им разкаже какво се крие под навеса.

— Гмуреца трябва да бъде държан под око — заяви Рейт.

В отговор Анахо само изсумтя. Двамата отново закрачиха по сивишките улици.

Слънцето се спусна зад кулите на Хей и улиците бяха забулени в сенки. Рейт и Анахо взеха един обществен фургон до спирката, от която се стигаше при навеса. В канцеларията на Гмуреца беше тъмно, под навеса блещукаха светлинки. Техниците си бяха тръгнали, но в сенките се мярна самотен силует.

— Траз! — извика Рейт.

Младежът се приближи към тях.

— Знаех, че ще дойдете тук — ако се измъкнете на свобода.

Нито чергарят, нито Анахо бяха хора, свикнали да изразяват чувствата си — те само си кимнаха за поздрав.

— По-добре да изчезваме оттук — продължи Траз. — И то веднага.

— Казах на Анахо, ще кажа и на теб — качвайте се на въздухолета и заминавайте. Няма никаква причина да рискувате още един ден в Сивиш.

— А ти?

— Ще си опитам късмета тук.

— Късметът ти не чини пукната пара, когато става въпрос за отмъстителен негодник като Гмуреца.

— Ще се погрижа за него.

— Така си мислиш! — почти извика Анахо. — Кой би могъл да контролира безмерната алчност, злоба и лакомия?

— Има само един изпитан начин, макар и труден.

— И как смяташ да постигнеш това чудо? — поиска да узнае Анахо.

— Просто ще му опра дулото в челото и ще го доведе тук. Ако се опъне, ще го застрелям. Ако пък дойде, ще бъде мой пленник, под постоянно наблюдение. Друго не мога да измисля.

— Ако ти потрябва пазач за жълтия, имаш го — изпъчи навъсено гърди Анахо.

— Каквото ще правим, да действаме веднага — подкани ги Траз.
— Преди онзи да ни избяга.

— Не и вие двамата — възрази Рейт. — Не виждам защо трябва да се замесвате. Аз поне зная за какво рискувам... но вие? Качвайте се на въздухолета и дим да ви няма отгук! Докато все още можете.

— Аз оставам — заяви Траз.

— Аз също — добави Анахо.

Рейт поклати обезсърчено глава.

— Да вървим тогава при Гмуреца.

18.

Тримата спряха насред тъмния двор пред къщата на Гмуреца, опитвайки се да преценят как най-безшумно да отворят страничната врата.

— Не бива да насилваме ключалката — прошепна Анахо. — Този негодник със сигурност се е опасал със сигнални инсталации и смъртоносни клопки.

— Защо не проникнем през втория етаж? — предложи Рейт и огледа стената. До нея се издигаше стара изсъхнала псила. — Ще се покатерим по дървото и ще се прехвърлим на балкона.

Анахо поклати мрачно глава.

— Не преставам да се учудвам на наивността ти. Защо според теб този маршрут изглежда тъй лесен и примамлив? Защото Гмуреца се съмнява, че някой би го използвал? Как не! Ще се натъкнеш на шипове с отрова, капани и сигнални звънци на всяко място, където поставиш ръка.

— Добре, какво предлагаш тогава? — изкриви недоволно устни Рейт.

— Трябва да надхитрим Гмуреца — ето какво.

Траз внезапно трепна и дръпна своите спътници в тъмния ъгъл. Откъм алеята се чува забързани тихи стъпки. Висока прегърбена фигура мина, накуцвайки, покрай тях. Траз прошепна:

— Това е Дейне Заре! Изглежда в ужасно настроение.

Дейне Заре постоя неподвижно насред двора, сетне се надвеси над ключалката на вратата. След миг бравата изщрака тихо и вратата се откряна. Дейне пристъпи вътре като живо олицетворение на възмездието. Рейт скочи след него и улови затварящата се врата. Старецът не го забеляза и потъна в мрака на коридора. Траз и Анахо се шумгнаха покрай Рейт и той притвори тихо вратата. Намираха се в тъмно помещение с множество стаи покрай стените.

— Вие двамата почакайте тук — нареди Рейт. — Искам да се срещна с Гмуреца насаме.

— Излагаш се на огромна опасност — предупреди Анахо. — Повече от ясно е, че не си дошъл тук с добри намерения.

— Е, навярно ще пробудя подозренията му — съгласи се Рейт. — Но няма начин да знае, че съм се виждал с теб. Ако обаче се появим и тримата, ще бъде готов на всичко. Сам имам повече шансове да го надхитря.

— Е, щом така смяташ — въздъхна Анахо. — Ще почакаме тук известно време. Ако се забавиш, влизаме след теб.

— Дайте ми петнайсет минути — Рейт тръгна по тъмния коридор, зад който се отваряше друг, по-малък, към покрит двор. Отсреща, пред една обкована с мед врата, се бе навел Дейне Заре и бърникаше с инструменти в ключалката. Внезапно в двора блесна ярка светлина. Явно старецът бе задействал алармата.

Появи се Артило.

— Заре — извика той.

Дейне Заре се обърна.

— Какво търсиш тук? — попита го с подкупващ гласец Артило.

— Не е твоя работа — отвърна безизразно старецът. — Остави ме на мира.

Артило пхна ръка под ревера на куртката си и извади мощен лъчемет.

— Съжалявам, но така ми е наредено. Пригответи се да умреш.

Рейт пристъпи бързо напред, ала погледът на Дейне Заре предупреди Артило, който понечи да се обърне. С два бързи скока Рейт се озова отгоре му. Удари с юмрук Артило в шията и главорезът рухна мъртъв на земята. Рейт вдигна лъчемета и претърколи Артило по гръб. Дейне Заре отново се бе навел над ключалката, сякаш ставащото не го засягаше.

— Почакай! — спря го тихо Рейт. Старецът го погледна въпросително. — Защо си тук?

— Да убия Гмуреца. Погаврил се е с децата ми — гласът на Дейне Заре бе равен, хладен. — Те са мъртви, и двете, напуснаха този окаян свят...

— Прав си — потвърди глухо Рейт. — Гмуреца трябва да умре — но не преди да завършим кораба.

— Никога няма да ти позволи да го завършиш.

— Точно затова съм тук.

— Какво можеш да сториш? — попита презрително Дейне Заре.

— Ще го направя свой пленник и ще го държа под стража, докато приключа с проекта. След това можеш да го убиеш.

— Добре — склони неочаквано Дейне Заре. — Защо не? И тогава... ще го накарам да страда.

— Както желаш. Ти върви напред. Аз ще съм зад теб. Когато открием Гмуреца, кажи му каквото имаш да казваш, но не предприемай никакви действия. Не ми се ще да го подтикваме към отчаяни постъпки.

Старецът се обърна, без да промълви нито дума. Зад вратата се показа стая, обзаведена с мебел с червен плюш. Дейне Заре влезе пръв, Рейт надзърна през рамото му и го последва. Насред стаята стоеше дребен прислужник с мургава кожа и тюрбан и ги гледаше учудено.

— Къде е Айла Гмуреца? — попита с привидно любезен тон Дейне Заре.

— Ами, в момента е зает — отвърна с недоволен глас слугата. — Не бива да го безпокоите.

Рейт го сграбчи за яката и го повдигна от пода. Тюрбанът тупна на земята. Слугата изпищя, по-малко от болка и повече от накърнено самолюбие.

— Какво правиш? Махни си ръцете от мен, инак ще повикам господаря!

— Точно това трябваше да направиш — засмя се Рейт.

Слугата се дръпна назад, разтърка ожуления си врат и метна яден поглед на нахалника.

— Напуснете къщата веднага!

— Ако не желаш да си имаш неприятности, води ни при Гмуреца!

Слугата захленчи.

— Не мога, разберете. Ще ме нашиба с камшик!

— Хвърли едно око в двора — посъветва го Дейне Заре. — Ще видиш трупа на Артило. Искаш ли да му правиш компания?

Слугата се разтрепери и падна на колене. Рейт отново му помогна грубо да се изправи.

— Хайде бързо! При Гмуреца!

— Но ще му кажете, че сте заплашили да ме убиете! — помоли с тракащи зъби прислужникът. — И после ще се закълнете...

Една от вратите на отсрещната стена се отвори и Айла подаде глава.

— Какъв е този шум?

Рейт блъсна слугата настрани.

— Твоят човек отказваше да те повика.

Гмуреца го изгледа от главата до петите. В погледа му се четеше подозрителност и коварство.

— И съвсем правилно. Зает съм с важни дела.

— Не толкова важни, колкото са моите — възрази Рейт.

— Момент — Гмуреца се обърна, каза нещо на онези, които бяха вътре, и излезе в гостната. — Носиш ли парите?

— Да, естествено. Иначе защо щях да дойда тук?

Гмуреца отново го погледна преценяващо.

— И къде са те?

— На сигурно място.

Гмуреца ухапа едно долната си устна.

— Не ми дръж такъв тон. Да знаеш, че те подозирам в съучастничество за бягството на голям брой престъпници днес от Стъкления блок.

Рейт се засмя.

— Каж ми, моля те, как бих могъл да бъда на две места едновременно?

— Откъде да знам, проклет да си? Човек с описание, сходно на твоето, се е спуснал на ловното поле час преди началото на гонитбата. Нямах да го стори, ако не е бил сигурен, че ще избяга. Интересното е, че сред бегълците е и онзи изменник Анахо...

— Експлозивът е от твоя склад — намеси се Дейне Заре, — когато разберат, теб ще задържат за съучастие. Ако не друг, аз бих могъл да им съобщя.

Гмуреца сякаш едва сега забеляза Дейне Заре.

— А ти, старче, какво търсиш тук? Я иди да си гледаш работата.

— Дойдох да те убия — заяви Дейне Заре. — Но Рейт ме помоли да почакам.

— Тръгвай, Айла — нареди Рейт. — Играта свърши — той извади оръжието. — Размърдай се, ако не искаш да ти опърля задника.

Гмуреца местеше поглед между двамата, без каквато и да било проява на загриженост.

— Брей, да не би мишката да си показва зъбките?

Рейт вече добре познаваше променливите настроения на Гмуреца и знаеше, че може да очаква всичко — от молби до заплахи и насилие.

— Хайде, Гмурец, размърдай се — повтори той с помирителен тон.

— Двама смешни, жалки получовеци — захили се Гмуреца. Сетне повиши глас — Артило!

— Мъртъв е твоят Артило — осведоми го Дейне Заре.

Той се огледа. Гмуреца го разглеждаше с мило изражение.

— Търсиш ли нещо?

Старецът все едно не го чу и се наведе към Рейт.

— Прекалено е спокоен и това ме тревожи. Бъди нащрек.

— Ще броя до пет и натискам спусъка — заплаши го Рейт.

— Първо един въпрос — рече Гмуреца. — Къде отиваме?

Рейт се направи, че не го е чул.

— Едно... две...

— Ама че забавление — хилеше се Гмуреца.

— Три...

— Струва ми се, че е време...

— ... четири...

— ... да направя нещо за своята защита. — Гмуреца отстъпи рязко назад и се долепи до стената. Плюшеният балдахин на тавана рухна върху двамата.

Рейт натисна спусъка, но тежкият плат се стовари върху ръката му и лъчът облиза белите плочки на пода.

Смехът на Гмуреца прозвуча приглушено под дебелия балдахин. Огромна тежест притискаше Рейт. Гмуреца се бе метнал отгоре му. Рейт лежеше полузамаян. Гласът на Гмуреца прозвуча от съвсем близо:

— Решила маймуната да напакости на Айла Гмуреца. Само че не си е преценила силиците — тялото му се отмести. — Дейне Заре, позволи да ти благодаря, задето така любезно отложи екзекуцията ми. Аз обаче не възнамерявам да отлагам твоята.

Чу се рязък звук, последван от мъчително хриптене и дращене на нокти по пода.

— Адам Рейт — продължи същият глас. — Чудя се каква диагноза да ти поставя. Или си луд, или си в плен на странни представи за света. Мисля да се позанимая с теб. Хвърли оръжието,

изпъни ръце напред и не мърдай. Усещаш ли тежест на шията си? Това е моят ботуш. Хайде по-бързичко, оръжието и ръцете напред. Хисзиу, пригответи се.

Някой повдигна внимателно балдахина. Черни пръсти пристегнаха китките на Рейт е копринен шнур.

Сега вече отместиха балдахина напълно. Рейт, все още замаян, вдигна поглед към разкращеното туловище над него. Хисзиу, слугата, продължаваше да кръжи около него като досадна муха.

Гмурца се наведе и му помогна да се изправи.

— А сега, върви, ако обичаш — и той тласна Рейт по коридора пред себе си.

19.

Рейт бе подпрян на метален шкаф, в стая, в която цареше сумрак. Ръцете му бяха завързани за къса метална тръба, глезените му — стегнати здраво. Никаква светлина не проникваше в помещението, освен мъждукането на звездите зад тясното прозорче. Слугата Хисзиу бе приклепнал на няколко крачки от него, въръжен с лек камшик от сплетени копринени шнурове, завързан с въженце за ръката му. Изглежда, виждаше отлично в тъмното и се забавляваше да шибва от време на време Рейт по китките, коленете и брадичката. Проговори само веднъж:

— Двете ти приятелчета също са наши пленници. За нищо не ги бива, по-зле са и от теб. Гмурецата сега работи върху тях.

Рейт стоеше неподвижно, унесен в объркани мисли. В едно нямаше съмнение — катастрофата бе пълна. Досадните пошляпвания с камшика едва достигаха до периферията на съзнанието му. Подобно на удари на съдбата, те сякаш отброяваха последните мигове до края на живота му на тази планета, мимолетен и забележим колкото падането на дъждовна капка в тчайски океан. Някъде отвъд очертанията на прозореца изгря синя луна, която озари небето. Бавното усилване и избледняване на нейната светлина бе единственото мерило за хода на времето.

Хисзиу задряма и скоро, заспа дълбоко, като похъркваше на пресекулки. На Рейт не му се спеше. Той повдигна глава и надзърна през прозорчето. Сиянието на луната бе изчезнало, мътнокафяво зарево на изток означаваше скорошната поява на Карина 4269. Хисзиу се сепна, събуди се и отново замахна с камшика, оставяйки кървава диря по бузата на Рейт. Слугата се надигна лениво, излезе от стаята и се върна след минутка с чаша топъл чай, който се зае да посрѣбва, изправен до прозореца.

— Ще ти дам десет хиляди секвина, ако ме освободиш — промълви дрезгаво Рейт.

Хисзиу не му обърна внимание.

— И още десет хиляди, ако помогнеш на другарите ми — продължи Рейт.

Хисзиу отпиваше от чая, сякаш Рейт не беше в стаята.

Небето се оцвети в тъмножълтеникаво, малко по-късно Карина 4269 изгря на хоризонта. Чуха се стъпки, бравата щракна и Гмуреца изпълни рамката на вратата. Той постоя там мълчаливо, оглеждайки обстановката, взе от Хисзиу камшика и му махна да си върви.

Имаше уморен и същевременно възбуден вид, сякаш бе дрогиран или пиан. Замахна с камшика и се плесна по бедрото.

— Не мога да открия парите, Адам Рейт. Къде си ги скрил?

— Какво смяташ да правиш с нас? — попита Рейт, като се стараяше гласът му да прозвучи спокойно. Гмуреца повдигна рехавите си вежди.

— А, нямам никакъв план. Ще оставя събитията да се развиват от само себе си.

— Защо ме държиш вързан тук?

— Осведомих моите далечни роднини за странните ти разбирания за света.

— Дирдирите?

— Разбира се — Гмуреца отново замахна с камшика.

— Дирдирите не са ти никакви роднини — заговори настойчиво Рейт. — Те нямат никаква връзка с хората, двете раси идват от различни звезди.

Гмуреца се облегна небрежно на стената.

— Къде си научил тези глупости?

Рейт облиза устни, докато се чудеше как ще е най-добре да постъпи. Гмуреца не беше човек на разума, а на инстинктите и чувствата. Рейт се опита да си придаде увереност.

— Хората произхождат от планетата Земя. Дирдирите го знаят добре. Но им е по-изгодно да мамят дирдирхората.

Гмуреца кимна замислено.

— И ти си решил да откриеш с космическия кораб тази твоя Земя?

— Не е необходимо да я търся. Тя се намира на двеста светлинни години оттук, в съзвездието Клари.

Гмуреца се отдръпна рязко от стената и приближи лице до лицето на Рейт.

— Ами съкровището, което ми обеща? Значи си ме мамил, така ли?

— Не — поклати глава Рейт. — Не съм те мамил. Аз съм човек от Земята. Корабът ми се разби над Тчай. Помогни ми да се върна и ще получиш всичко, за което си мечтал — дори повече.

Гмуреца отстъпи бавно.

— Сега разбрах, ти си последовател на оня култ на яосите, както и да се наричаше.

— Не. Казвам ти самата истина. В твой най-добър интерес е да ми помогнеш.

Гмуреца кимна с важен вид.

— Какво пък, може и да си прав. Но има по-важни неща. Тъкмо ще ми докажеш добрите си намерения. Къде са ми парите?

— Твоите пари? Те не са твои. Мои са.

— Добре де, нека не спорим за дреболии. Къде са нашите пари?

— Никога няма да ги видиш, ако не изпълниш поетите задължения.

— А, това вече е прекалено! — изрева Гмуреца. — Не виждаш ли, че си мой пленник, ти и твоите марионетки? Дирдирчовекът ще бъде прибран обратно в Стъкления блок. Момчето от степите смятам да продам в робство — освен ако не решиш да откупиш живота му — Гмуреца закри из стаята. Приблужи се до Рейт и замахна с камшика. — Къде са парите?

— Не ти вярвам — отвърна уморено Рейт. — Не вярвам, че ще изпълниш обещанията си — нужни му бяха огромни усилия, за да стои прав и да говори спокойно. — Ако искаш парите, трябва да ме пуснеш. Корабът е почти завършен. Можеш да дойдеш с мен на Земята.

— И после? — попита равнодушно Гмуреца.

— Космическа яхта, дворец — каквото пожелаеш. Ще го имаш.

— И как ще се върна в Сивиш? — попита презрително Гмуреца. — А работата ми тук? Няма съмнение, че си луд — защо ли си губя времето? Казвай къде са парите! Онези двамата ме убедиха, че не знаят.

— И аз не зная. Дадох ги на Дейне Заре и му заръчах да ги прибере на сигурно място. А ти го уби.

— Моите пари? — изхриптя Гмуреца.

— Кажи ми — поде Рейт, — възнамеряваше ли да ми помогнеш за завършването на кораба?

— Никога не съм имал подобно намерение!

— Значи си ме мамил?

— Защо не? Ти също се опитваше да ме измамиш. Но още не се е родил човекът, който ще надхитри Айла Гмуреца!

— Започвам да се убеждавам в това.

В стаята влезе Хисзиу, приближи се на пръсти и прошепна нещо в ухото на Гмуреца. Айла тропна гневно с крак.

— Толкова скоро? Подранили са! Още не съм започнал — той се обърна към Рейт, лицето му бе зачервено, сякаш го бе държал в леген с вряла вода. — Бързо казвай къде са парите, иначе ще продам момчето!

— Пусни ни да си вървим. Остави ни да довършим кораба и тогава ще си получиш парите!

— Ах ти, неблагодарник такъв! — просъска Гмуреца. В коридора се чува стъпки. — Всичко отиде по дяволите! Обречен съм на мизерно съществуване! Негодници! — Гмуреца заплю Рейт в лицето и започна да го удря с камшика.

В стаята влезе висок дирдирчовек, най-великолепният и най-странният екземпляр, който Рейт бе виждал досега и без никакво съмнение — безупречен. Гмуреца прошепна нещо с крайчеца на устата и Хисзиу разряза въжетата на Рейт. Дирдирчовекът постави верига на шията му и закопча другия ѝ край за колана си. Без да каже нито дума, той излезе, помръдвайки доволно с пръсти.

Рейт бе принуден да го последва.

20.

Пред къщата на Гмуреца бе спряла бяла емайлирана кола. Безупречният закачи веригата на Рейт за един пръстен отзад. Рейт го разглеждаше със страх и почуда. Безупречният бе висок над два метра и имаше изкуствени антени, прикачени от двете страни на голия му скалп. Кожата му бе сияйно бяла, почти като емайла на колата, на главата му нямаше нито едно косъмче, носът му бе гърбав и наподобяваше клюн. Въпреки изброените странности той си оставаше човек, плът от плътта на Рейт и останалите наследници на Земята. От къщата се приближиха Анахо и Траз, също с вериги на шиите, чиито свободни краища бяха в ръцете на пристъпващия отзад Хисзиу. Следваха го двама дирдирхора от кастата на силните. Те закачиха веригите за същата скоба. Безупречният подхвърли няколко презрителни думи на Анахо и се качи в колата, където вече седяха двамата силни.

— Качете се на платформата отзад — посъветва ги Анахо. — Иначе просто ще ни влачат.

Тримата се покатериха на тясната платформа и вкопчиха ръце в пръстена, за който бяха закачени веригите им. По такъв унизителен начин те напуснаха къщата на Гмуреца. Черната лимузина на Айла ги последва на петдесетина метра — самият той се бе настанил зад кормилото.

— Идва да си получи наградата — поясни Анахо. — Предал ни е и очаква да го възнаградят за съучастието му в добрия лов.

— Допуснах грешка — поклати глава Рейт. — Не трябваше да се отнасям към Гмуреца сякаш е човек. Нямаше да се случи така, ако го бях третирали като животно.

— Едва ли щеше да е по-различно.

— Къде ни карат?

— В Стъкления блок, къде другаде?

— Няма ли първо да ни изправят пред съда, да ни разпитат?

— Естествено, че не — отвърна Анахо. — Ти си получовек. Аз — изменник.

Бялата кола излезе на един площад и спря. Дирдирчовекът слезе, изправи се от страни и вдигна глава към небето. Към тях се приближи възпълен мъж на средна възраст с хубав тъмнокафяв костюм, добре поддържана коса и бижута. Очевидно бе човек с положение и власт, ако се съдеше по уверените му маниери. Той се обърна пренебрежително към дирдирчовека, но получи отговор едва след кратко и многозначително мълчание.

— Това е Ерлиус, градоначалникът на Сивиш — обясни Анахо. — Той също настоява да участва в лова. Можем да се гордеем — явно ни смятат за доста важен дивеч.

Привлечени от сцената, минавачи започнаха да се струпват около бялата кола. Те образуваха полукръг, втренчили любопитни и злобни погледи в пленниците, но свеждаха почително глави всеки път, когато дирдирчовекът се извъръщаше към тях. Гмуреца остана в своята кола, на петдесетина метра по-назад, неподвижен, погълнат от мислите си. По някое време слезе, подпря се на калника и разтвори вестник. Ерлиус го забеляза, но му обърна демонстративно гръб.

— Погледни тези двамата — прошепна Анахо. — Мразят се в червата. Гмуреца се подиграва на Ерлиус, че не е от благородническо потекло, Ерлиус пък копнее да го натика в Стъкления блок.

— Аз също — призна Рейт. — Като стана дума за Стъкления блок, какво чакаме тук?

— Да пристигнат водачите на *тсаугш*. Не се безпокой, съвсем скоро ще имаш възможността да посетиш Стъкления блок.

Рейт дръпна лекичко веригата, за да изпита якостта ѝ. Дирдирчовекът се обърна и го скастри със строг поглед.

— Каква безумна ситуация — ядосваше се Рейт. — Все трябва да има някакъв изход. Почакай — как стои въпросът с дирдирските традиции? Какво ще стане, ако извикам хсай, хсай, хсай, или как беше там призивът за справедлив съд?

— Правилният израз е дрса, дрса, дрса!

— Добре де, какво ще стане, ако поискам да ни изправят пред съда?

— Нищо по-различно от сега. Съдията ще те обяви за виновен и те очаква същата участ: Стъкления блок.

— Ами ако оспоря решението му?

— Ще трябва да се биеш и ще бъдеш убит — преди нас. Кого смяташ да призовеш? Гмуреца? Няма да стане. Той не е обвинител, само е сътрудничил за залавянето ви.

— Ще видим.

Траз кимна към небето.

— Дирдиридите идват.

Анахо погледна снижаващия се въздухолет.

— Това е гербът на тисзите. От тези не чакай пощада. Може дори да издадат забрана за лов за всички останали, освен за членове на тяхната фамилия.

Траз отново подръпна веригата, но нямаше никаква полза. Той изсъска ядно и насочи поглед към спускащия се въздухолет. Тълпата отстъпи изплашено назад и машината се приземи на двайсетина крачки от бялата кола. Слязоха петима дирдири — един великолепен и четирима от по-нисша каста.

Безупречният дирдирчовек пристъпи наперено към тях, но дирдиридите се отнесоха към него със същото пренебрежение, което той бе показал към Ерлиус.

Около половин минута дирдиридите оглеждаха Рейт, Анахо и Траз. След това дадоха знак на безупречния, придружен от няколко кратки и резки звуци.

Едва сега той приближи към тях, за да им отдаде почит — свел глава и подгънал колене. Но преди да заговори, Гмуреца се доближи с бърза крачка и пъкна едрото си туловище между него и дирдиридите, като едва не го събори.

— Гледайте, тисзски велможи — произнесе той с развълнуван, писклив глас, — това са престъпниците, които търсихте. И нека бъде отбелязано в почетните ви свитъци, че аз съм главният виновник за тяхното залавяне.

Дирдиридите го изгледаха с любопитство. Гмуреца очевидно не очакваше повече, защото се наведе и разпери почтително ръце.

Безупречният се върна при пленниците и разкопча веригите. Рейт дръпна силно своята и се освободи. Безупречният го погледна изненадано и фалшивите му антени трепнаха разтревожено. Рейт пристъпи напред с разтуптяно сърце. Усещаше, че всички погледи са вперени в него, с огромно усилие успя да си наложи да крачи бавно и с

нужното достойнство. Спря на шест стъпки от дирдирите, толкова близо, че долавяше телесната им миризма. Те го разглеждаха с неразгадаеми изражения.

Рейт пое дъх с пълни гърди и се провикна:

— Дрса, дрса, дрса!

Дирдирите се сепнаха изненадано.

— Дрса, дрса, дрса! — извика повторно Рейт.

Великолепният проговори с носов глас, който звучеше като обой:

— Защо викаш дрса? Ти си получовек, не можеш да предявяваш претенции за справедлив съд.

— Аз съм човек, по-висше създание от вас. Имам право на справедливост!

Гмуреца го избута настрана и изсумтя с важен вид:

— Ба, уважаеми! Този тип не е с всичкия си!

Дирдирите изглеждаха объркани.

— Кой ме обвинява? — провикна се Рейт. — Какво е моето престъпление? Нека излезе напред и нека случаят се реши от съдия.

— Отправяш предизвикателство към една традиция, по-могъща от съжалението и враждата — отговори великолепият. — Нямаме право да ти откажем. Кой е обвинителят на този получовек?

Гмуреца се изпъчи:

— Аз обвинявам Адам Рейт в богохулство, оспорване на доктрината за Двойното сътворение, в претенции за положение, равно с това на дирдирите. Този тип открито заявява, че дирдирхората не са преки наследници на Втория жълтък, нарича ги раса на мутирала уроди. Твърди, че хората не произхождат от Сибол, а от друга планета, което явно и безочливо противоречи на ортодоксалната доктрина. Този човек е измамник, лъжец и бунтар! — Гмуреца хвърли на дирдирите самодоволен поглед и се обърна към тълпата: — Отдръпнете се! Освободете място за почитаемите сановници!

Дирдирът се обърна към Рейт:

— Продължаваш ли да твърдиш, че тези обвинения са неверни?

Рейт се стъписа. Беше изправен пред дилема. Да отрече обвиненията, би означавало да подкрепи вярванията на дирдирхората. Той попита предпазливо:

— Доколкото разбрах, обвинен съм в неортодоксални възгледи. Това престъпление ли е?

— Разбира се, стига съдията да го обяви за такова.

— Ами ако възгледите ми отговарят на истината?

— Ако вярваш в това, можеш да потърсиш удовлетворение от съдията. Може да ти се стори абсурдно, но така повелява нашата древна традиция.

— Кой ще бъде мой съдник?

Върху лъскавото лице на великолепия не се забелязваше никаква промяна.

— В този случай ще назнача безупречния.

Посоченият пристъпи напред. Той заговори с кънтящ глас, опитвайки се да подражава на дирдирите:

— Ще бъда кратък, няма нужда от обичайните церемонии — обърна се към Рейт: — Отричаш ли обвиненията?

— Нито ги отричам, нито ги потвърждавам, защото те са нелепи.

— Струва ми се, че се опитваш да избегнеш отговора. А това говори за гузна съвест. Освен това забелязвам, че не проявяваш нужното уважение към институцията. Обявявам присъдата — виновен.

— Отказвам да приема присъдата — заяви Рейт, — освен ако не я наложите със сила. Отправлям предизвикателство към теб.

Безупречният огледа Рейт със смесица от презрение и отвращение.

— Ти смееш да ме предизвикваш — мен, един безупречен?

— Изглежда, това е единственият начин да докажа своята невинност.

Безупречният погледна към великолепия дирдир.

— Това задължава ли ме да действам според правилата?

— Напълно.

Безупречният измери Рейт с поглед.

— Ще те убия с голи ръце и ще те разкъсам със зъби, както постъпват истинските дирдири.

— Както желаяш. Нека първо ми свалят веригата от шията.

— Свалете му веригата! — нареди великолепият дирдир.

Безупречният сви капризно устни.

— Какво безочие! Нима трябва да се унижавам по такъв начин пред сбирщина получовеци?

— Не се оплаквай — скастри го великолепият. — Какво да каже нашият водач, който се разделя с ценен трофей? Продължавай —

отстоявай своята присъда.

Веригата беше свалена. Рейт се протегна, отпусна се и се протегна отново, опитвайки се да възстанови тонуса на схванатите си мускули. Цяла нощ бе стоял вързан, тялото му бе натежало от умора. Дирдирчовекът пристъпи към него. Рейт тръсна глава и усети, че леко му се вие свят.

— Какви са правилата на двубоя? — попита той. — Не бих искал да нарушавам свещените ви традиции.

— Същите като при лов — отвърна безупречният. — Ти си моят дивеч! — той нададе пронизителен и кръвожаден вик и се хвърли върху Рейт. В първия миг постъпката му изглеждаше прибързана и необмислена, но веднага щом докосна бялото тяло, Рейт почувства, че мускулите му са напрегнати и яки като стомана. Той успя да отрази атаката, но беше одраскан от изкуствените нокти. Опита да приложи задържаща хватка, но нямаше сигурна опора. Удари безупречния с юмрук под ухото, замахна с длан към ларинкса, ала другият се отдръпна навреме. Безупречният отскочи назад с ядосан вид. Зрителите нададоха развълнувани викове. Безупречният се хвърли повторно в атака, но този път Рейт бе готов. Той го улови за ръката и го праметна през рамо. Гмуреца не можа да се сдържи повече, заобиколи Рейт отзад и го блъсна в тила с разтворена длан. Траз извика възмутено и стовари веригата си върху лицето на Гмуреца. Айла изпищя от болка и приседна усмирен на земята. Анахо използва този момент, уви веригата си около шията на Гмуреца и я стегна. Безупречният се метна върху двамата и освободи Гмуреца от веригата. Лицето на Айла бе тъмносиво, той мъчително си поемаше дъх.

Възползвайки се от затишието, безупречният улови Рейт в здрава прегръдка и го събори на земята. Твърди като желязо мускули притискаха тялото на Рейт, остри зъби се впиха във врата му. Рейт освободи със силно дръпване ръцете си и нанесе къси хоризонтални удари с присвити пръсти върху белите уши на безупречния. Дирдирчовекът изхриптя сподавено и главата му клюмна. Явно щеше да е вън от играта поне за няколко секунди. Рейт прекрачи издълженото тяло, сякаш яхна змиорка. Улови изкуствените антени и ги откъсна, притисна с ръце голата потна глава и я блъсна силно в земята. Шията на безупречния се скърши под неестествен ъгъл, тялото му се съпротивляваше още известно време, сетне притихна.

Рейт се изправи на крака. Целият трепереше и дишаше тежко.

— Оправдан съм — заяви той.

— Обвиненията на получовека Айла Гмуреца да се смятат за невалидни — обяви великолепият дирдир. — За тях може да бъде привлечен под отговорност.

Рейт се извърна към Айла.

— Почакай! — викна великолепият с гърлен и вибриращ глас.
— Има ли други обвинения?

Един дирдир от елитната каста, с щръкнали, ярко сияещи антени, попита дрезгаво:

— Животното продължава ли да настоява за дрса?

Рейт се завъртя рязко, полупиян от умората и последствията от схватката.

— Аз съм човек — ти си животното!

— Ще настояваш ли за съд? — попита великолепият. — Ако не, смятаме да си вървим.

— Какви са новите обвинения? — попита Рейт с примряло сърце.

Елитният дирдир пристъпи напред.

— Обвинявам теб и двамата ти сподвижници за незаконно проникване в Дирдирския ловен резерват и избиване на членове на тисзския род.

— Отхвърлям и тези обвинения — заяви с дрезгав глас Рейт.

Обвинителят се обърна към великолепия.

— Ще помоля да бъдете наш съдия. Искам животното и помощниците му да ми бъдат предадени. Настоявам да бъдат обявени за плячка на тисзския род.

— Приемам ролята на съдия — пропя с напевен глас великолепият. Той се обърна към Рейт с презрителен, носов тон: — Ти си проникнал нелегално в Карабас и това е самата истина.

— Вярно е, че съм влизал в Карабас. Но никой не ми е забранявал да го правя.

— След това обаче си избил голям брой знатни представители на споменатия род. И това е истина!

— Не съм нападал никого, преди той да ме нападне. Щом дирдирите искат да се държат като диви животни, трябва да приемат последствията от това.

Из тълпата се разнесе учуден ропот и стаено одобрение. Великолепният огледа присъстващото множество и мигом се възцари тишина.

— Да се ходи на лов е наша древна традиция. Също както е традиция за получовеците да изпълняват ролята на плячка.

— Не съм получовек — заяви Рейт. — Аз съм човек и не съм ничия плячка. Щом някое диво животно ме напада, убивам го.

Бялото като кост лице на великолепия оставаше непроницаемо. Но антените му блеснаха и се изпънаха.

— Трябва да спазваме нашите традиции — заяви той. — Обявявам те за виновен. Край на дебатите. Ще бъдеш откаран в Стъкления блок.

— Отказвам да приема присъдата! — извика Рейт. Той пристъпи напред и удари великолепия в лицето. Кожата му беше студена и почти неподатлива, като черупка на костенурка. Ръката на Рейт пламна от удара. Антените на великолепия засияха като нагорещени жици и издадоха тихо бръмчене. Тълпата замлъкна от изумление.

Великолепият протегна ръце напред, сякаш се опитваше да улови и разкъса жертвата си. От гърлото му се изтръгна клокочещ рев и той се приготви за скок.

— Един момент — вдигна ръка Рейт и отстъпи. — Какви са правилата на двубоя?

— Няма правила. Убивам, както ми харесва.

— А ако аз те убия, ще бъда ли оправдан — заедно с другарите си?

— Имаш това право.

— Тогава да се бием със саби.

— Не, ще се бием, както сме сега.

— Хубаво — склони Рейт.

Борбата беше кратка и неравностойна. Великолепият се хвърли напред, бърз и мощен като тигър. Рейт отстъпи две бързи, ситни крачки, великолепият се метна отгоре му. Рейт улови покритата с люспи китка, опря крак в гърдите му, падна назад и прехвърли над себе си чуждоземеца, като го последва със задно салто. Дирдирът тупна на врата си и остана да лежи замаян. Рейт след миг се озова върху него и

притисна в прахта яките ръце, за да обезвреди острите нокти. Великолепният се дърпаше и бореше, Рейт използва един миг на затишие и му удари няколко пъти главата в паважа, докато от зейналата в черепа цепнатина не потече зеленикава сукървица.

— Какво ще бъде решението? — извика той, завладян от възбуда.
— Кой е прав и кой греши?

Великолепният нададе пронизителен вик — странен смразяващ кръвта звук, израз на нечовешки чувства. Рейт продължи да блъска в земята бялата глава.

— Каква е присъдата? — повтаряше запъхтяно той.

Дирдирът направи последен опит да се освободи от своя противник и се предаде.

— Ти си победителят. Присъдата ми е отхвърлена.

— Значи аз и другарите ми сме невинни? И можем да правим каквото поискаме?

— Точно така.

Рейт потърси с поглед Анахо.

— Да му повярвам ли?

— Да, такава е традицията — кимна Анахо. — Ако искаш трофей, откъсни си една от антените.

— Не ми трябва никакъв трофей — той се изправи, олюлявайки се на крака.

Тълпата го гледаше ужасено. Ерлиус им обърна гръб и се отдалечи с бърза крачка. Айла Гмуреца отстъпваше бавно към колата.

Рейт го посочи с пръст.

— Айла, обвиненията ти са отхвърлени и сега ще отговаряш пред мен.

Гмуреца измъкна лъчемет, Траз се метна към него и увисна на масивната му китка. От дулото бликна мощен лъч и обгори крака на Гмуреца. Той изрева от болка и рухна на земята. Анахо взе оръжието, Рейт омота една от веригите около врата на Гмуреца и я стегна.

— Ставай, Айла — нареди той.

Едрият мъж се надигна и го последва покорно към колата. Тълпата се разтваряше бързо пред тях. Гмуреца се шмугна на задната седалка и се просна там, стенойки мъчително. Анахо седна на кормилото и подкара колата през площада.

21.

Лимузината се приближи към навеса. В отсъствието на Дейне Заре техниците не бяха идвали на работа. Навесът изглеждаше тъмен и изоставен, корабът, който почти бе завършен, лежеше като захвърлена ненужна играчка.

Тримата издърпаха Гмуреца вътре, сякаш водеха със себе си непокорен бик, и го завързаха за две яки тръби, откъдето той огласяше помещението с болезнените си стенания. Рейт му отдели няколко секунди, колкото да се увери, че ще оживее. Все още имаха нужда от него, но не биваше да забравят колко е опасен. Макар да се преструваше на тежко ранен, Рейт не пропусна да забележи хладнокръвния му преценяващ поглед.

— Айла — рече му той, — ти ми причини много страдания.

— Защото искаше да ме измъчваш и убиеш — отвърна Гмуреца, като не спираше да се извива и гърчи.

— Няма да отрека, хрумна ми подобна мисъл — призна Рейт. — Но имах по-важни дела. Като например да завърша строежа на кораба и да се върна на Земята, за да разкажа за тази ужасна планета. Сам ще признаеш, че тази работа е далеч по-важна от твоя жалък край.

— Щом е така — заговори с неочаквано делови тон Гмуреца, — нищо не се е променило. Плати ми дължимото и ще продължим както преди.

Рейт го изгледа, втрещен от подобна наглост. След това се засмя. Анахо и Траз също се подсмихваха. Анахо се приближи и сръга с пръчка Айла в корема.

— А какво ще кажеш за снощи? — попита той с изкусителен гласец. — Или вече си забравил за нашата среща? За мъченията с електричество и боя с камшик?

— И какво стана с децата на Дейне Заре? — добави Траз.

Гмуреца изгледа предизвикателно Рейт.

— Чия дума се слуша тук?

— Всички ние имаме причини да те мразим — отвърна Рейт. — Трябва да си кръгъл глупак, ако си мислиш, че пак ще ти вярваме след онова, което ни стори.

— Колкото до мен, обещавам ти, че ще страдаш — озъби се зловещо Траз.

— Ще те оставим да живееш — въздъхна с привидно примирение Рейт, — но само докато ни служиш. Не давам пукната пара за жалкия ти животец, ако не намериш начин да ни бъдеш полезен.

В очите на Гмуреца блесна хладен блясък.

— Така да бъде — кимна той.

— Искам веднага да намериш компетентен заместник на Дейне Заре.

— Скъпичко ще ни излезе. Извадихме късмет със Заре.

— Отговорността за неговата загуба е изцяло твоя — припомни му Рейт.

— В живота всеки допуска грешки — призна уклончиво Гмуреца. — Моят беше тази. Но мисля, че познавам нужния ви човек. Само че ще ви струва скъпо, предупреждавам ви.

— Парите не са проблем — отвърна Рейт. — Искаме най-доброто. Второ, незабавно повикай техниците на работа. По телефона, естествено.

— Лесна работа — обеща с неочаквано сърдечен тон Гмуреца. — Работата ще продължи както преди.

— Ще уредиш бърза доставка на материалите и средствата, от които имаме нужда. Тези разходи ще покриеш ти — а също и заплатите.

— Какво? — изрева Гмуреца.

— Нещо повече — продължи Рейт, без да му обръща внимание, — смятам да те оставя завързан за тези тръби. Препитанието ти ще струва хиляда — не, две хиляди секвина на ден.

— Кааковооо? — прокълтя за втори път гневният вик на Гмуреца. — Да не си решил да мамиш и крадеш нещастния Айла?

— Съгласен ли си с тези условия? — попита го спокойно Рейт. — Ако откажеш, ще помоля Траз и Анахо да те убият. Няма да ми откажат — и двамата са ти насъбрали доста.

Гмуреца направи опит да се изправи в целия си ръст.

— Съгласен — заяви той с внушителен глас. — А сега, след като излезе, че ще трябва да спонсорирам налудничавите ти планове и да се обрека на фалит, да се захващаме за работа. Щастлив ще бъде мигът, в който ви видя да изчезвате в безкрайния космос, повярвайте ми! Махнете тези вериги, за да се обадя, на когото трябва.

— Ще останеш тук — заяви Рейт. — Ние ще ти донесем телефона. И още нещо — къде си държиш парите?

— Не говориш сериозно — оокори се Гмуреца.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.